SCOALA BIOENERGETICII

GRIGORI KAPITA

APARAREA FAMILIEI DE ATACURILE ENERGETICE

K21

Grigori Kapița

APĂRAREA FAMILIEI DE ATACURILE BIOENERGETICE

Traducere din limba rusă
Ina Arpard

581928

S. I.
BIBLIOTECA
581928
AMAN-CRAIOVA

ROVIMED PUBLISHERS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KAPIŢA, GRIGORI
Apărarea familiei de atacurile energetice /
Grigori Kapiţa; trad. : Ina Arpard. – Bucureşti : Rovimed Publishers, 2001.
p. : cm. (Şcoala bioenergeticii ; 4).
ISBN 973-85473-4-2

I. Arpard, Ina (trad.)

159.961

КАПИЦА Г.И.
Защита семьи от энергетических нтервенций.
ЗАО »ВЕСЬ» , 2000.

Editura ROVIMED PUBLISHERS Bucureşti
Str. Al. Depărăţeanu 17
Tel/Fax (01) 223.64.13
e-mail: vladimed@pcnet.ro

Redactor: Alexandru Sokolov
Coperta colecţiei: S. Sikin
Tehnoredactor: Marian Irimia – e-mail: mi@fx.ro
044 110139

Copyright © 1999 by G. I. KAPITA
Copyright © 2000 by VES PABLISGING HOUSE
Copyright © 2000 by ROVIMED PUBLISHERS
Toate drepturile rezervate pentru România si Rep. Moldova.
Drepturile de distribuţie în străinătate aparţin în exclusivitate

Cuprins

Introducere 9
Cum este alcătuit omul? Cele şapte corpuri ale omului 15
Distribuţia energiei. Ceakrele 24
Energia 28
Membranele, conformaţia corpurilor 31
Problema sexuală 34
Relaţiile sexuale 44
Pericolele ce pândesc familia 51
A Pericole interne 54
Vampirul în familie 58
„Bărbatul meu bea" 61
Soţul meu îmi distruge personalitatea 66
Familia incompletă 74
„Nu mă pot nicicum despărţi" 85
B Pericole externe 91
A doua căsătorie 91
Soacrele 102
Prietenul de familie 110
„Soţia mea s-a pasionat de ocultism" 117
Metodele de apărare împotriva atacurilor energetice 127
Apărarea psihică 132
Metode fizice de apărare 146
Dieta energetica 149
Exerciţii de acumulare a energiei 152
Misiunile cosmice ale familiei 155

INTRODUCERE

— Ca să nu dai sănătatea ta altora şi anii tăi unuia fără de milă;

— Ca străinii să nu se îndestuleze cu puterea ta şi ostenelile tale să nu treacă în casa altuia.

Pildele lui Solomon (5, 9 – 10)

Nu demult am făcut cunoştinţă cu felcerul din partea locului. Ivan Andreevici s-a dovedit a fi nu doar un practician excelent, dar şi un om instruit care şi-a păstrat interesul viu pentru lumea înconjurătoare. Am simţit o simpatie reciprocă şi am stat de vorbă pînă seara tîrziu. Nu ne-a incomodat diferenţa de studii şi terminologie, deşi cîteva momente dificile s-au iscat din cauza asta. Dar lucrul cel mai important care ne-a şi reunit a fost metoda comună de cunoaştere. Am plecat amîndoi de la unitatea dintre psihic şi materie, Planetă şi om, însufleţit şi

neînsufleţit, de la percepţia lumii ca organism viu, unitar, în care funcţionează legi unice. Am ajuns la această atitudine şi gândire pe căi diferite. Ivan Andreevici posedând o minte analitică nativă, prin experienţa bogată de viaţă. Eu, prin interesul faţă de învăţăturile orientale pe care le-am testat în orice situaţie mi-a scos în cale soarta. Nu pot să spun ce bucuros sunt că am dobândit în el nu doar un interlocutor, dar şi un oponent.

Odată Ivan Andreevici a întârziat la ceaiul nostru de seară. A sosit supărat şi ne-a povestit următoarea istorie:

Cu cinci ani în urmă a venit în satul lor, de lîngă Sankt Petersburg, Elena Alekseevna. Primise o repartiţie la clubul local după terminarea Institutului de cultură. Fata era prietenoasă, blândă, dar se simţea la ea o forţă interioară. Practic pe un loc gol a organizat un asemenea club, încât toţi oamenii se îmbulzeau serile la sediul lui. După un an au început s-o vadă mai des pe lângă Vasili, mecanicul satului. În curând au jucat şi la nuntă. După un alt an li s-a născut o fetiţă. Poate că Elena nu aflase că Vasili fusese înainte de căsătorie un fante care iubea anturajul vesel, băuturica şi plimbările pe sub clar de lună cu una din multele „doamne ale inimii" lui. Consătenii s-au mirat că liniştita şi instruita Elena Alekseevna s-a măritat cu Vasili, dar au hotărât între şuşoteli că nu-i de glumit cu dragostea şi s-au potolit. Dar Vasili, chiar dacă şi-a mai luat seama după căsătorie, nu şi-a putut refuza distracţiile. Satul nefiind mare, totul se vede. Iar dacă nu reuşeşti să vezi tot, îţi povestesc gurile binevoitoare. A ascultat Lena ce-a ascultat despre drumurile lăturalnice ale lui Vasili şi a obosit. A început s-o deranjeze. Ce îi promisese Vasili pînă la nuntă, că vor împărţi egal treburile gospodăreşti, că vor citi şi comenta împreună cărţile, au rămas numai vorbe goale, iar acum au început şi aventurile... Răbdă ce răbdă pînă îşi ieşi din fire şi se puse pe plîns. Răspunsul – un zîmbet ironic şi atît. Elena s-a hotărât să-şi părăsească soţul. Le-a scris părinţilor şi a început să-şi strîngă încet lucrurile. Stagiul şi-l făcuse şi putea să plece.

În curînd, Vasili i-a fost adus lui Ivan Andreevici cu o fractură complicată la picior. După primul ajutor a trebuit să-l trimită pe bietul om la centru. Dar Ivan Andreevici nu din cauza lui Vasili era mîhnit, ci de grija Elenei. Şi aşa pătimise din cauza lui, acum trebuia să-l şi îngrijească. Ivan Andreevici, în general, considera că această căsnicie este lipsită de perspective. Dacă la început au fost speranţe că de dragul sentimentelor, de dragul iubirii, Vasili va putea să se înfrâneze, timpul a arătat că nimic nu s-a schimbat. Iată de ce era mâhnit Ivan Andreevici: ar trebui ca ei să divorţeze, dar Elena este omul datoriei, nu-l va putea părăsi pe „olog" şi-l va îngriji.

BIBLIOTECA
581.928
AMAN-CRAIOVA

Sunt de acord cu Ivan Andreevici că a fost dragoste, că nu putea fi ocolită căsătoria, dar în nici un caz nu sunt de acord că trebuie să se despartă. Dimpotrivă, căsătoria aceasta nu este întâmplătoare şi nu se poate sfîrşi ca şi cum n-ar fi fost. Mai e ceva de făcut în această căsătorie pînă la a se termina, dacă acesta este scopul. Aici totul abia începe. Accidentul lui Vasili nu este întîmplător. Şi a apărut exact acum cînd Elena a hotărât definitiv s-o rupă cu el. Nu se poate destrăma o căsătorie făcută în ceruri, iar comuniunea din cazul nostru chiar aşa poate fi definită. Am observat adesea: cu cît ni se pare mai straniu, mai întîmplător un eveniment (iată, aici, întâlnirea a doi oameni cu totul diferiţi), cu atît are mai multă justificare. Nu este doar aşa, de florile mărului. Pînă şi la exterior se completează unul pe celălalt. I-am povestit toate astea lui Ivan Andreevici şi el a fost imediat de acord cu mine. Într-adevăr, din punctul de vedere al constituţiei anatomice, Lena avea gambele slab dezvoltate. Vasili le avea puternice ca un sportiv; el avea fesele ridicate, ea, lăsate; ea avea puternic dezvoltaţi muşchii abdominali, el, slab dezvoltaţi. Ea avea muşchi dorsali puternici şi ţinea bine gâtul şi postura, el, dimpotrivă. Elena noastră, cînd stă în picioare, se sprijină mai mult pe piciorul stîng decît pe dreptul. Nu, nu-i un detaliu, un nimic. Aceasta este proiecţia exterioară a structurii corporale. Partea stîngă mai dezvoltată spune că este mai dezvoltată sfera emoţională. Lena se conduce mai mult după sentimente decît după raţiune. Şi, dacă m-aş fi ocupat de diagnosticarea posibilelor ei boli, aş fi căutat traume şi dezechilibre în prima jumătate a corpului, fiind cea mai puţin activă. Şi iată la ce mă aduce firul logic: soţul ei, a cărui structură corporală este asemănătoare pînă la identitate cu a Lenei, dar pe invers, se poate aştepta la probleme pe partea stîngă. Am presupus că Vasili şi-a rupt piciorul stîng şi Ivan Andreevici a confirmat.

Totul vorbeşte despre o legătură foarte puternică la perechea aceasta. Încercarea Elenei de a o rupe poate duce la urmări grave sub forma bolilor şi accidentelor. De aceea, mă nelinişteşte starea de sănătate a Elenei şi a fetiţei. La naştere, copilul se desparte de mamă numai prin corpul fizic. Restul corpurilor rămân comune până ce ale copilului se maturizează şi se delimitează treptat. Formarea corpurilor copilului se produce sub acţiunea curenţilor astrali ai mamei. Elena are partea stângă puternică, de ea răspunde emisfera dreaptă a creierului. Emisfera stîngă este slabă. Soţul le are tot aşa, diferit dezvoltate, dar invers. Dacă între ei ar domni armonia, nu ar avea de ce să se alarmeze. Aici, curmarea legăturii dintre părinţi îl ameninţă direct pe copil cu un traumatism al capului. Acum totul depinde de Lena. Dacă nu conştientizează faptul că-l iubeşte pe Vasili aşa cum este, dacă se va gîndi să rezolve problema printr-o

ruptură violentă, sau se va ocupa de el din simțul datoriei, sentimentele ei netrăite, lacrimile ei neplînse se vor aşeza ca o grea apăsare peste pieptul ei. Iar asta ar putea să se manifeste, de exemplu, prin probleme respiratorii.

Din păcate, prognosticul meu s-a împlinit. Se vede treaba că Elena nu a putut să conştientizeze toată profunzimea iubirii sale şi a rămas cu rătăcirea că Vasili este un străin pentru ea şi copil. Iată la ce urmări tragice s-a ajuns: fetița a căzut din leagăn şi s-a lovit la căpşor, iar Elena a nimerit şi ea la spital cu o formă severă de pneumonie.

Deunăzi Ivan Andreevici încă mai considera că deducțiile mele sunt conforme unui sistem speculativ. Astăzi s-a convins de viabilitatea lor şi mă roagă să-l inițiez în „baza teoretică" a reflecțiilor mele. Cunoştințele mele se sprijină, în esență, pe învățăturile ezoterice pe care mă voi strădui să le conspectez într-o formă accesibilă înțelegerii.

CUM ESTE ALCĂTUIT OMUL? CELE ŞAPTE CORPURI ALE OMULUI

Diversele sisteme de opinii, învățături şi practici, în cea mai mare parte, consideră că omul nu este doar o formă fizică vizibilă pentru toți cu ea însă se identifică tot mai mult contemporanii noştri. Câteodată se adaugă la apartenența propriului eu lumea sentimentelor, dorințelor şi a emoțiilor. De obicei ele servesc chiar la configurarea propriei personalități, şi mai mult, la delimitarea de ceilalți, adică la trasarea hotarului cu o linie cât mai groasă. Dar omul este departe de a fi doar atît, multe lucruri sunt încă inaccesibile simțurilor noastre. Pentru a înțelege, pentru a ne face o imagine să ne adresăm învățăturilor ezoterice. Anatomia metafizică a omului reprezintă o alcătuire formată din şapte corpuri subtile.

Ele îşi îndeplinesc funcţiile în alte coordonate spaţio - temporale. Frecvenţa vibraţiilor nu este accesibilă organelor de simţ obişnuite. Pentru un cercetător curios subiectul este inepuizabil. Dar pentru a înţelege relaţiile dintre oameni, trebuie să ştim cît ceva despre natura fiinţei umane. Voi expune informaţia într-o formă lapidară.

Corpul fizic. Este ceea ce putem vedea în oglindă. El este instrument, suport şi recipient pentru energiile planului subtil. Viaţa nu poate exista fără el. Fără legăturile cu alte corpuri nu simte nimic, primeşte doar acţiunile mecanice, răspunzînd prin deformări. „Şi Domnul Dumnezeu a făcut pe om din ţărîna pămîntului, i-a suflat în nări suflare de viaţă, şi omul a devenit un suflet viu" (Geneza, II, 7). Nu degeaba Domnul a creat corpul fizic, într-atît este de important încît totul converge spre el. Dar senzaţiile de „plăcut", „cald" sau dimpotrivă „neplăcut" le resimţim prin **corpul eteric**. El este dublura corpului fizic. Dintre corpurile subtile el este cel mai dens. Există oameni care-l pot percepe cu propriile organe de simţ, dar numai cei hipersensibili, (extrasenzorialii, sau într-o altă terminologie, senzitivii). Corpul eteric se compune din reacţiile acumulate ale omului. Din toate acele reacţii, mai exact rezultatele lor care se reţin instinctiv, din reacţiile organelor de simţ, din primele impresii, descoperiri etc. Cuvântul de relaţie al câmpului eteric este viabilitatea. Corpul eteric răspunde de funcţiile corpului fizic.

Conştiinţa noastră n-ar trebui sa se amestece în aşa ceva. Dacă am încerca să înţelegem câte un fragment izolat din întregul „marii" cunoaşteri instinctive, n-am ajunge la nici un rezultat. În corpul eteric se acumulează şi apoi se utilizează date primite instinctiv încă de la vîrsta inconştientă, reacţii moştenite, cunoştinţe utile traiului omenesc.

Urmează **corpul astral**, corpul senzaţiilor, emoţiilor şi patimilor nu doar al celor pe care le trăim dar şi pe cele moştenite, primite la naştere. Adesea, nu le conştientizăm, nici măcar nu le percepem dar ele pot răbufni sub forma unei reacţii neaşteptate. Tocmai aceste sentimente care se află dincolo de hotarul conştiinţei ne conduc viaţa atrăgînd evenimente, oameni, creînd situaţii care le vor permite să se formuleze în zona conştientă.

Părţile întunecate înghesuite cîndva de înaintaşii noştri într-un colţ îndepărtat, ascunse pînă şi subiectului, nu se vor destrăma pînă cînd nu vor fi trăite, răscumpărate cu lacrimi şi suferinţă. Subconştientul nu constă numai din dorinţele amorale, întunecate sau din suferinţe uitate în mod salutar. El include şi reacţii trăite în realitate. Cînd se întîlneşte o situaţie analoagă prin fondul ei emoţional, reacţia apare împotriva reacţiunii asemănător instinctului.

Cînd vorbesc despre corpul astral îmi vine mereu în minte comparația cu vinul. Vinul poate fi uşor cu un buchet bogat păstrat îndelung sau poate fi tare cu un gust plăcut dar simplu nepăstrat cît ar trebui. Aşa şi sentimentele îşi dobîndesc atributele şi profunzimea dacă nu sînt trezite înainte de vreme. Pe de altă parte vinul care stă prea mult se preface în oțet. Trebuie găsită media de aur unde se manifestă mai viu decît orice cele mai bune însuşiri. Nu avem voie să ținem sentimentele închise dar nici să le agităm în mod inutil.

Prin corpul astral oamenii realizează legăturile dintre ei şi Planetă formînd un singur organism. În decursul evoluției noastre ne-am separat unii de ceilalți doar prin corpurile fizice, dense. Dar prin sentimentele noastre sîntem legați, de fapt, într-o singură ființă. Făcînd un rău cuiva în final ne facem rău nouă înşine. Oamenii înclinați spre autoanaliză pot să-şi observe corpul astral dar nu în toate profunzimile, însă capacitatea de a-şi dirija sentimentele o au foarte puțini. Adesea în loc de a stăpîni corpul astral se distruge în mod primitiv un sentiment izolat, desprins şi chiar mai degrabă dorința din spatele lui. Prin aceasta, corpul astral se deformează, se mutilează, se îmbolnăveşte şi întregul sistem care este „omul" nu mai poate funcționa în deplinătatea lui. Stăpînirea corpului astral, (corectarea dispoziției) se poate realiza cu ajutorul instrumentului-conştiință. Propriile sentimente pot fi stăpânite doar analizând şi înțelegând de ce ți s-a schimbat dispoziția, explicându-ți fie caracterul obiectiv sau temporar al problemei, fie posibilitatea depăşirii ei ! În acest caz este posibil să dați peste adevăratele motive ale reacțiilor dumneavoastră şi să vi se pară ridicole. De ce, de data asta, corpul astral nu va suferi deprecieri? Veți lua realitatea aşa cum este, fără o turnură negativă şi nu veți muta în subconştient o dorință interzisă. Ea nu s-a schimbat, nu s-a realizat, pur şi simplu a dispărut din orizontul vizibil, luând cu sine - în adîncul tău! - tot aceeaşi problemă. Eu nu v-aş sfătui să vă apucați de o autoanaliză profundă sau după cum se spune în popor cu iscodirea de sine, fără a consulta un specialist. Intrînd în tainele sufletului puteți să dați peste însuşirile cu care nu veți mai fi în stare să vă luptați. Vă veți pierde sentimentul integrității şi membrana corpului dumneavoastră se va distruge. Protecția corpului astral este determinată după opinia mea de evaluarea persoanei. La sub – sau supraevaluare situațiile de viață se vor contura astfel încît sistemul să se echilibreze şi cu cît greşeala este mai mare cu atît mai grele vor fi lecțiile vieții. Este un aspect cu deosebire important pentru părinții care formează sistemul de evaluare al copiilor.

Corpul mental. După învățăturile ezoterice el se constituie din gîndurile noastre. Gîndurile noastre

sunt sîngele lui, capacitatea de a înțelege este una din însușirile lui. Adesea în discuțiile despre mental apare identificarea cu bagajul de cunoștințe. Oamenii care împărtășesc această opinie (între ei mulți cunoscători și oameni de spirit) consideră că dacă au reținut ceva produs de mintea somităților și pot folosi cu aplicație în discursul lor cuvinte complicate înseamnă că au un corp mental dezvoltat sau spiritualitate distinsă. Eu am convingerea că nu simpla cunoaștere sau chiar semnificație desemnează ideea. Eu aș defini-o ca pe o cunoaștere fecundată de sentiment. Numai omul cu un univers emoțional dezvoltat și implicat în cunoaștere este capabil de o idee. Așa cum mama nu poate face un copil fără un tată, tot așa și un om cu o simțire adîncă, cu intuiția adevărului, fără informația necesară nu este capabil să formuleze o idee deplină și invers. Eruditul sau cunoscătorul unui domeniu îngust nu va fi vizitat de ideea divină dacă nu are un univers emoțional bogat.

Cineva o să mă combată spunînd că în istoria științei sînt cunoscuți marii savanți ca pedanți și „seci". Asta este părerea celor din jur. Foarte adesea după aprenția de „om sec" se ascunde o personalitate înaltă care reacționează dureros de acut la lumea din jur și se apără de omul comun sub o mască de indiferență.

Corpul mental trasează direcția de formare a corpului astral. Omenirea în etapa actuală a dezvoltării ei încheie formarea corpului astral – adică oamenii își delimitează corpul astral. Începe epoca înțelegerii și completării corpului mental al oamenilor și al Planetei. Prin corpul mental sîntem, de întreaga lume. Să intuiască și să înțeleagă lucrul acesta sînt capabili iarăși puțini. Hotarul dintre privat și comun îl stabilește conștiința noastră. Hotarul există întotdeauna.

La nivelul corpului eteric el se compune din țelurile egoiste care întrețin activitatea vitală a corpului fizic. Aceste orientări se exprimă prin „Eu vreau". Aici ar încăpea o analogie cu oul. Orientările egoiste sînt coaja. Ea protejează embrionul delicat, conținutul oului, de lumea exterioară. Ce fel de embrion se conservă în om? Este personalitatea, afirmarea divinității în om. Nașterea ei este scopul evoluției omenești.

Tocmai prin coaja convențiilor se realizează schimbul cu mediul extern indispensabil pentru menținerea vieții și dezvoltării personalității. Dacă orientările sînt prea rigide, impenetrabile, personalitatea se sufocă și începe să se descompună înainte de a se fi născut. Dacă cineva din afară sparge coaja înainte de soroc acest lucru poate duce la moartea personalității. Ea nu este încă pregătită pentru a primi realitatea înconjurătoare. Cu cît este mai firavă personalitatea umană, cu atît este mai tare coaja din jurul ei. Și cît de des, lovindu-ne de egoismul

celuilalt, de încăpățînarea lui, enervați, încercăm spargerea convențiilor acestui om fără să ne gîndim la consecințe.

Apărarea mentală se compune din cunoştinţele de ordin general asimilate de om pentru sine, din etica, morală, religia constituite de-a lungul mileniilor. Omul trăieşte nu doar cu pîine. Este firesc, corpurile noastre au nevoie de energie pentru activitatea vitală prin analogie cu cel fizic. Corpul fizic primeşte hrană de la Pămînt şi Soare şi o metabolizează, o transformă în energia indispensabilă pentru o funcționare normală. Exact la fel şi corpurile subtile primesc hrană şi o „metabolizează"; după cum spun fizicienii energia potențială trece în energie cinetică. În planul eteric „hrana" o formează emoțiile legate de confort: „uscat – ud", „sătul – flămînd", „rece – cald". Din experiența corpului fizic ştim că informarea prelungită poate duce la un sfîrşit letal, abstinența este sănătoasă iar lăcomia dăunează vieții şi chiar este considerată un păcat de moarte.

Dacă disprețuim „hrana" pentru corpul astral, adică impresiile primite la întîlnirea cu arta, natura putem ajunge la îmbolnăviri grave.

Corpul mental creează orientarea, deasupra se află principiul divin. În opinia mea el se află în **corpul cauzal**, numit uneori al mutațiilor, alteori al lui Manase. Prin el omului i se transmite energia cosmică superioară, de evoluția acestui corp se leagă consolidarea structurii interne, autoperfecționarea şi percepția armoniei superioare, pe care o receptăm în forma conştiinței, a principiilor morale, a simțului datoriei. Aici se află etica, orientarea evoluției şi relațiile cauză-efect. Mai sus la un grad superior de subtilitate există încă două corpuri care alcătuiesc împreună monada, „scînteia divină" pusă în noi înaintea naşterii. Acestea sunt **corpurile „buddi"** şi **„atman".** La nivelul actual de evoluție a omului şi a societății umane, conştiința nu se poate ridica atît de sus. Doar cîteva personalități din întreaga istorie a omenirii au confirmat regula prin excepția pe care o constituie. În aceste corpuri este corpul cel mai de sus al individualizării şi dezvoltării, este conştiința superioară, ca şi dezlegarea şi binecuvîntarea de a trăi.

DISTRIBUȚIA ENERGIEI CEAKRELE

Ar mai fi de menționat felul în care energiile se răspîndesc în corpuri. Deoarece legăturile interactive dintre corpurile omului se realizează în speță cu ajutorul curenților de energie, rolul de organe de simț subtile îl joacă ceakrele, punctele de distribuție a energiei. În mod tradițional, ceakrele sunt în număr de șapte, sunt amplasate în lungul coloanei vertebrale, și dacă ar fi să le atribuim convențional organelor corpului fizic ar rezulta următorul tablou:

Moalele capului – Sahasrara – punctul intrării.

Punctul dintre sprîncene – Ajna – receptacolul energiei mentale.

Gîtul – Vishuda – receptacolul energiei formei, expresiei.

Inima – Anahata – receptacolul sentimentelor.

Plexul solar – Manipura – receptacolul energiei volitive.

Regiunea inghinală – Svadhistana – receptacolul energiei sexuale și creatoare.

Coccisul – Muladhara – receptacolul energiei vieții.

Nu este de loc greu să presupui că trupul, corpul fizic, este purtătorul minții. Dacă trupul este vătămat, nici mintea nu se poate exprima în mod optim, manifestările afective se perturbă, reacțiile se deformează. Și iarăși toate acestea se „înscriu" la capitolul funcționarea creierului. Creierul reprezintă (conform unei răspîndite opinii științifice) organul activității mentale. În conversațiile uzuale prin mijlocirea expresiei „activitate cerebrală", creierului i se asociază descifrarea termenului greu accesibil de „mental". Învățăturile ezoterice atribuie creierului doar capacitatea de a recepționa stimulii senzoriali și impulsurile motoare. Am întâlnit în cercetările ocultiste o comparație destul de reușită cu „centrala telefonică a sistemului nervos". După părerea mea, se apropie mult de adevăr. Creierul este punctul în care mintea intră în contact cu trupul, prin el trec mult mai perceptibil curenți energetici ce leagă între ele corpurile subtile transferînd informația. Puncte de același gen constituie în planul fizic glandele cu secreție internă ce sunt legate de sistemul endocrin.

Ceakrele, prin amplasarea lor în corpul omului, coincid îndeaproape cu organele sistemului endocrin.

În planul fizic este greu de evaluat însemnătatea glandelor cu secreție internă: hormonii produși de ele determină calitatea sângelui, compoziția lui. Prin perturbarea funcționării uneia dintre ele se modifică și cantitatea de hormoni din sânge și ulterior se produce o perturbare a schimbului de substanțe în tot organismul. De aceea este atît de dificilă diagnosticarea, studierea și pe mai departe tratarea cazurilor din patologia endocrină. Totodată, avînd o legătură strînsă cu trecerea curenților energetici prin ceakre în cazul insuficientei lor permeabilități, deschideri, se ajunge la o perturbare care în viitor se va proiecta pe corpul omului. Inițial este posibil ca perturbarea să se petreacă la nivelul corpului astral schimbând mediul emoțional al omului. Medicina practică, din câte sunt informat, cunoaște legătura dintre starea emoțională și temperamentul omului.

Acest factor este de mult cunoscut adepților diferitelor învățături. Multe din practicile orientale utilizează metode de dezvoltare a corpului prin deschiderea ceakrelor și transferul de energie din planurile superioare în cel fizic. Dacă oricare din procedeele translatării se face printr-o conectare corectă la planul fizic, el devine foarte puternic. Lumea fizică solidă este mult mai accesibilă nouă și trebuie să știi să găsești punctele de acces, de contact cu materia grosieră. Construcțiile mentale abstracte, așa vor și rămîne dacă nu vor fi trecute în fapt.

Fiecare ceakră parcă ar lucra în două direcții: orizontală când primește, distribuie și radiază curenții energetici corespunzători ei, pe verticală când energia sub formă de curent, venind din afară, este recepționată și trecută în mod logic prin tot canalul spinal. Într-un organism ideal așa cum ar trebui să fie conform proiectului Creatorului fiecare om, energia vitală curge dintr-o parte în alta purtînd forțele vitale lin, ușor și liniștit prin toate ceakrele, fără perturbări și pierderi. În mod practic nu vei întîlni așa ceva în viață. Cauza rezidă în necunoașterea legilor Naturii, motiv pentru care se îmbolnăvesc și suferă oamenii ceea ce la rîndul său dăunează Naturii. Țelul spre care trebuie să tindem este realizarea Armoniei omului și Naturii în toate planurile, și în cel fizic și în cele subtile.

ENERGIA

Despre ce fel de energie vorbim? Ocultiştii preferă expresia „energie psihică“. Este posibil să aibă dreptate. Psihicul este legat de suflet iar noi cheltuim ceea ce uzual se numeşte puterea sufletului. De fapt, totul este puţin mai complicat dar ne putem limita la o astfel de definiţie. Ea nu păcătuieşte prea mult împotriva adevărului.

Prin „energie“ se obişnuieşte să se înţeleagă acelaşi lucru cu cel desemnat în India prin „prana“ şi „ci“ sau „ţi“ în China. Energia înseamnă vibraţiile care umplu cosmosul. Este o forţă magică, invizibilă. Fiecare popor are pentru ea o definiţie dar nimeni încă nu a reuşit s-o înţeleagă şi s-o explice. De aceea denumirea ei depinde de felul în care se manifestă. Ea poate fi „energie telurică“, „energia dragostei“ şi „energia de lucru“. Totul în spaţiu este alcătuit din materie, materia fiind o formă de existenţă a energiei care se găseşte sub diverse aspecte, diverse forme, în vibraţii cu frecvenţa variabilă. Este o forţă originară, de dinainte de creaţie, cu care este saturat Cosmosul şi care este concentrată şi se manifestă pe deplin în om.

Energia trece în om prin diferiţi conductori, purtători. În acest caz reprezintă energia acţiunii, forţa existenţei, vitalitatea - toate sunt manifestări eterice. Puterea sentimentelor este manifestarea astrală, energia gîndului reprezintă manifestarea mentală, iar forţa superioară a iubirii şi credinţei - manifestarea spirituală. Semnificaţia de energie psihică s-a constituit în Agni Yoga şi în învăţăturile oculte. Însuşi termenul de „energie“ a apărut pentru prima dată la Aristotel.

Adesea folosim concepte cu un conţinut adînc fără să ştim sau să mai ţinem minte tocmai înţelesul lor. Totodată Biblia şi creştinismul sunt pline de semnalări ale forţelor şi energiilor. Elena Blavatsky confirmă în lucrarea „Devoalarea lui Isis”, infinitatea de nume ale forţelor nevăzute prin următoarea listă:

„Haosul anticilor, Focul Sacru al lui Zoroastru sau Atash – Behram al parşilor, Focul lui Hermes, Focul Sfîntului Elm al germanilor, Fulgerul Cibelei, Făclia arzătoare al lui Apollo, Flacăra de pe altarul lui Pan, Focul nestins din templul de pe Acropole şi din templul zeiţei Vesta, Pala de foc de pe coiful lui

Pluton, Strălucitoarele scîntei de pe diademele Discurilor, de pe capul Gorgonei, de pe coiful lui Pallas Athena şi din sceptrul lui Mercur, Limbile de foc ale Sfintei Treimi, Chivotul lui Moise, Stîlpul de Foc din Cartea Exodului, Făclia lui Abraham, Focul Veşnic al Beznei Fără de Fund...” şi multe, multe altele.

Învăţăturile ezoterice evidenţiază următoarele forme ale energiei cosmice:

Electricitatea sau manifestarea activă a energiei. Este aspectul masculin al forţei cosmice Yang, simbolul lui este un principiu dinamic, impulsul.

Magnetismul sau manifestarea pasivă, „aspectul feminin” Ynn simbolul său este cîmpul de forţă, un principiu static.

Starea fluidă sau electromagnetică a echilibrului instabil corespunde energiei şi, de fapt, doar ea există în lumea reală.

Ştiinţa ezoterică se fundamentează pe legea ermetică a identităţii conform căreia în tot ce există se reflectă forţele superioare neîntrupate. În felul acesta putem presupune că în fiecare om există trei feluri de energie: manifestarea principiului divin – masculin al voinţei, a principiului divin – feminin al absorbţiei şi manifestarea primelor două principii în care a pătruns respiraţia vieţii ceea ce, de fapt, şi reprezintă energia psihică.

MEMBRANELE, CONFORMAŢIA CORPURILOR

Fiecare corp are o membrană după cum corpul fizic este acoperit de piele. Această membrană este ca o carapace de protecţie. Prin ea corpul respiră, ea îl protejează de condiţiile nefavorabile ale mediului înconjurător, îl apără şi reacţionează la influenţele exterioare. Membrana trebuie să fie elastică şi plastică pentru a se adapta repede diverselor condiţii ale spaţiului din jurul corpului. Dar membrana nu există independent, ea se hrăneşte şi se susţine prin energiile corpului subtil. Dacă în corpul subtil sau produs perturbări în mod corespunzător slăbeşte şi membrana, putînd fi străpunsă de o acţiune din afară. Dar nu se poate întîmpla niciodată ca să fie străpunsă în primul rînd. Perturbările vin dinăuntru din corp şi abia pe urmă se relevă în contact cu

lumea exterioară. Ar fi ideal dacă în cazul distrugerii membranei printr-o străpungere din afară omul ar înțelege că problema este el însuşi, şi ar înțelege-o (adică pe sine), ar prelucra-o şi în felul acesta ar reface membrana recăpătîndu-şi integritatea. În viața reală la o străpungere astrală gravă, uneori chiar a membranei vitale se produce o asemenea scurgere de energie încît se perturbă alimentarea cu sînge a creierului. Într-o astfel de situație este dificil pentru un om să facă o evaluare corectă şi să ia măsuri. Deşi trebuie să reținem că fiecăruia i se dă după puteri.

Viața este cel mai prețios lucru în Natură şi de aceea mi se pare că este cazul să folosim metode de apărare fără să uităm că problema ce a provocat atacul nu se rezolvă în felul acesta. Vor trebui să plătească urmaşii.

Fiecare om are interrelațiile lui corporale. Cineva are un corp fizic puternic dar un astral slab dezvoltat. Altul are un corp mental puternic dar în pagubă este, de exemplu, corpul eteric. Toate corpurile sînt relativ delimitate în om. Fără corpul fizic nu sînt posibile sentimentele, fără sentimente nu sînt posibile gîndurile. Imaginați-vă un lac. Bate vîntul (gîndurile). Apar valurile (sentimentele). Treptat pe fundul nisipos se conturează un desen (corpul). Astfel corpurile noastre se formează în mod consecvent unul după altul.

Şi iată că o creație atît de complexă, omul, iese în lume. Iar în această lume nu este singur. Este înconjurat de oameni ca şi el. Oamenii, cum se spune într-un cîntec: se întîlnesc, se îndrăgostesc, se căsătoresc. Mai departe omul nu poate fi privit ca un ins ca o entitate izolată. Oamenii se reunesc într-un tot, în familie, în cuplu. Şi lumea îi împresoară pe amîndoi.

PROBLEMA SEXUALĂ

Nu se poate studia familia fără a aborda tema sexului. Atracţia sexuală este proprie naturii, iar omul fiind o părticică a naturii, o entitate vie se reuneşte în perechi. Dar alăturarea dintre bărbaţi şi femei atinge nu numai straturile joase, animalice, ci şi corpurile subtile. Uniunea se realizează la toate cele şapte niveluri , un „eu" multiplicat de şapte ori.

Din punctul de vedere al existenţei, împărţirea în sexe urmăreşte un singur ţel – continuarea vieţii. Şi este cu totul evident că natura i-a dat omului mult mai multă energie sexuală decît cea necesară naşterii copiilor. Poate că a făcut-o pentru a păstra perechea la un loc?

În multe învăţături religioase, inclusiv în creştinism, entitatea sexuală este considerată rezultat al evoluţiei omului.

*„22. Iisus a văzut nişte sugari. / El a spus ucenicilor săi: / Aceşti prunci care sug sînt asemănători / cu cei care intră în Împărăţie. / Ei l-au întrebat: / Înseamnă că devenind prunci / noi intrăm în Împărăţie? / Iisus le-a spus: / Când veţi face din doi unul / şi lăuntrul să semene cu afară / Şi cele din afară să semene cu cele dinlăuntrul / şi cele de sus să fie ca şi cele de jos, / ca să aduceţi bărbatul şi femeia / într-unul singur, / ca bărbatul să nu devină bărbat / şi femeia să nu devină femeie; / şi când veţi făuri un ochi în ochiul vostru / şi o mână în locul mâinii / şi un picior în locul piciorului / şi un chip în locul chipului vostru, atunci veţi intra în Împărăţie." **

„Este un citat din Evanghelia apocrifă după Toma, cunoscută ca fiind „ a cincea evanghelie". Dar şi evangheliile canonice conţin aceeaşi idee:

„Şi apropiindu-se unii dintre saducheii care zic că nu este înviere, L-au întrebat,

Zicând: Învăţătorule, Moise a scris pentru noi:

Dacă moare fratele cuiva, având femeie, şi el n-a avut copii, să ia fratele lui pe femeie şi să ridice urmaş fratelui său.

Erau, deci, şapte fraţi. Şi cel dintîi luându-şi femeie, a murit fără copii.

Şi a luat-o al doilea şi a murit şi el fără copii.

A luat-o şi alt treilea; şi tot aşa, toţi şapte n-au lăsat copii şi au murit.

La urmă a murit şi femeia.

Deci femeia, la înviere ,a căruia dintre ei va fi soţie, căci toţi şapte au avut-o de soţie?

Şi le-a zis lor Iisus: fiii veacului ăstuia se însoară şi se mărită;"[1]

Iar cei ce se vor învrednici să dobîndească veacul acela şi învierea cea din morţi nici nu se însoară, nici nu se mărită.

Căci nici să moară nu mai pot, căci sunt la fel cu îngerii şi sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii. (Luca 20;27-36)

Trebuie să ştim că în bărbatul de astăzi există însuşiri proprii femeii atît la nivelul fizic, cît şi la nivelul psihic (70% testosteroni – hormoni masculini şi cca. 30% estrogeni – hormoni feminini), iar în fiecare femeie de astăzi există elemente masculine şi feminine doar că în proporţie inversă. Prin contopirea sexelor se produce reunirea întregului, a desăvîrşitului. Cîndva au fost împreună. Se ştie că la început a fost creat un singur om, unică persoană – Adam. Mai tîrziu din Adam a ieşit Eva, „mama vieţii" (în ebraică „mama vieţii", purtătoarea oului, născătoare de viu), adică în făptura lui Adam era ascunsă Eva. Adam, creat „după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu", în plenitudinea lui, tainică Adam-Eva, părţi în care ulterior s-a desfăcut. Eva a fost ultima creaţie. De ce a trebuit să se despartă în bucăţi o creatură atît de desăvârşită? După cît se pare, pentru a se putea cunoaşte, privindu-se în cealaltă jumătate ca într-o oglindă şi pentru ca fiecare din cei doi să-şi poată reface în sine

„După cum la dorinţa de a ne vedea *chipul ne uităm în oglindă şi-l vedem, aşa la dorinţa de a ne cunoaşte pe noi înşine ne putem înţelege privindu-ne prietenul. Căci prietenul, după cum spunem, este al doilea eu".*

(Aristotel – Etica Nicomahică)

Dar pînă la omul Etern mai avem mult, omenirea se află doar la începutul căii evoluţiei. În etapa actuală a dezvoltării, oamenii s-au separat la nivelul corpului fizic şi eteric. În secolul al XX lea trebuia să se încheie formarea corpului astral, cel mental abia începînd să se constituie. Omul desăvîrşit, nemuritor, după felul în care înţeleg eu lucrurile, va avea completate toate cele şapte corpuri reunite într-unul singur. La drept vorbind, omul contemporan are şi acum şapte corpuri, dar ele nu sunt conştientizate, nu au fost fecundate de conştiinţa lui, nu au devenit ale lui în mod privat, nu s-au umplut de sevele vitale proprii lui. Ceea ce este prelucrat de subconştient se relevă în planul fizic. Nu trebuie uitat nici că prin

[1] Evanghelia după Toma, traducere de Vasile Andru, Editura Arca Bucureşti, 1993. integritatea pierdută, omul Etern într-o nouă variantă. Cine ştie, poate acesta este sensul vieţii pe pământ.

toate corpurile sale, omul este legat de Planetă. Pînă şi la nivelul fizic corpurile primesc forţă de la Pămîntul mamă. El ne hrăneşte şi ne adapă. Dar Cosmosul? Soarele, prin vlăstarele lui, ne fecundează planeta pe care ne-am născut, şi asta în planul fizic unde am ajuns cu creşterea noastră până la o oarecare autonomie. Ce putem spune despre corpurile subtile? Ele încă nu s-au diferenţiat de fondul Planetei. Procesul creativ Om-Planetă are un caracter bilateral. Părinţii îşi formează copiii, dar şi copiii îşi formează părinţii. Prorocii omenirii, întrupînd în ei toate cunoştinţele şi sentimentele omeneşti, aducîndu-le într-un singur punct (o inimă deşteaptă şi un cap plin de bunătate), unindu-se prin iubire cu omenirea şi Planeta, au aşezat drumul către noile straturi planetare. Noi, oamenii simpli, plîngîd şi rîzînd, scăldînd pămîntul în sînge şi sudoare, privind lumea ce ne înconjoară şi chiar pe noi înşine, fecundîndu-ne sentimentele prin cunoştinţe, în timp ce ne iubim Planeta continuăm în felul acesta s-o construim. Nu pot să nu-mi amintesc de lucrările lui Vladimir Ivanovici Vernadski[2].

El a ajuns la concluzia următoare: „dacă şi universul civilizaţiei şi dezvoltarea intelectului uman – conştientizarea mediului înconjurător – sunt în raport de cauzalitate cu procesele geologice de pe planeta noastră, atunci acest viitor poate fi în linii mari prevăzut. Din toată suma de fapte clar stabilite rezultă, după cum mi se pare, că acest viitor este omenirea autotrofică, adică, în cuvinte mai simple, o omenire independentă de substanţa vie a animalelor şi plantelor din jur". Dar acesta este un viitor prea îndepărtat.

Este timpul să ne întoarcem la mitul omului primordial. Ce i s-a întâmplat după separarea în Adam şi Eva? Stînga şi dreapta, Yang şi Ynn, activism şi contemplaţie, masculin şi feminin.

„Lumina şi întunericul, viaţa şi moartea, dreapta şi stînga sunt fraţi unii pentru alţii. Ei nu pot fi despărţiţi unii de alţii. De aceea şi bunii sunt buni, şi răii sunt răi, şi viaţa nu este viaţă şi moartea nu este moarte. De aceea fiecare va fi rupt în esenţa lui de la început. Dar aceia care sunt mai presus de lume sunt nerupţi, sunt veşnici", se află spus în Evanghelia după Filip (versetul 10).

Simţurile şi mintea s-au trezit despărţite unele de altele. A început calea dezvoltării conştiinţei. Planeta i-a primit la sînul ei pe oamenii primitivi care aveau dezvoltat doar corpul eteric. El a fost realizat în procesul evoluţiei lor de plante şi de fraţii noştri mai mici, animalele! Aşa că în corpurile noastre eterice, în subteranele adînci ale subconştientului, purtînd în afară de instincte primare şi o informaţie animală întunecată, plină de cruzime

[2] Vladimir Ivanovici Vernadski (1863-1945)mineralog şi geochimist sovietic, fondatorul geochimiei moderne.

(dacă este s-o apreciem în funcție de criteriile noastre etice). Dar lumea este astfel alcătuită încît ceea ce este subtil pătrunde în ceea ce este dens şi corpurile noastre se modifică reciproc prin intermediul iubirii şi al conştiinței. Dar nu numai prin corpul eteric primim ceea ce nu face parte din experiența noastră personală.

Viața omului îmi apare ca fiind un proces neîntrerupt al naşterii ce trece în moarte. În opinia generală, copilul se naşte prin ruperea cordonului ombilical ce-l leagă de corpul mamei. În percepția mea, în momentul acela se produce doar o separare a corpului fizic. Cordonul ombilical ce leagă corpurile eterice ale mamei şi ale copilului se rupe numai după trei ani. Funcționarea organelor interne depinde de corpul eteric. Am văzut adesea copilaşi al căror trupşor era acoperit de erupții sau de cruste. Şi în aceste situații există cazuri (Ivan Andreevici, ca medic, mi-a confirmat) în care mămica susține că-şi hrăneşte copilul în mod riguros după prescripțiile medicului şi foloseşte medicamentele necesare. Eu o cred. La anamneză se dovedeşte că ea însăşi se hrăneşte la întîmplare. Ficatul şi rinichii unui adult sunt formați, se descurcă în fața unei sarcini impuse şi în consecință pielea este curată. Prin corpul eteric, mama transmite informații despre toxicitate copilului şi pielea lui se acoperă de erupții. Pentru a-l ajuta pe bebeluş, mama însăşi trebuie să urmeze un regim. În realitate, chiar şi la nivelul fizic oamenii se deosebesc din punct de vedere anatomic, iar anatomia corpurilor subtile poate să aibă diferențe foarte mari.

În jurul vârstei de 12 – 16 ani copilul şi părinții trec printr-o nouă etapă a „naşterii". Se rupe cordonul ombilical ce leagă corpurile astrale. Este timpul maturizării sexuale, al apariției caracterelor sexuale secundare. Pînă la acel moment viața emoțională a copilului şi sănătatea lui fizică au fost dependente de trăirile părinților. Adesea părinții consideră că, tăinuindu-şi necazurile, îl protejează pe copil de efectul lor. Este o mare rătăcire. Adultul poate să-şi plîngă amarul, să treacă de el, adică este capabil să-l prelucreze sufleteşte şi să se purifice. Copilul primeşte traumatismul de la părinți în corpul astral. Şi întrucît acesta ocoleşte conştiința, el va resimți o nelinişte fără motiv şi se poate chiar îmbolnăvi. Delimitându-se de părinți cu corpul astral, copilul primeşte moştenire toată încărcătura compusă din ceea ce ei n-au reuşit să trăiască, au uitat, au refulat.

Corpul mental al copilului se desparte de al părinților în jurul vârstei de douăzeci si unu de ani, când intră în perioada căsătoriei. Nu pot să analizez momentul acesta prin exemple. Dezvoltarea mentală este prea diferită la oamenii din timpurile noastre. Dar vreau să notific că necesitatea relațiilor sexuale

apare cu atât mai târziu cu cât corpul mental este mai complet, mai bine conştientizat . Rupându-se de părinți, omul trebuie să se lipească de jumătatea sa. Să ne amintim de texte:

„Iubire se numeşte setea de plenitudine şi aspirația către ea"

(Platon, Banchetul)

Voința divină, împletind trupul femeii şi al bărbatului şi umplîndu-i de energie vitală în scurtele momente ale extazului, îl reîntoarce pe om la integritatea lui primordială.

„Moartea nu este moarte definitivă ci doar un mijloc de înnoire: cu siguranță trăiesc în copii, în ei trăieşte carnea şi sîngele meu şi prin urmare, literalmente nu mor de tot ci moare numele meu de astăzi.

Corpul şi sîngele continuă să trăiască şi în copii lor din nou şi apoi iarăşi în copii pentru eternitate!

Ar însemna numai „s-a născut" şi „eu nu voi muri niciodată". Sigur „se scot cizmele": „unele cizme" „alte cizme"..., dar merge cu ele unul singur". Acest „careva unic" este chiar „Adam", „eu" urmaşul nostru fără de sfîrşit, care-şi schimbă actele de identitate, îşi schimbă chipul, meşteşugul şi țările locuibile, învățînd sau arînd ogorul, nefericit sau fericit, dar e „unul". În felul acesta moartea, pentru subiecții corecți şi într-o viață corectă, fără boli (ateroscleroză, anevrism şi moarte, fără nici un strigăt, fără nici un suspin şi fără vreo senzație aparte) este pur şi simplu un mijloc pentru veşnicul regenerat şi prin urmare veşnic tînărul chip de adolescent al pămîntului, în esență şi locuitor al său în acelaşi timp, într-un singur trăitor..."

(V.V. Rozanov – Oamenii tărîmului lunar. Metafizica creştinismului)

RELAȚIILE SEXUALE

Schimbul energetic ce se produce în timpul contactului sexual pătrunde în toate corpurile şi planurile omului. Forțele ce apar sunt atît de puternice încît sunt greu de atins. Găsim în diferitele învățături, întrupate în cuvinte, reflectarea celor de mai sus, adaptate înțelegerii de la nivelul conştiinței omeneşti. Astfel energia sexuală este una din manifestările energiei Kundalini care doarme încolăcită ca un şarpe la baza coloanei vertebrale. Desfăşurîndu-se şi urcînd pe verticală, prin Sushumna, deschide în urma sa toate centrele energetice – ceakrele.

După învățăturile Yoga, când forța vitală Kundalini se eliberează pentru a stimula activitatea glandelor genitale, energia se uneşte cu hormonii şi se formează ceva în genul unui lichid uleios-gazos în prostată şi uter. În Misteriile hierofanților substanța se numea Uleiul de Aur sau Crism. Este chiar substanța care este produsă de Kundalini prin măduva spinării pentru a transfigura trupul omului. În etapa actuală a dezvoltării umanității, ea se eliberează în cantități infime în sânge. Sub influența trezirii lui Kundalini această forță creatoare se naşte din cea a simțurilor. Uleiul de Aur poate fi primit sau delimitat doar prin acțiunea chimică a forței trezite din Kundalini. Kundalini începe să reacționeze la căldura spirituală formată pe diverse căi, prin antrenamentul spiritual în planul Yoga sau autocunoaşterea creatoare. În felul acesta Kundalini se uneşte cu Crism-ul şi aceste două substanțe realizează focul cosmic unic.

Focul Kundalini – Crism se mişcă prin Sushumna şi intră în creier antrenînd o descărcare în conştiință – iluminarea. Se consideră că formarea Crism-ului se stimulează prin reținerea de la activitate sexuală excesivă, prin sentimente de dragoste față de oameni şi prin rugăciuni. Este greu de exprimat la nivelul conştiinței umane ce energii trec prin doi parteneri uniți în timpul actului sexual. După legendă, odată, zeii au creat oameni egali lor dar aceia s-au dovedit atît de minunați, de puternici şi de independenți, încît zeii s-au speriat. Oare nu sînt creaturile mai bune decît noi, zeii? Nu vor deveni cumva mai puternici decît noi? Nu ne vor arunca din zenitul universului pe pămîntul păcătos? Nu ne vor

învinge? Nu ne vor preface în putreziciune? Şi atunci zeii i-au tăiat pe oameni în jumătate: femei şi bărbaţi şi le-au dat drumul lipsiţi de fosta lor splendoare să populeze pămîntul. Dar dacă aceste două jumătăţi pierdute se vor regăsi pe pămînt, dacă se vor reuni, atunci vor redobîndi acea putere. Vor fi din nou ca zeii.

Iubirea divină, ideală şi unirea presupun o relaţie deplină între toate corpurile celor doi. În viaţa reală practic nu există astfel de cazuri. Dar independent de conştiinţă se implică o parte oarecare din corpurile subtile şi cu cît înţelegerea este mai mare, cu atît mai multă forţă, mai multe energii înalte vin către aceşti oameni.

Iisus a spus:

„Cînd veţi face din doi unul / veţi deveni Fiul Omului / şi dacă veţi zice: / Munte, urneşte-te! / el se va urni."

(Evanghelia după Toma, verset 106)

În toate timpurile, actul sexual a fost legat de un înţeles sacramental, divin. De aceea multe religii aprobă sexul în postulate lor fundamentale, numai în interiorul căsătoriei şi numai cu ţelul de a face copii. Aceasta desigur conservă aspectul etic dintr-o societate umană încredinţată egregorului respectivei religii.

Dar sensul principal care se conservă este direcţia evoluţiei.

„Omul trebuie să-şi urmeze natura veşnic creatoare, deoarece el trebuie să lase în urma sa copii şi copiii copiilor săi."

(Palton - Legile)

Evoluţia omului are loc prin dezvoltarea conştiinţei lui. Urmînd învăţăturile ezoterice, înţeleg asta ca pe un fel de iluminare cînd sentimentele şi gîndurile se întîlnesc într-un singur punct. Energia necesară pentru un astfel de moment este preluată din cea acumulată prin abstinenţa sexuală. De aceea, toate religiile tîrzii conţin principiul ascezei. Interdicţia faţă de contactele sexuale dezordonate a făcut, după părerea mea, din primitiv, omul. Dar încotro trebuie să ne îndreptăm conştiinţa? Desigur, spre autocunoaştere. De obicei ea este confundată cu o cunoaştere a propriei persoane, a „eului". Oricine are conştiinţa „eului" consideră că se cunoaşte. Şi totuşi, conştiinţa „eului" vede numai conţinutul său, niciodată ceea ce zace în subteranele subconştientului. Omul confundă cunoaşterea de sine cu ceea ce se ştie despre el în împrejurimile sale. Cunoaşterea de sine a omului este doar vîrful aisbergului; ascunsă sub apa întunecată, zona subconştientului nu este accesibilă judecăţii şi controlului conştiinţei.

Cu cît potrivirea dintre configuraţiile corpurilor femeii şi bărbatului (forma lor şi gradul de comple-

tare) este mai aproape de cea ideală, cu atît este mai puternică atracția ce se iveşte între ei. Şi nu este vorba neapărat de seducția sexuală. Părerile omului despre sine sunt adesea foarte înşelătoare. Un ins cu o morală înaltă poate avea în subconştient multe însuşiri „negre", venite din cele neconsumate şi refulate ale înaintaşilor. Şi nu-i vine să creadă lui şi celor din jurul său cum de s-a întâmplat că s-a trezit legat prin căsătorie de un om cu alt nivel moral. Dacă încerci să rupi un astfel de mariaj, următorul nu va fi mai confortabil pentru eroul nostru de nu a parcurs un oarecare drum în cunoaşterea de sine. Căsătoriile nu sunt niciodată întîmplătoare. Cu cît pare mai arbitrară o căsătorie, cu atît mai veridic este substratul ei, cu atît este mai conformă legității.

Cînd se formează corpul comun la toate cele şapte niveluri, atunci se realizează şi familia, totalitatea celor şapte euri. Cînd bărbatul şi femeia sunt deschişi unul față de celălalt şi relațiile dintre ei sunt consolidate prin iubire (şi aici este foarte importantă atitudinea protectoare – delicată – față de conştiința privată a partenerului), atunci corpul subtil comun, corpul familiei lor este puternic şi sănătos. Dar aşa ceva se întîlneşte foarte rar. De regulă, corpurile bărbatului şi femeii, tinzînd printr-o dorință subconştientă să se contopească în unitatea divină, nu pot depăşi obişnuințele egoiste, conservatoare. Fără să cadă pe gînduri, partenerii încearcă să spargă „coaja", să atenteze la „conținutul oului": conştiința privată sau personalitatea. Şi dacă acest lucru reuşeşte, atunci personalitatea care nu a apucat să se maturizeze începe să se descompună. Poate apărea sub forma oricărei evaziuni din lumea reală, cel mai grăitor exemplu fiind alcoolismul. De câte ori femeia ce plînge amarnic din cauza unui soț căzut în patima beției, nici măcar nu-şi poate închipui că este ea însăşi cauza, mai bine spus influența ei distructivă prin consecințe, chiar dacă aceasta nu-l scuteşte de răspundere in fața faptelor sale pe soțul bețiv. Pentru a proteja omul, pentru a nu-l lăsa să piară, în relațiile dintre soți trebuie să domnească toleranța. Iubirea rabdă îndelung, este clementă.

Cunoscîndu-se pe sine şi „jumătatea" lui, omul îşi lărgeşte conştiința, „eul" său aspiră pînă spre noi limite. Atunci pe fundamente nou-stabilite, comune, se va forma „coaja" care va proteja familia. Şi pentru entitatea-familie totul se petrece ca şi pentru făptura unui singur om. Obişnuințele egoiste prea dure pot sufoca firava mlădiță a entității-familie. Întotdeauna se va încerca spargerea unui înveliş slab. De exemplu, nişte rude bine intenționate pot să producă sfaturi în asemenea măsură, încât familia se va găsi în situația de a nu putea rezista părerilor şi principiilor lor. Şlefuirea unuia de către celălalt durează uneori ani îndelungați. Pentru a proteja familia ar fi tare util să se urmeze următoarele reguli:

1. Să nu se admită controverse între parteneri în societate.

2. Familia trebuie să fie unită şi să prezinte în afara ei numai hotărîrile comune.

3. Familia nu trebuie să admită curiozitatea excesivă a celor din afară.

4. Familia trebuie să ştie să aleagă un mediu armonios potrivit ei.

5. În timpul relaţionării, familia trebuie să se comporte binevoitor.

6. Familia trebuie să conştientizeze modul deloc întîmplător al combinării soţilor şi firilor care i-a reunit pe membrii ei într-un organism unitar.

7. Familia, în sfera cotidianului, trebuie să tindă spre respectarea următoarelor principii: bărbatul răspunde pentru construcţia bazelor externe ale căminului; nevasta realizează capacitatea vitală a familiei în interiorul familiei.

PERICOLELE CE PÎNDESC FAMILIA

Vampirism în accepţia noastră nu înseamnă desigur să sugi sîngele altuia în timp de noapte. Prin vampirism se înţelege îndeobşte orice formă de preluare a energiei sau a forţelor vitale de la ceilalţi, şi în aceeaşi măsură intensificarea forţelor proprii pe seama altora, obiceiul de a trăi pe seama lor.

Vampirismul este o boală care produce leziuni în corpul astral al omului. În distribuţia de energie pe nivelurile corpurilor subtile apare o ruptură: curenţii emergenţi poarta reacţiile şi senzaţiile acumulate în sus prin corpul astral către niveluri mai înalte pentru a fi prelucrate, interpretate şi mai departe pentru a fi reunite cu orientările normelor morale, cu permisiunea şi binecuvântarea din partea Divinităţii. Curenţii descendenţi, luminînd de sus viaţa, coboară şi se

înfig în corpul astral perturbat care nu mai poate răspunde prin sentimente impulsurilor superioare. Apare insatisfacția, resentimentul față de lume, față de cineva în special și în felul acesta, se produce treptat o înlocuire a valorilor pe care omul nu o recunoaşte din incapacitatea lui de a înțelege planurile superioare. Un astfel de om are convingerea că el este ființa cea mai importantă din Univers și că toți trebuie să îl slujească și să i se supună pentru a-l îmbogăți, a-i umple viața de plăceri și satisfacții. Dacă este bine sau rău nu caută să afle atîta timp cît valorile lui etice deja se situează la acest nivel neputînd să le primească pe cele de sus.

Considerînd familia o unitate, un organism viu complex și ajungînd la concluzia că familia este o entitate vie, fac următoarea remarcă: noi știm (sau credem că știm) cum să apărăm, să susținem ființa umană pentru a nu-i pierde sănătatea, pentru a nu o lăsa să piară. De asta se ocupă cu precădere medicina în diversele ei forme. Oare nu este evident că pot fi găsite metode pentru a înlesni apărarea organismului viu – familia? Ce pericole o amenință?

Este destul de simplu să ne imaginăm o protecție împotriva pericolelor pe care le conștientizăm. Mult mai lipsiți de apărare ne dovedim la nivelul inconștient, unde suntem vulnerabili și permisivi pentru influențe psihice, contaminări și acțiuni, tot ceea ce s-a convenit să numim atac energetic.

Presupun că există două tipuri de pericole: probleme externe, când atacurile energetice venind din afară atrag după sine, în replică, dereglări ulterioare în stabilitatea familiei și probleme interne, cînd unul dintre parteneri începe să trăiască pe seama celuilalt. Acesta este vampirismul energetic casnic care poate apărea în diverse chipuri și situații.

A
Pericolele interne

Energia vitală se produce prin lucrarea interioară a sufletului. Trăind sentimente, interpretîndu-le, refuzînd plăcerile, lucrînd cu mintea şi inima, omul transformă energia primită de la Planetă şi de la mediul social în energie vitală proprie. Omul cu o sănătoasă orientare morală este capabil să-şi formuleze ţeluri, să se antreneze în activităţi aducătoare de folos şi realizînd o lucrare exterioară şi interioară să-şi potolească această foame. Dacă din pricina unei boli grave sau a nenorocirii în care se află, forţele s-au irosit şi s-a pierdut orientarea morală, atunci omul resimte nevoia donatorilor, a oamenilor care să ofere o susţinere la nivelul necesar - material sau emoţional. Atunci rănile acestui om se cicatrizează şi-şi continuă

drumul. Dar se întîlnesc oameni care nu sunt capabili să lucreze cu sufletul pentru obţinerea propriei energii. Aceasta este o boală. Pe ea o numesc vampirism. Boala este ereditară. Copilul a moştenit mijloacele imorale ale traiului pe seama altora. Obiectivele peste măsură de egoiste, personalitatea firavă îşi spun cuvîntul. În procesul evoluţiei Natura a creat organisme vii care nu au toate organele necesare pentru a-şi susţine viaţa. Aceste animale sau plante au existat prin altele. La nivelul corpului eteric, noi toţi purtăm întreaga informaţie animală, dar, spre deosebire de animale, omul are o conştiinţă şi îi sunt date idealuri morale care indică sensul evoluţiei.

La vampiri atrofia morală trece în atrofia corpului subtil, după care poate să urmeze o modificare şi la nivel fizic (se manifestă prin năruirea proceselor metabolice). Aceste dereglări pot duce la alcoolism sau autovampirism sau la vampirizarea propriilor copii în viitor.

Omul bolnav de vampirism (conştient sau nu – nu are importanţă) încearcă să ajungă la corpul astral al altcuiva. Se străduieşte să facă în aşa fel încît interlocutorul să-şi piardă controlul şi să-şi iasă din fire. Propriile sentimente vor distruge învelişul mental al victimei, ea îşi va pierde capul, iar vampirul, păstrîndu-şi calmul deplin se va pregăti să absoarbă energie.

Vampirism în accepţia noastră este orice formă de preluare a energiei sau a forţelor vitale de la ceilalţi, şi în aceeaşi măsură intensificarea forţelor proprii pe seama altora, obiceiul de a trăi pe seama lor.

Vampirismul este o boală în care se distruge învelişul convenţiilor protectoare care ocrotesc

formarea personalității și se dereglează corpurile subtile ale omului. În distribuția de energie pe nivelul corpurilor subtile apare o ruptură: curenții emergenți poartă reacțiile și senzațiile acumulate în sus prin corpul astral către niveluri mai înalte pentru a fi prelucrate, interpretate și mai departe pentru a fi reunite cu orientările normelor morale, cu permisiunea și binecuvîntarea Divinității. Curenții descendenți coboară prin corpul astral și se scurg în afară ca sîngele care părăsește corpul prin răni. Apare insatisfacția, resentimentul față de lume, față de cineva în special și în felul acesta treptat, se produce o înlocuire a valorilor pe care omul nu o recunoaște din incapacitatea lui de a înțelege planurile superioare. Un astfel de om are convingerea că el este ființa cea mai importantă din Univers și că toți trebuie să-l slujească și să i se supună pentru a-l îmbogăți, a-i umple viața de plăceri și satisfacții. Dacă este bine sau rău nu caută să afle atîta timp cît valorile lui etice deja se situează la acest nivel neputînd să le primească pe cele de sus. Dar din cauza închiderii traseului energetic la nivelul rupturii dintre corpuri, omul începe să sufere de foamea energetică.

Necazul „vampirului începător" constă în incapacitatea lui de a înțelege cauzele izbucnirii bolii, ea putînd fi ocolită destul de ușor. Cîteodată obstacolul este lenea. Cine ar vrea să lucreze asupra sa? E o întreprindere lipsită de rezultate! E plicticos! Așa se face că omul se plasează el singur la marginea unui plan înclinat ce duce înspre abisul căderii și începe încetișor să alunece. La început nici viteza nu este mare, nici răul provocat nu este deocamdată grav, dar legile naturii sînt încălcate. De aceea (după cum și cel mai mic păcat are o plată) omul se va afunda și mai mult pentru a ajunge la o alegere conștientă: să mă ridic oare (dar asta este deja dificil) sau să continui alunecarea? Adresîndu-mă Bibliei am găsit o situație, după opinia mea, interesantă. Peste tot, sîngele este nemijlocit legat de suflet. Dar asta nu se întîmplă doar pentru că în vechia limbă ebraică cuvintele „sînge" și „suflet" se scriu la fel. Sîngele reprezintă substanța fizică a sufletului. După cum sîngele circulă prin corpul omului întreținînd viața, tot așa se mișcă și sufletul – curenții energetici în corpul astral. Să faci vărsare de sînge, și să iei sîngele altcuiva este un păcat, tot atît de intangibil este sufletul fiecărei ființe.

Vampirismul arareori este conștientizat, atacurile energetice - intervențiile - rare ori sînt orientate spre un țel concret. Mai degrabă se întîmplă în relațiile de fiecare zi, aducînd dealtfel, daune perfect vizibile.

Contactele dintre oameni au loc concomitent la multe niveluri. Oamenii fac schimb de cuvinte și împreună cu ele de gînduri, sentimente, își transmit emoțiile și dispozițiile. Dar fiecare are bilanțul

energetic propriu şi adesea nu se realizează un contact echilibrat. Neapărat cineva sau vrea să domine, să fie mai tare sau invers, să-şi ia fără să ceară, un pic din energia altuia...

Vampirul în familie

Întîlnind un vampir în tramvai, puteţi să coborîţi, să veniţi acasă şi să vă readuceţi la o stare normală. Dar ce să faceţi dacă vampirul vă aşteaptă acasă? Dacă soarta v-a unit cu el într-o familie?

Pentru început, haideţi să clarificăm. Prin vampirism energetic înţelegem de obicei viaţa unui om pe seama altuia. În viaţă asta se manifestă printr-un mod de trai parazitar. Dar nu trebuie confundat vampirismul cu schimbul energetic obişnuit dintre oameni. Mulţi sunt înclinaţi să observe şi să reţină cazul în care ei dau, dar uită repede momentele în care primesc. Apare astfel învinuirea de vampirism nejustificat. Adesea, femeia îi spune cu iritare soţului că „îi suge sângele", vezi, adică el nu face nimic în casă şi ea trebuie să-i spele şi hainele şi să cureţe mizeria după el şi să-i gătească prînzul, uitînd că ea este toată ziua acasă iar „vampirul" vine seara tîrziu şi cade din picioare de oboseală, cîştigînd bani pentru chiar această casă. S-ar putea să mi se spună că femeia îşi pierde puterile, slăbeşte văzînd cu ochii, iar el plesneşte de sănătate. Da, forţele o părăsesc, dar să vedem de ce se întîmplă aşa ceva. Întîi să observăm că din afară nu se poate distruge învelişul corpurilor subtile. Propria ei iritare strică învelişul corpului astral şi energia se scurge. Dar ce o deranjează? Nepotrivirea dintre ceea ce vrea şi ceea ce se întîmplă de fapt. Dar ceea ce îi trebuie se găseşte în zona subconştientă. Ea are o foame mentală. Nu este o regulă general valabilă. Există şi femei care stau acasă, se ocupă de gospodărie şi se simt minunat. Ele au corpurile subtile complete şi se dovedesc a fi oameni dintr-o bucată . Eroina noastră a moştenit de la părinţi corpul mental, dar el nu s-a completat. Pentru ca acest lucru să aibă loc, trebuie neapărat să primească informaţii la nivelul simţurilor şi intelectului, nu să se certe cu soţul. Soţul face mult pentru familie şi nici vorbă să fie vampir.

Şi dacă, totuşi, n-ai cum să scapi – partenerul dumneavoastră este vampir? Merită să reflectaţi dacă este bine ca întotdeauna doar să oferiţi şi dacă ceea ce oferiţi este de folos.

În cazul în care aveţi un surplus de energie vitală care dă să se reverse, trebuie să-i găsiţi o întrebuinţare înţeleaptă, să-l transferaţi în alt plan pentru că un astfel de schimb inechitabil vă va distruge pe amîndoi. Vampirul va începe să vă distrugă pe dumneavoastră îndreptîndu-se el însuşi către moarte.

Vampirul vede o oarecare împotrivire (nu pot să trăiesc cu tine, de ce să mă chinui, hai să ne despărțim) dar nu-şi va elibera niciodată partenerul. Adesea, nici victima n-şi poate închipui viața fără călăul său „Dragostea e rea, de iubeşti, capră de lemne eşti", „dacă te bate, te iubeşte", multe proverbe susțin că o astfel de situație pare a fi normală, în orice caz are dreptul la existență.

Sunt gata să repet iar şi iar: contactul sexual duce la un schimb reciproc de energie între oameni, energii cu o putere colosală dar se întîmplă ca unul dintre parteneri îşi ia mai multă energie decît îi dă celuilalt. Adesea lucrul acesta apare nedeliberat: este posibil să măsori cantitatea pe care trebuie să o dai în schimb pentru ceea ce îți oferă cu atîta generozitate celălalt? Dar virusul vampirismului nu doarme şi te invită, te invită: mai ia o dată, de unde este mult nu se consumă. Omul intră într-un regim de schimb inegal şi treptat se obişnuieşte, îi place. El este satisfăcut ! Puterile îi cresc fără nici un fel de cheltuială: nici suflet nici forțe proprii. În vremea asta cealaltă parte începe să slăbească să piardă din puteri, apoi sănătatea. Adesea ea nu poate să rupă relația pentru că nu poate să suporte efortul. Sau îşi subordonează voința celei de-a doua părți. Variantele posibile sînt nenumărate. Necazul este că oprimare unui partener de către celălalt poate duce la boli grave, chiar la moarte.

Un sfat general ar putea fi să ridicăm nivelul de instruire în privința relației sexuale, atenția față de partener. Fiecare parte trebuie să-şi primească plăcerea în mod optim, nu să se ofere spre utilizare.

Există o mulțime de cazuri şi variante ale schimbului energetic inegal, nu avem rețete unice. Să încercăm să vedem cîteva exemple de situații ce apar destul de frecvent şi să înțelegem ce se află în spatele lor.

„Bărbatul meu bea"

Iată, îmi povesteşte Ivan Andreevici, lucrează la fermă ca mulgătoare o femeie tînără. Are 21 de ani. La servici totul pare în ordine, dar în familie lucrurile merg prost. Bărbatul a dat în patima beției şi a început să-i otrăvească viața. Bea tot venitul familiei. Când nevasta încearcă să-l oprească, el o bate. De data asta a bătut-o aşa de rău încît a trebuit să se trateze. Ea mă întreabă: cum să trăiască mai departe? Poate că e mai bine să lase tot şi să plece pînă n-au apărut copiii?

Problema alcoolismului este probabil cea mai complexă şi cea mai răspîndită în Rusia. Vreau să menționez încă o dată că-mi voi spune părerea personală asupra ei.

La omul care bea se produce o degradare a personalității. Este un act de sinucidere treptată.

Beţivul îşi construieşte singur hăul negru căruia nu i se mai poate împotrivi. Cei mai lipsiţi de apărare în astfel de familii sunt copiii. Chiar de nu vor deveni în viitor alcoolici, psihicul lor va fi mutilat. Lui Ivan Andreevici i-am spus că hotărârea de a-şi părăsi soţul ar fi potrivită în cazul pacientei sale.

Dar ce este alcoolismul? Cea mai răspîndită şi pînă acum deloc concludentă definiţie este dorinţa de a fugi de realitate. Trebuie să trasăm un hotar între beţivăneala domestică, obişnuită şi alcoolism. Cel din urmă este o boală legată de dereglarea proceselor metabolice din organism şi o dereglare psihică la nivelul corpurilor subtile. Sunt posibile atît de multe variante şi forme şi evoluţii şi, prin urmare, posibile tratări ale acestei boli, încît este greu să încerci să sistematizezi şi să alcătuieşti o listă de indicaţii pentru aspectele şi subaspectele ei. Să încercăm să înţelegem esenţa problemei.

Cînd apare tendinţa de evaziune din realitate? Atunci cînd persoana nu este capabilă să construiască relaţii bilaterale armonioase cu lumea înconjurătoare. Chestiunea nu priveşte lumea, ea este veşnică şi minunată, ci pe om. Dacă orientările egoiste ale persoanei sunt normale, atunci schimbul dintre conţinutul „oului" şi lumea exterioară se face în mod firesc, nu sunt probleme. Dacă însă coaja este fragilă, se va găsi totdeauna cineva care s-o spargă (să-i dăuneze). Pot fi şi părinţii iubitori, iar mai tîrziu consortul fidel. Ei o fac, desigur, neconştient, poate dintr-un surplus de grijă – dar în fapt micşorează o autoevaluare şi aşa scăzută. Omul îşi pierde încrederea în sine, în posibilitatea de a se realiza, începe să se teamă de lumea înconjurătoare şi încearcă să o evite, să se ascundă de ea. Încă nu este vorba de alcoolism, ci doar beţivănie. Ea se poate vindeca, poate fi înlăturată prin lucrarea interioară a sufletului. Dacă omul conştientizează că vrea să se îndrepte, el poate renunţa la băutură.

În viaţa de familie oamenii tind subconştient să se contopească armonios. Este o lege justă pentru toţi, chiar şi pentru cei mai învederaţi egoişti şi cinici care la cuvântul „armonie" se strîmbă ca de acru. Dar dacă acţiunile distrug apărarea partenerului, vor ajunge la un rezultat opus. Lovitura iscă o lovitură de răspuns, poate apărea un conflict de familie. Conflictul nu este întotdeauna o bătălie cu oale sparte. Dezacordul poate eroda partenerii pe ascuns. Membrii unei astfel de familii pot fi uşor recunoscuţi după călcătura grea, după umerii lăsaţi, expresia mohorâtă a feţei. Fiecare dintre ei îşi pierde respectul de sine. Pînă şi un om cu totul străin se simte prost în prezenţa lor. Dacă relaţiile dintr-o asemenea familie se construiesc şi pe mai departe sub influenţa jignirii, furiei, iritării sau supărării, atunci, nodul conflictului familial se strînge tot mai mult. Iar cel care are apărarea mai slabă la nivelul

astral unde este constituită din principii egoiste şi spiritul insuficient dezvoltat poate să devină victima alcoolismului sau a bolii psihice (în cel mai bun caz a unei rupturi).

Pentru a ieşi din această situaţie, trebuie să ne privim cu franchețe familia şi pe noi înşine. Este destul de greu şi dureros. Oamenii se învaţă să reacţioneze în chiar mersul vieţii în procesul de interrelaţionare cu cei apropiaţi. Autoevaluarea se formează sub influenţa părinţilor. Apoi formăm şi noi capacitatea de evaluare proprie la partener sau copii. Acest lucru se petrece nu doar prin cuvinte, dar şi prim mimică, gest, intonaţie, timbru şi intensitatea vocii, atingere şi acţiune. Şi cel mai adesea nu recunoaştem efectele pe care le producem în realitate.

Felul de a ne comporta îl preluăm de la părinţi. Amintindu-ne ce reacţie ne-a trezit una sau alta din acţiunile lor, ne putem corecta propriile greşeli. Este o muncă grea, dar meritată. De regulă, sfera emoţională a familiei în care bărbatul bea este alcătuită de femeie. Ea are un corp astral mult mai legat în conţinut. Corpul astral nu se naşte singur, el creşte, se dezvoltă şi se separă din corpul astral al mamei. Dacă acest corp nu s-a format, femeia nu poate fi o natură integră. Şi asta se relevă în discordanţa dintre sensul cuvintelor şi mimică, gesturi şi priviri. Dar multe femei crescînd şi maturizîndu-se nu-şi pot completa întotdeauna corpul astral. Dizarmonice se căsătoresc şi familia lor începe să se fundamenteze dintr-un material greu de prelucrat.

În căsnicie, în uniunea familială, femeia se alătură partenerului său formînd un corp subtil comun. Şi sentimentele femeii, chiar dacă nu sunt conştientizate de bărbat, îl influenţează. Dacă lumea ei emoţională va fi curată şi deplină, în familie totul va fi în regulă. Dar nu este posibil să te uiţi în subconştient. Nu merită să ne provocăm soarta. Cel mai bun remediu se poate găsi doar la biserică. El este rugăciunea şi împărtăşania.

Cu alcoolismul este mai dificil. Ajung la concluzia că alcoolismul este o boală ereditară. Este efectul vampirismului energetic. Omul a moştenit de la înaintaşi un efect al corpului astral. Nu-i obligatoriu ca părinţii lui să fi fost alcoolici, ei pot să fie purtători de mecanisme parazitare obişnuite. Cel mai rău este că informaţia despre aceste lucruri se găseşte în subconştient, nu poate fi controlată, omul nu poate lucra singur cu ea. Îl pot ajuta doar apropiaţii lui prin rugăciuni. Rugăciunile ajută într-adevăr. În Rusia, din vremuri vechi, sunt preţuite icoanele, care pe mulţi i-au salvat de la un asemenea necaz.

„Soţul meu îmi distruge personalitatea”

Într-un orăşel în care totul este mereu la vedere, de regulă nu se întîmplă nimic deosebit. Orice fleac devine imediat un eveniment, motiv de discuţii. De aceea, un caz precum o crimă i-a aţîţat absolut pe toţi locuitorii, i-a lipsit de somn şi linişte, i-a adus, în ciuda vremii proaste, la casa unde s-a întîmplat îngrozitorul delict.

Iar el s-a dovedit cu adevărat înfiorător. A fost omorîtă o femeie. Directoarea şcolii din localitate, deputată în consiliul local, Zinaida Petrovna, era un om foarte respectat şi o femeie bună. Cu ce material uman „complex” trebuia să lucreze! Erau copii din familiile dificile care trăiau în condiţii grele. Directoarea şcolii nu o dată îi vizita acasă, sta de vorbă cu părinţii şi reuşea să-şi convingă interlocutorii despre obligativitatea învăţămîntului. Mulţi copii au fost smulşi din ghearele străzii, ale alcoolismului şi delicvenţei de către ea, de fapt le-a salvat sufletele.

Se pare că familia o susţinea pe Zinaida Petrovna, ajutînd-o în activitatea ei. Soţul Aleksei o iubea ca pe ochii din cap şi era gata să-şi pună umărul la toate. Era şofer şi, în ciuda oboselii, putea, după un drum lung şi dificil, să meargă la centru pentru a o întîlni pe soţia venită la o conferinţă, de exemplu. Se mîndrea cu ea, cu succesele ei, cu autoritatea ei. Două fiice istețe, eleve foarte bune, erau mîndria părinţilor. Şi la şcoală erau apreciate pentru buna purtare şi activitatea socială, şi acasă îşi ajutau la toate părinţii, erau ascultătoare şi bine crescute. Nimeni, niciodată n-ar fi putut spune ceva rău de ele. Dimpotrivă, Zinaida Petrovna era adesea invidiată: „Aţi avut noroc cu asemenea fete. În schimb, leneşul meu...”.

Şi iată că o astfel de femeie deloc obişnuită, mîndria orăşelului, zăcea acum moartă pe podeaua din casă. Cînd fetele erau la şcoală, iar soţul la servici, cineva, probabil un hoţ, a pătruns în casă, dar a dat peste stăpînă. A lovit-o cu ceva greu în cap de i-a spart craniul, după care s-a apucat să caute ceva; în jur totul era răsturnat. Aici deja au intervenit criminaliştii şi anchetatorii. Soţul victimei, Aleksei Viktorovici, s-a încuiat în magazie şi mulţi s-au temut că-şi va lua zilele.

Pe fete, cînd au venit de la şcoală, le-a luat cu ea naşa lor, pentru a le scuti de vederea unei asemenea grozăvii.

Au trecut cîteva zile în căutarea ucigaşului. I-au verificat pe toţi care ar fi putut trece pe acolo, pe orice cunoştinţă a familiei decedatei, pe oricine ar fi putut să-l supere cu ceva. A reieşit că nu fusese furat mai nimic, se vede treaba că hoţul s-a speriat. Familia în suferinţă parcă a încremenit de groaza celor

întîmplate. Lacrimile de disperare au fost înlocuite cu o tăcere sumbră. Fiecare îşi trăia durerea în singurătate. Cu deosebire suferea tatăl, care s-a pierdut cu totul, nu mai mergea la servici (văzîndu-l în ce hal era, nici n-au insistat să vină), nu vorbea cu nimeni şi parcă era în transă. Toţi îl compătimeau, ştiindu-i dragostea pentru soţie.

Dar tot secretul iese la suprafaţă şi cercetările au reuşit să-l descopere pe ucigaş. Însa totul s-a dovedit atît de fantastic, încît de n-ar fi fost indiciile şi probele concludente, nimeni n-ar fi putut crede. Zinaida Petrovna a fost omorîtă de propriul ei soţ. Anchetatorul care a condus investigaţiile, un tinerel după cum arăta (nici nu l-au luat în serios) s-a dovedit că era student la psihologie la seral. El a şi propus incredibilul, după care a putut găsi dovezile. Iar ce e al lui, e al lui: fiind convins că Aleksei Viktorovici este ucigaşul, nu s-a apucat să cheme gardienii să-l aresteze degrabă, ci a hotărît să stea de vorbă cu el singur pentru a înţelege motivele crimei.

Şi iată ce date şi ce durere a reuşit să scoată din această convorbire.

Zina şi Leoşa au crescut în condiţii diferite. Aleksei, fiu mic, crescut fără tată, care a murit devreme. Mama îl iubea pe Leoşa ca pe ochii din cap, era singurul care-i rămăsese în viaţă. Tot atît de iubit şi adorat era băieţelul de bunicii lui. Era, într-adevăr un copil bun, liniştit, bine crescut. S-a temut întotdeauna să le facă vreun rău rudelor, să le supere, cu note proaste, de pildă. Dar rudele n-au prea insistat ca Leoşa să înveţe, îl iubeau oricum, nu contau succesele lui sau realizările. O astfel de atitudine din partea celor apropiaţi şi caracterul lui moale l-au făcut să nu se „evidenţieze" vreodată. Cu toate talentele şi farmecul lui, Aleksei nu a fost lider.

Zina, dimpotrivă, s-a născut şi a trăit în condiţii deloc uşoare de viaţă. Mama ei era alcoolică şi cu timpul şi-a pierdut înfăţişarea de om. În familie erau trei copii, dar toţi diferiţi (şi nici de paternitatea acelora mama nu era foarte sigură). De cîte ori o aducea în fire pe maică-sa după o nouă beţie, mica Zina jura să nu trăiască într-o astfel de lume şi să iasă din ea oricît ar costa-o. Caracterul ei s-a format foarte devreme. Neavînd acasă nimic care s-o atragă şi să o seducă fetiţa şi-a îndreptat toate forţele spre reuşitele mediului şcolar.

Caracterul activ al Zinei, orientarea spre munca socială au făcut din ea un lider incontestabil. Şi tot timpul aceasta ascundea cu grijă ceea ce se petrecea acasă.

Pe Aleksei, Zina l-a cunoscut în clasele finale şi s-a oprit cu alegerea asupra lui. Nu numai că era frumos şi aparte, dar în jurul lui roiau fetele. Pe Zinaida a impresionat-o mult felul lui moale de a fi. Ea intra mereu în dispute, se certa cu oricine , îşi susţinea opinia. Leoşa era cu totul neconflictual,

ceea ce a dezarmat-o pe Zina. S-a îndrăgostit de el şi şi-a pus în plan să scape de rivale, ţintă (ca şi celelalte) atinsă. „Este al meu", a hotărât Zinaida. „Mi se potriveşte". Iar liniştitului Leoşa nu i-a venit să creadă că a venit peste el fericirea, cea mai activă şi mai energică fată din şcoală i-a acordat atenţie. El se considera cam stîngaci, incapabil să funcţioneze şi să fie în prim-plan şi s-a îndrăgostit de Zina lulea.

Mai tîrziu s-au căsătorit, şi-au construit o casă, s-au născut copiii. A trecut destul de multă vreme. Zina îşi continua activitatea socială şi a reuşit peste aşteptări. Şi totuşi, nu era carieristă, ci sincer şi din suflet nu-i suporta pe alcoolici şi alcoolismul şi-i apăra pe copiii ce creşteau într-o astfel de familie. Viaţa proprie o oţelise şi îi oferise experienţă şi putere şi, într-adevăr, reuşise să facă mult. Respectul cu care o întîmpinau oamenii era o cucerire cu totul justificată de inima ei fierbinte şi setea de dreptate. Dar iarăşi, ca şi-n copilărie, nimeni nu putea măcar să-şi imagineze ce se întîmpla în familia ei.

Relaţiile cu soţul intraseră într-o fundătură. Nu că el nu ar fi fost mîndru de soţia lui, că nu s-ar fi bucurat de succesele ei, nu. Lui nu-i ajungeau atenţia, liniştea interioară şi armonia familială cu care era deprins. Dimpotrivă, agitaţia excesivă şi acel du-te-vino din casă - Zinaida Petrovna putea fi chemată în ajutor în orice moment din 24 de ore – pe el îl oboseau. Dorea adesea să fie singur cu sine, de aceea, se vede treaba, şi-a ales o astfel de meserie. Măcar la servici şi-a creat o mică lume privată – el şi automobilul lui. Asta însă nu-i aducea mulţi bani, iar casa orientată parcă spre „exterior" ca o vitrină cerea tot mai multe contribuţii. Zugrăveală, mobilă, tapet de sub tejghea, servicii şi seturi de veselă, totul trebuia să ţină competiţia cu ceilalţi. Zinaida Petrovna cumula două, uneori şi trei slujbe, propriu-zis ea întreţinea familia. Soţul nu-i corespundea. Normele morale nu i-ar fi permis să divorţeze, să-şi lase copiii fără tată, de aceasta a încercat „să-şi schimbe soţul", dar înăuntrul familiei. Cu dîrzenia ei specifică s-a apucat să-l transforme pe Aleksei din fostul soţ nătîng într-un „făcător de bani". Dar după cum asta nu i-a ieşit au început scandalurile. Aleksei se temea de ele ca dracul de tămîie şi a început să stea mai puţin pe acasă. Dar nevasta îl găsea şi se dezlănţuia cu pretenţiile ei. Putea să-l certe în faţa copiilor, şi nu doar să-l certe, ci să-l umilească şi să-şi cheme fetele ca martori – să ţină minte adică ce ticălos este tatăl lor, ce martiră este mama. Şi asta a continuat multă vreme. Zinaida îl certa, Aleksei tăcea şi-şi ascundea amărăciunea. Cu toate astea îşi iubea mult şi-şi respecta soţia, considerînd în mintea lui că, probabil, ea avea dreptate, el era un nimeni, o nulitate.

În dimineaţa aceea nefastă cînd fetele au plecat la şcoală, iar Aleksei se pregătea să plece la servici,

s-a declanşat un nou scandal. Zinaida stătea pe scăunel, în faţa oglinzii, îşi machia ochii şi fără să se oprească din activitate îşi potopea soţul cu mustrări şi pretenţii. Lui Aleksei literalmente i s-a întunecat conştiinţa. El a văzut nu o singură nevastă, ci două. A doua se uita la el din oglindă şi era îngrozitoare. Avea ochi diferiţi şi-l străpungeau pe Aleksei pînă la suflet. Aleksei nu şi-a dat seama cum a înfăşat nu ştiu ce, un obiect căzut la îndemînă şi a început cu toată puterea să lovească, să lovească, să lovească în cap soţia ce şedea în faţa lui ca s-o facă să tacă. După un oarecare timp, tulburarea i-a trecut. L-a apucat groaza de ceea ce făcuse şi a încercat să tăinuiască totul, înscenînd o tentativă de furt. A aruncat lucrurile în dezordine şi a plecat la slujbă, vîrîndu-şi în buzunar nişte bijuterii pe care le-a aruncat apoi în şanţul de lîngă drum. În timpul acesta se gîndea mereu la ceea ce făcuse şi suferea cumplit, pentru că îşi iubea soţia şi nu-şi putea imagina viaţa fără ea. Anchetatorul-psiholog l-a compătimit pe Aleksei Viktorovici şi se vedea că din pricina tinereţii sale şi a tendinţei de a idealiza viaţa a încercat „să-l scutească de ruşine", i-a dat nefericitului posibilitatea de a se sinucide, lăsîndu-l singur. Cînd, după un timp, anchetatorul a intrat la Aleksei Viktorovici, acesta şedea la fel, fără să se mişte. „Ce faceţi, domnule anchetator? Duceţi-mă la închisoare", a spus el cu un aer de condamnat.

Zinaida a primit de la mama ei un corp astral vătămat. Asta ţine de zona subconştientului. Conştiinţa ei personală s-a format pe baza necazului cu alcoolismul, beţiile, sărăcia. Ea îi ajuta cu toată sinceritatea pe copiii năpăstuiţi, dar nu pentru că sufletul ei suferea pentru ei. Pe ea o împingea propria ei experienţă amară. Ea nu era capabilă de iubire, ca urmare a bolii corpului ei astral. În felul acesta plătea ea pentru păcatele mamei şi ura ei faţă de ea. Pe soţ şi l-a ales pentru că i se „potrivea". În ea vorbea instinctul vampirului, ea l-a ales pe cel slab, docil, incapabil de sentimente proprii. Toate acestea sunt încărcătura tulburărilor subconştientului ei. Cei din jur o considerau un om foarte bun, îi erau sincer recunoscători. Dar viaţa ei era oarecum orientată spre în afară. Totul se aranja aşa cum trebuie. Dar cei de acasă erau striviţi, se sufocau de puterea, de autoritatea, dreptatea şi meritele ei. Iar ceea ce credea ea despre sine şi ceea ce purta în subconştient se aflau într-un conflict intern. Nu întîmplător, Zinaida a început să se descarce pe soţul ei. Totul se petrecea în interiorul familiei, nimeni din afară nu vedea ceva. De afară arăta ca o familie fără fisură. Nimeni nu putea să-şi imagineze că femeia are un dezechilibru psihic. Soţul care era într-o legătură strînsă cu ea resimţea contradicţia ei internă, era alarmat în faţa monstrului închis în ea şi încerca să se ascundă în muncă. Iar ea, în mod constant şi direcţionat, îl destabiliza.

Tragedia ce avusese loc era conformă legității. Ei amîndoi se îndreptau către ea. Aleksei găsise, în sfîrşit, puterea de a se elibera de influența străină, de a-şi salva integritatea. Zinaida şi-a provocat singură această moarte, incapabilă să facă față dualității din ea. Prin moartea ei şi-a răscumpărat vina în fața mamei. Soțul a eliberat-o luînd asupră-şi un păcat îngrozitor. Ei n-au rezolvat problema trăind în familie, au încercat s-o întrerupă prin moarte. Iar asta înseamnă că problema, păcatul, rămîne în familie şi se transferă karmei copiilor.

Familia incompletă

Pe semne că nu mai ştia nimeni de ce în vremurile de mult uitate s-a măritat după primul pierde-vară de la țară, Pavluşa Bogatîrev, frumoasa Uliana, singura şi mult iubita fiică a lui Antip Selivanov cel cu părul ca smoala.

Se povestea că pe locul de astăzi nu exista nici un sat. Se trăia în cătune, în mari familii, lucrînd, ținînd gospodăria. Nu aveau, poate, bogății, dar orînduiala, traiul aşezat şi tradițiile au construit, adunînd fărîmă cu fărîmă avuția şi bunul renume. Familiile îi protejau pe bătrîni, îi respectau. Copiii erau o binecuvântare.

Iată că într-unul din cătune trăia fierarul Fedor Bogatîrev, un om bun, respectabil, harnic şi cu frică de Dumnezeu. Avea, ca în poveste, trei fete şi un fiu Pavluşa Prîslea, copil tîrziu, preferat, speranța şi sprijinul familiei. Dar se vede treaba că l-a mîniat tatăl pe Dumnezeu, căci a crescut fiul cam terchea-berchea. Cel mai mult pe lume se iubea pe sine şi hainele împodobite. Pînă şi surorile lui se găteau mai puțin. Ele la cîmp, să tragă de in, el la târg, la oraş să-şi ia o nouă tunică. Iar tatăl şi mama nu-i refuzau nimic, îl răsfățau.

Şi iată, una după alta, s-au măritat fetele şi au plecat. Bătrîna mamă Anuşka, odihnească-i-se sufletul în pace, s-a dus la Dumnezeu. Au rămas tatăl şi fiul singuri în casa cea mare. Se părăginea moşia neamului, dar fiul n-avea în cap decît acordeonul şi fetele. Tatăl, bătrîn şi el, a muncit cît a muncit şi a răposat. Dar înainte de moarte a cerut-o, a pețit-o pe Ulianuşka, fiica prietenului său bun, Antip Selivanov. Nădăjduia bătrînul că se va însura fiul lui şi se va cuminți.

Şi a venit în casă tînăra soție. Dar treburile n-au mers spre bine. Pavel aşa cum ducea o viață destrăbălată înainte, n-a lăsat-o nici acum după însurătoare. Două zile era acasă, iar la chef cu săptămânile. Aşa a şi murit bătrânul Bogatîrev, în mîhnire şi nu în linişte. După care fiul şi-a strîns calabalîcul şi s-a mutat la oraş. Spunea că pentru servici, dar toți ştiau că pentru o viață uşoară. Vecinii îl judecau aspru, însă Uliana nu cîrtea, nu plîngea şi îndura tot cu smerenie, nu se împotrivea.

Aşa a plecat Pavel şi nu s-a mai întors. Un an, doi n-a venit de la el nici o veste. Apoi revoluţia, războiul civil... A rămas Uliana văduvă cu doi copii şi cu soţ în viaţă. Şi doar era o frumuseţe, pretutindeni nu-i dădeau pace, ar fi luat-o şi cu copii, dar nu, ea nu-şi dăruia inima nimănui, sufletul nu şi-l deschidea. Muncea pentru doi, chiar şi pentru trei, îşi creştea copiii, trăgea de gospodărie. Primea ajutor cu recunoştinţă (şi o ajutau mulţi, o iubeau pentru firea blîndă şi puterea de a rezista, cum îndura necazurile fără să plîngă), dar nu lăsa pe nimeni s-o compătimească: „Toate sunt din voia Domnului". Era, se spunea, crescută în spirit riguros creştin. Parcă erau dintre cei ai ei de rit vechi, dar nimeni nu ştia şi ea nu povestea.

Îmi este greu să îmi închipui cum te poţi descurca de unul singur cu o treabă atât de dificilă şi nefemeiască – ca gospodăria ţărănească. Asta înseamnă casă, lemne, sobă; grădină, noroi, bătături în palme, plivit şi udat; vite şi căpiţe de fîn ... Şi mai rămîne şi o treabă cu nimic mai uşoară, numită femeiască: spălatul rufelor, gătitul, îngrijitul copiilor. Iar de adăugăm şi vremurile rele ale primelor colhozuri, frica, foametea, sărăcia lucie de iad... Copiii au crescut – Moloh, zeul războiului şi-a cerut iar jertfa de suferinţă... Dar Dumnezeu este milostiv, amândoi fiii s-au întors în viaţă.

Şi iată că încercările, se părea, se îndepărtaseră, viata începuse să se netezească. Fiii s-au făcut bărbaţi, au ajuns să stea pe picioarele lor, şi-au întemeiat familii. Veneau la mama lor îmbătrânită, dar la fel de lipsită de răgaz, s-o ajute în gospodărie.

Atunci de niciunde, din nefiinţă, s-a ivit Pavel, soţul Ulianei, pe care toţi îl considerau mort. Dar Pavel nu murise. Proastă a fost cărarea lui şi prost s-a încheiat. Jumătate din viaţă şi-a petrecut-o prin închisori, lagăre şi deportări. Criminal sadea, trupul si sufletul mestecate şi scuipate de maşina penitenciară, el s-a întors în casa părintească de atâta vreme părăsită. Dar a venit aici, neom, doar o coajă cu chip de om ce nu-i trebuia nimănui, ca să-şi trăiască ultimele zile.

Tot satul a intrat în fierbere. Era ceva nemaivăzut. Să-ţi părăseşti nevasta, copiii, mormintele părinţilor din cimitirul satului şi să te întorci după o viaţă întreagă! Nu, spuneau consătenii, nu avea nici un drept, nici o justificare să îndrăznească să se întoarcă aici. Toţi s-au ridicat în apărarea Ulianei. Ea l-a primit liniştită, i-a dat drumul în casă, i-a lăsat partea luminoasă, curată, şi s-a pus chiar să-l îngrijească. Din sănătate (ca şi din suflet), lui nu-i rămăsese mai nimic după viaţa de închisoare. Uliana i-a fiert ierburi de leac, l-a hrănit cu lapte şi l-a pus pe picioare, într-adevăr, ca să aibă cum cădea.

Pavel a început să bea cumplit, fără ruşine. El fura (din propria casă!) şi dădea tot ce putea pe băutură. Nu din al său – căci el nu avea nimic – ci

din averea modestă a soției. Și noile încercări n-au frînt-o pe femeia mult răbdătoare. Ca înainte, în vremea tinereții lor, privirea ei era luminoasă nu avea în ea nici furie, nici mîhnire, nici disperare. Și doar o asemenea pacoste nu i-a fost nimănui dat să trăiască.

Și a apărut în sat credința că Uliana era o sfîntă. Și cine o ajuta sau îi făcea vreun bine, aceluia i se va primi și va fi pomenit. Iar bătrînica, ce înainte fusese atît de primitoare și recunoscătoare pentru atenția acordată și pentru ajutorul oferit, acum începu să refuze, blînd, dar hotărît.

Atunci au început s-o ajute pe ascuns. Care îi aducea un bidonaș de zmeură din pădure și-l lăsa în pridvor, care îi drege gardul căzut, care îi cosea un petic de iarbă și făcea o clăiță. Iar Uliana se supăra.

Într-o dimineață am zărit lîngă casa ei niște oameni. Uitîndu-mă mai atent, am observat că este tînăra pereche Victor și Ira, cei nu de mult căsătoriți, care, încet, încercînd să nu facă zgomot, îi aduceau apă Ulianei ca să-i ude grădina. Și deodată ușa s-a deschis și-n prag a apărut Uliana. Am izbucnit în rîs văzându-i aerul războinic. Bătrînica mică, în pufoaica vătuită trasă peste cămașa de noapte, agita furca, gonindu-și ajutoarele nechemate. Aceia s-au ascuns.

— Iar tu, ăsta de aici, de ce rîzi afurisitule?, mi s-a adresat ea de data aceasta mie.

— De ce i-ai gonit, Uliana? Doar ți-au adus apă, au vrut să te ajute.

Uliana s-a încruntat.

— Iată ce e, Grigori, deși ești învățat, n-ai priceput nimic. Nu pe mine au venit să mă ajute, ci pe ei. Au crezut că dacă îmi fac din treabă, le va fi mai bine. Sau așteaptă să le spun ceva de bine și atunci bine, le va fi. Dar eu nu spun niciodată nimic de rău. Iar lor le va fi oricum bine. Iată, Irișka în două luni o să aducă pe lume un băiat grozav, doar că...

Am înlemnit. Iată ceea ce căutam de atîta timp fără să știu precis dacă voi întîlni. Era cunoașterea viitorului – fără dubii! Voi încerca să-mi înscriu în memorie, să țin minte ca să verific apoi, deși știu deja eu însumi că așa va fi cu siguranță. Oare cum de știe, de unde află, după voința cui? Cum să aflu asta? se vede că vârtejul de gânduri ce m-a cuprins s-a văzut pe fața mea, m-am speriat că asta o va face pe Uliana să abată vorba, dar nu, ea continua de parcă vorbea singură cu ea, fără să mă vadă:

— Copilașul va fi slab de sînge. Ar trebui în octombrie să scot din pămînt niște iarbă-mare.

Cu asta a început prietenia noastră. Nu știu cu ce i-am câștigat încrederea. Poate pentru că eram sincer, știam să ascult, vroiam să învăț și ea a simțit asta. Convorbirile noastre au devenit tot mai dese, mai conștiente. Femeia care nu văzuse toată viața

decît muncă grea şi necazuri, care nu ştia decît puţină carte, mă uimea cu înţelepciunea ei! Felul în care gîndea putea să-i facă cinste oricărui teolog aflat în locul ei, atît era de uluitor prin construcţie şi efectul convingător lanţul dovezilor ei. Purtam discuţii despre sufletul nemuritor şi despre energia harului, despre voinţă şi personalitate. Nici măcar nu mă îndoiam că ea ştia tot despre lumea aceasta.

Uliana m-a învăţat să deosebesc ierburile de leac şi să fac doctorii. Îmi povestea ce să adun, în ce zi, în ce fază a lunii şi pe ce vreme, cum să le păstrez şi cum să le folosesc. Îmi notam reţete şi alcătuiam „Îndrumarul Ulianei". Îmi răspundea la toate întrebările, în afară de una: de unde ştia toate astea. La această întrebare dădea numai din umeri: „Dumnezeu vorbeşte".

Şi, deşi nu accepta compătimiri la adresa ei, mi se întîmpla să nu mă mai abţin şi să mă las copleşit de compasiune. Mai mult ca orice, mă scotea din fire Pavel, o creatură nerecunoscătoare, murdară, lipsită de orice urmă de omenesc. Eu nu vedeam răbdarea fără limite a Ulianei şi îmi părea rău pentru ea. Ea nu se certa cu mine, îmi spunea: „nu se zice degeaba că Dumnezeu îi încearcă pe cei pe care îi iubeşte şi că toate încercările astea nu sunt nenorociri, ci ispite! Trebuie primite cu recunoştinţă". Iar o dată, în replică la compătimirea mea din nou iscată, mi-a spus că eu trebuie să fiu compătimit mai mult decît ea. La nedumerirea mea, mi-a explicat:

— Nu o vei găsi pe Daşa.

Am încremenit. Aceasta era cea mai grozavă taină a mea. Nu spusesem niciodată nimănui vreun cuvînt despre această durere a mea. Mult iubita mea soră mai mare – sau mama mai mică, cum îi spuneam în glumă – care-mi dăduse în copilărie atît de mult din minunea însufleţitoare a cunoaşterii, se pierduse în Moscova de după revoluţie. Oricît am încercat, n-am găsit nici urmele ei, nici mormîntul. Nu puteam măcar să sper că este în viaţă, dar credeam asta cu disperare.

Ca şi în copilărie, de teama de a nu speria norocul, speranţa, îmi protejam secretul, nevorbindu-i nimănui despre ea. De parcă de aş fi pronunţat măcar o jumătate de cuvînt şi minunea nu se va mai întîmpla. Şi nu mă voi ierta, voi fi vinovat ca cel ce nu a putut să-şi păstreze taina. Tăceam şi speram.

Instanţele oficiale îmi dăduseră de mult răspunsul că nu au nici o informaţie. Toate scrisorile mele, toate cererile s-au întors nerezolvate. Dar eu continuam să sper. În fond, nimeni nu-mi spunea că ea nu mai este pe lume.

Credeam că este vie şi-n acelaşi timp mă rodea gîndul că, totuşi, nu, nu... Şi nimeni nu va veni la mormîntul ei... Scriam pentru biserică un acatist pentru liniştea sufletului ei şi imediat mă lua groaza:

cum adică, doar este vie! Puneam lumînări pentru sănătate şi mă chinuiam că iar nu fac ce trebuie, nu ce trebuie... Cu lacrimi în ochi îi ceream îndoliatei şi indiferentei faţă de furtuna din sufletul meu, Maicii Domnului să-mi aducă o veste de la soră, oricît de grea s-ar dovedi a fi. Dar Maica Domnului nu-mi răspundea.

N-am pronunţat niciodată numele surorii cu voce tare, nu i-am spus nici măcar o dată cuiva despre pierderea mea. De unde ştia atunci Uliana pînă şi numele ei? Am vrut s-o întreb, dar lumina pe care am văzut-o în ochii ei era exact lumina pe care mă aşteptam s-o găsesc. Aceasta era crucea mea, durerea mea, soarta mea. Sunt obligat să le port pînă la capăt, să trăiesc cu această conştiinţă a durerii, pierderii şi căutării. Da, probabil că nu o voi găsi, dar trebuie s-o caut. Nu pot, nu am dreptul s-o întreb pur şi simplu pe atotştiutoarea cunoscătoarea Uliana şi să primesc răspunsul. Dar de ce mă compătimeşte? Asta e soarta, voia lui Dumnezeu. Iar acesta nu este deloc un motiv pentru deznădejde.

Soţul Ulianei, stricatul Pavluşa, în contul beţiei a adormit în timpul iernii literalmente „sub gard" şi a îngheţat. L-au găsit dimineaţa într-un troian şi au văzut pentru prima dată pe faţa acestei fiinţe înspăimîntătoare, încrîncenate, uşurarea, înseninarea. Şi atunci mi-am amintit ce se povestea despre el şi am crezut că într-adevăr ar fi putut odată să fie frumos şi lipsit de griji pînă ce traiul rău nu l-a tras în vîrtejul lui.

De ce s-a aşezat atît de straniu viaţa acestor oameni? De ce i-a adunat soarta pe Uliana cea plină de credinţă şi pe destrăbălatul Pavel? Numai aranjamentul părinţilor? Mai degrabă nu, n-ar fi ajuns. Doar erau pe atunci şi alte familii bune, solide, şi acolo se năşteau fiice frumoase. Fedor Bogatîrev era un om foarte respectat în regiune, ar fi putut să peţească orice mireasă pentru fiul lui şi fetele n-ar fi încălcat voia tatălui, s-ar fi măritat cu Pavel.

De ce şi-a dat tatăl fiica mult iubită după un fluieră-vânt, doar tot judeţul ştia de năravul mirelui? O astfel de parte-i dorea? Desigur că nu. Dar să nu uităm în ce vremuri au trăit eroii noştri. Încheierea căsătoriei se făcea pe baze economice. Fata se mărita într-o familie bună, mireasa se lua cu zestre. Şi aici s-au alăturat două gospodării solide. Iar sentimentele? La ele nici nu se gîndeau. Dar de ce s-a alcătuit astfel viaţa?

Să ne amintim de familia lui Pavel. Cu o bună orînduială, solidă, numai Pavel nu se înscria în ea. Cum se spune, nu e familie fără răul ei. Ca de obicei, înţelepciunea populară indică esenţa problemei. Ceea ce omul conştientizează din sine este numai partea vizibilă a fenomenului. În realitate, omul este lumea întreagă, tot binele şi răul care există în ea. Şi orice rău care s-a transmis în această familie de la

Adam şi Eva. Adică reiese că el a preluat toate păcatele şi acesta a fost drumul lui. Uliana i-a fost dată ca un ajutor din partea lui Dumnezeu. Pentru ca neamul lui să nu se stingă şi pentru a-şi purta povara toată viaţa, pentru a o răscumpăra prin suferinţe. De aceea, i-a şi despărţit soarta, pentru a nu-şi transfera povara asupra Ulianei. Ea, în toată vremea asta rămînînd credincioasă soţului, nu şi-a întrerupt legătura cu el, nu s-a tînguit nici în vorbe, nici în suflet n-a ţinut supărare. Ea le primea ca fiind voinţa Domnului şi credea în justiţia supremă. Ea a ales inconştient singurul drum bun. Adică a păstrat acea Familie ce se putea numi cerească, deşi, de-ar fi s-o privim din afară, părea că nici n-a fost. Dar neamul a fost dus mai departe, copiii au crescut şi drumul lor a fost curăţat. Iată şi Karma. Dar totul se putea întîmpla şi altfel. Dacă ea s-ar fi smerit, dar s-ar fi lamentat, s-ar fi plîns de soarta ei, fie şi în gînd, totul s-ar fi repetat de la capăt. Şi fiii săi s-ar fi pierdut în beţie sau ar fi luat-o pe o altă cale greşită. Sau Pavel ar fi rămas alături şi ar fi trăit înflorind de lacrimile ei, adunîndu-şi forţele din umilinţele ei. Cîte astfel de familii vedem în jur?

Dar acest exemplu este ideal. În timpurile de astăzi, practic nu se poate întîmpla aşa ceva. Uliana a fost măritată de părinţi, nu l-a luat pe Pavel din dragoste. Asta înseamnă că din capul locului a fost îndepărtată de el prin sentimente. Cel mai tare se loveşte în sentimente, ea a fost eliberată de asta. Pe ea a salvat-o credinţa adevărată şi pămîntul natal, tradiţiile, rădăcinile. Da, timpurile s-au schimbat, dar îndatoririle fiecărei femeie au rămas aceleaşi: ea trebuie, la fel, să crească copii, să le uşureze după posibilităţi povara karmică şi să le dea drumul într-o lume lipsită de primejdii. Iar în îndeplinirea acestor sarcini cel mai important pentru o femeie este să-şi păstreze integritatea. Cum, în ce apare aceasta? Se adresează, mai degrabă, planului ei emoţional. Acest calm interior se deţine, de regulă, prin credinţa – în ce? - fiecăruia. În dreptatea supremă, în raţiunea supremă, în viitorul luminos – important este ca pe om să nu-l părăsească această convingere: tot ceea ce se întîmplă se face spre bine.

„Nu mă pot nicicum despărţi"

Liuba şi Saşa erau o pereche foarte frumoasă. Învăţau la universitate la aceeaşi facultate şi erau „cei mai cei". Liuba era o frumuseţe de prim rang şi mergea cu năsucul ei minunat puţin în vînt, schimbîndu-şi cavalerii ca pe mănuşi. Saşa, sufletul oricărui anturaj, era în mod strălucit instruit , avea un simţ excelent al stilului (se îmbrăca foarte şic) şi-n acelaşi timp era şi foarte atrăgător. Cînd s-au

întâlnit, la „cantina" universității, își aminteau pe urmă singuri, parcă i-ar fi luminat un fulger. S-au luat de mînă și nu s-au mai despărțit. Dragostea lor a fost romanul numărul unu al facultății. Se vorbea despre ea, se bîrfea, erau invidiați. Pretendenții și pretendentele fără succes se uscau de dor și țeseau intrigi. Dar pentru îndrăgostiții noștri nu exista nimeni și nimic în afară de ei înșiși.

În curînd s-au căsătorit, deși cei apropiați erau, de fapt, împotrivă. Familia Liubei spera la o partidă mult mai serioasă pentru frumusețea lor de fiică decît un student oarecare. Părinții lui Saşa au considerat-o pe fată ca venind dintr-o familie simplă, „proletară", nepotrivită cu fiul lor, doar familia lor era din cele mai vechi, cu tradiții, titluri aristocratice, iar pe partea materială cu o bună moștenire constînd din antichități. Dar tinerii, cu totul în spiritul vremii, au dat cu tifla împotrivirilor părinteşti și au plecat să desțelenească pămîntul.

Distanța, despărțirea și dragostea părintească au mai șters cu timpul asperitățile, tînăra pereche s-a întors în orașul natal. Au început să ducă o viață de familie egală, citîndu-l pe Tolstoi, „cea mai obișnuită și cea mai îngrozitoare". S-a născut un copil. Traiul, agitațiile casnice, lipsa de confort și bani au tocit iubirea. Frumusețea Liubei s-a mai stins ca și patimile provocate de ea. E logic: doar n-o să-i cînte soțul ani la rînd soției serenade și să-i mai facă declarații de dragoste. Așa și Saşa și-a consolidat sentimentele, iubind-o pe Liuba liniștit și sincer. Pe el altceva îl preocupa. În veșnica alergătură pentru bunăstarea familiei, își pierduse mulți prieteni, neavînd timp să se vadă cu ei. Puțini se mai entuziasmau de talentele lui, ba chiar în vechea gașcă de burlaci se auzea tot mai des „familia l-a stricat pe Saşa". Iar în continuare se enumerau calitățile și aptitudinile pe care Alexandru, după opinia prietenilor, le-ar fi pierdut în răstimpul căsniciei. Încetinel, Saşa a început să se considere un talent ratat și a început să bea cu prietenii. Cîțiva din foștii pretendenți ai Liubei se aranjaseră mai bine decît Saşa: o situație bună, bani și privilegii. Nu o dată i-au bătut apropouri că ar fi făcut o alegere greșită, dar nu este încă tîrziu să îndrepte lucrurile...

În consecință, familia lor, trecînd de faza pasiunii care îngăduie orice și de faza în care pasiunea se erodează prin rutină, s-a trezit în pragul unei noi etape de existență: perioada certurilor furtunoase. Toată energia care circulase liniștit prin cuplul lor a început să clocotească și s-a prefăcut în forța scandalurilor. Liuba spărgea farfurii și leșina, Saşa pleca să înnopteze la prieteni și se îmbăta. Iar la toate acestea se uita de pe margine fetița lor. Uitau de ea în asemenea momente. Iar mai tîrziu, plini de supărare, veneau la ea și-i spuneau: „Dragă Lena! Tatăl tău (mama ta) este atît de rău (rea) încît o să ne

separăm şi tu trebuie să alegi, te rog, cu cine vei locui". Bietul copil se scălda în lacrimi implorându-şi părinţii să nu se despartă şi de aceea divorţul se amîna.

Fetiţa crescu şi începu să dea un răspuns (în funcţie de acela dintre părinţi pe care era mai puţin supărată). Atunci începeau să se pregătească urgent pentru divorţ, îi anunţau pe bunici. Cuiva i se făcea neapărat rău (bunicul a ajuns şi la spital cu un preinfarct). De aceea divorţul se amîna iar. În răstimpul dintre zîzanii Liuba şi Saşa mergeau în vizită de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat şi arătau ca o familie cu totul reuşită. Dar apoi se găsea din nou un motiv şi scandalul incipient îi aducea la ideea divorţului.

S-au „separat" în doisprezece ani, chinuindu-şi ca şi mai înainte fiica pînă ce aceasta, la întrebarea cu cine vrea să rămînă, le-a răspuns ca adolescenţii, dur şi direct: „Duce-v-aţi amîndoi!" Şi trebuie să spunem că au lăsat-o imediat în pace.

Pînă astăzi, aceşti oameni deloc tineri încearcă să se despartă. De cum intră în zona de scandal care-i duce în mod obişnuit la o astfel de hotărîre, deodată se descoperă motive importante, externe, independente de ei, din pricina cărora divorţul nu se poate înfăptui. O dată (chiar îşi depuseseră actele la starea civilă) Liubei i-a murit tatăl, Saşa a trebuit să fie alături de ea. Altă dată Saşa a trăit o tragedie, în excursie, i-a murit pe braţe un prieten apropiat. Din partea Liubei trebuia să-i vină un ajutor. Periodic, Liuba are o criză de isterie pe motiv că nici să se despartă de bărbatul ei nu poate. Şi cîte reproşuri: tinereţea-i irosită, pierdut e viitorul strălucit... Iar se pune de un divorţ, dar a plecat de acasă fiica. Într-o astfel de situaţie trebuiau să fie împreună. Pe urmă, este adevărat, s-a întors, dar nu pentru mult timp, şi-a ales prin repartiţie alt oraş. Acum Saşa şi Liuba sunt împreună pentru că i-a reunit o treabă: se mută la fiica lor. Deocamdată n-au timp de divorţ. Dar în curînd vor vorbi neapărat despre chestia asta. N-am vrea decît să-i ţină împreună cu ceva mai puţine neplăceri.

Aceşti parteneri se înscriau la modul ideal unul în corpul subtil al celuilalt. Pînă şi corpurile lor fizice fiind o proiecţie a celor subtile, se completau reciproc. Problema lor consta, oricît ar părea de curios, în surplusul de energie. Ei au fost plini de energie şi individual au fost atrăgători, senzuali, dar cuplîndu-se au introdus în corpul subtil comun curenţi colosali de energie, încît n-au putut să se descurce cu ei. Desigur, aceste energii sunt date pentru a trece în stadiul următor de evoluţie. Aici a fost dintr-un început o uniune astrală. Prin aceasta au reprezentat întrucâtva femeia şi bărbatul ideali. El – intelectul, ea – simţurile. El – activitatea, ea – contemplaţia. Din cauza unei astfel de polarizări ei

nu se pot despărți. Iar faptul că se ceartă – cine se tachinează se iubește. La energetismul lor se poate spune că este un remediu. Emisia energiei este obligatorie, dat fiind faptul că la nivelul lor de dezvoltare nu sunt apți să transmită această energie în planul mental. Dar faptul că și-au chinuit atîta copilul i-a făcut pe Liuba și pe Sașa să-și pregătească fiica pentru lucrarea în viitor la nivelul mental.

B

Pericole externe

Primejdia pentru familie este întotdeauna pornită dinăuntru. Niciodată nu vor apărea accese energetice din afară sau atacuri de la sine, premisa iscării lor se află mereu în familie. Dar fiind ascunsă, neconștientizată, pentru rezolvarea problemei vor fi atrase evenimente externe, oameni, situații. Familia, ca un organism unic, trebuie să răspundă la acțiunea externă pentru a fi rezolvate problemele interne. Întrucît legăturile din familie se stabilesc simultan la toate nivelurile, tot acolo se petrece și schimbul bilateral cu mediul extern. De aceea nu pot fi delimitate astfel de situații ca fiind standard. Pentru fiecare familie ele se dezvoltă într-un fel specific.

A doua căsătorie

Una din interlocutoarele mele preferate a trecut pe la mine ca să mai stăm de vorbă. Tînăra femeie, fiica unor cunoștințe, este cultă și educată. E adevărat că nu a fost simplu să-și aranjeze viața, dar acum totul părea în ordine.

Familia cu doi copii şi părinţii erau, mulţumită lui Dumnezeu, sănătoşi. Iulia s-e pasionase de ştiinţele oculte, citise mult, îmi aducea şi mie, mereu, cărţi interesante în copii „samizdat". Atît de mult mă bucuram pregătindu-mă pentru o conversaţie liberă cu gînduri înţelepte – cît m-au obosit problemele cotidiene! – dar n-a fost cazul. Iulia din nimic s-a apucat să se plîngă de viaţa ei, justificîndu-se prin aceea că nu trăieşte în Occident, acolo s-ar fi adresat unui psihanalist. În ţara noastră nu erau asemenea specialişti, ci numai facultăţi de psihologie în universităţi. De ce există aceste facultăţi de psihologie nu se înţelege deloc, pentru că medicii psihiatri se pregătesc în alte instituţii de învăţămînt, iar de probleme ale psihicului te poţi lovi numai la casa de nebuni. Am crezut, la început, că musafira mea a citit ceva în plus, ea este foarte interesată de astfel de literatură - Freud, Yung, Fromm. S-a dovedit că lucrurile sunt mai complicate. Au început problemele cu soţul Iuliei. Fiind ea la a doua căsătorie, are, după cum se spune, cu ce să compare. Iulia, o femeie foarte inteligentă, nu-şi transferă problemele asupra altora şi de aceea este convinsă că poartă toată vina. E adevărat că m-a întrebat o dată, îmi amintesc de „blestemul ereditar". De ce? – am aflat că pe linia maternă toate femeile nu sunt prea fericite, care a fost părăsită de soţ, căreia i-a murit, al alteia este atît de neghiob că mai bine nu l-ar fi avut, numai în cazul uneia totul era în regulă şi dintr-o dată a murit ea, în floarea vîrstei. Şi pe tema asta vorbisem cu Iulia, iar ea ajunsese la concluzia că astfel de blesteme funcţionează numai cînd crezi în ele. Şi căsnicia ei de-a doua, atît de reuşită, era o confirmare. Dar se vede treaba că nu-i totul cum trebuie. Cu ideea de „blestem" nu sunt deloc de acord, dar Iulia are dreptate, problema este undeva în ea, să încercăm să-i dăm de cap.

Iulia a fost pentru părinţii ei un copil model. Cuminte, ascultătoare, cu bun-simţ a învăţat întotdeauna foarte bine, profesorii o lăudau, dar n-o dădeau niciodată de exemplu altora, prea era inobservabilă. Familia nu era bogată, mai creştea şi un al doilea copil mai mic. Mama le dădea totul copiilor, se agita, lucra la două servicii, mai avea grijă şi de casa de vacanţă, iarăşi totul pentru copii: odihnă, fructe... Energia clocotitoare a mamei o speria cîteodată pe Iulia cea liniştită şi nepricepută. Înţelegând că ea nu poate fi ca mama, se ascundea într-un colţ cu o carte.

Iulia a crescut cu un puternic simţ al vinovăţiei: din cauza ei mama trebuie să muncească mult şi să-şi refuze tot, în plus, ea este leneşă, mai rea decît alţii şi nu vrea să ajute pe nimeni, este stîngace şi urîtă, părinţii n-au de ce să se mîndrească cu ea. Trebuie să observăm că din fragedă copilărie fetiţa a avut probleme cu ochii, ea aşa a crescut, „ochelaristă", o

premiantă grăsuță, care, e adevărat, avea notă mică la educație fizică (neîndemînatică!) și pînă și pe aceea o primea din compasiune. Toate astea au o explicație. Fetița (unei mame ocupate) fiind adesea bolnavă, era scutită de la ore și în loc de un antrenament suplimentar necesar, ea nu-l făcea nici pe acela de la școală. Cuvîntul „frumoasă" folosit la adresa ei, Iulia l-a auzit cînd avea vîrsta de douăzeci de ani, nu mai devreme. Nu poți, desigur, să spui că este o frumusețe, dar este o femeie de mare efect. Silueta ei este în regulă, dar e adevărat că tînăra femeie nu știe cum să se pună în valoare. Stă adusă de spate, nu poartă culori vii și se teme să atragă atenția. Dar atenția o atrage mereu, ea arată excelent – pe Iulia asta o intimidează și aproape că o face să izbucnească în plîns. Mi-a povestit ea însăși că se consideră o greșeală a Creatorului, că lumea ei interioară nu corespunde deloc cu cea din afară, că Dumnezeu ar fi trebuit să-i dea un singur lucru: sau un corp frumos, sau minte. Ea este foarte meditativă, citită și într-adevăr îi preferă vieții exterioare lumea, fără îndoială bogată, dinăuntrul ei. Și o apără de toți cu multă rîvnă. De cine? Nimeni nu are intenția să atenteze la ea. Nu, Iulia „luptă" de-o viață cu mama.

Mama îi cerea să participe la niște treburi gospodărești, fiica nu refuza, era astfel educată, încît nu putea refuza. Dar putea să uite, să întîrzie să facă ceva, să încerce să amîne, și nu întotdeauna conștient, adesea se întîmpla de la sine. Iar din cauza unui nimic se isca un conflict. Mama ei, mult mai deschisă emoțional, putea să-i spună fiicei toate pretențiile ei. Aceea tăcea, dar supărarea nemărturisită o rodea pe dinăuntru. Treptat, Iulia a învățat să evite un conflict provocînd un altul. Reproșurile se înmulțeau, sentimentul obișnuit de vină înflorea copios. „Toți îmi spun că sunt o fetiță rea, dar eu sunt și mai rea" își spunea Iulia singură și se afunda în niște aventuri cam tulburi. La observația părinților că a nimerit într-un anturaj de proastă calitate, „într-un mediu îngrozitor", că alunecă în jos, la îngrijorarea lor absolut sinceră pentru ea și viitorul ei, fiica răspundea „Dacă mor nu e nici o pagubă". În astfel de situații-blocaj mulți adolescenți pleacă de acasă. Iulia îi invidia. Ea nu putea să-și părăsească domiciliul. Pe de o parte, era vocea rațiunii (cui și pentru ce aș fi de folos?), pe de altă parte cea a educației. Își va supăra părinții, ei au sacrificat totul pentru ea, nerecunoscătoarea, și ea... Iulia prefera conflictele mici, permanente și aștepta ocazia să se rupă de ei.

Fata nu era excedată de atenția sexului opus. Dar nici nu avea cum să-i placă. Pe bărbați îi atrăgea înfățișarea ei (o, acest blestem al corpului frumos!). Iulia înțelegea asta și-și strivea pretendenții cu inteligența ei. Desigur că au fugit de o domnișoară atît de supercultivată. Ea era în stare, la o întîlnire

romantică, să discute, de exemplu despre diferența dintre catolicism şi ortodoxie sau să povestească cu însufleţire istoria cartierului în care locuia. De fapt, asemenea cazuri există, cunosc un tînăr care, cînd rămînea, în sfîrşit, singur cu o fată povestea cu mare plăcere istorii despre război şi despre bunica lui.

Cu toate acestea, între pretendenții Iuliei s-a delimitat cu claritate unul care a suportat stoic reflecțiile ei şi era vizibil îndrăgostit de ea. Iulia se temea de sentimentele lui, se străduia să nu rămînă singură cu el şi prefera să se întîlnească cu el numai în grup. Adolescentul o urma cu fidelitate oriunde i-ar fi trecut prin cap să meargă. A durat aşa vreo doi ani, după care Iulia s-a măritat, cu totul imprevizibil, cu un alt bărbat întîlnit într-o practică din alt oraş.

Şi aici toți au rămas cu gura căscată de surpriză. Era un om cu mult mai în vîrstă decât Iulia, cu un viitor incert şi un trecut neclar. Iulia le povestea tuturor despre dragostea ei, dar se vedea că nici ea nu prea credea în asta. Voia să găsească un soț, o protecție împotriva părinților. De ce s-a iscat o astfel de tensiune între Iulia şi părinți, nu nişte tirani acolo, ci oameni moderni, cultivați, care-şi iubeau cu sinceritate fiica şi-i doreau numai bine? Oricum, Iulia s-a măritat şi nu ştia ce să facă mai departe. Soțul deja o

sperja. A început să vadă în el o amenințare pentru personalitatea ei. Se refugia în ea, ceea ce îi trezea lui antipatia şi gelozia. Ea a început să inventeze aranjamente, reguli, el aproba orice. Viața lor personală nu se putea nicicum alcătui: oraşe diferite, un schimb de locuințe de lungă durată şi împovărător. Soțul era îngrijorat pentru Iulia, se temea să n-o piardă, ştiindu-i îndeajuns firea plină de toane şi încerca să-i trezească pe partea lui gelozia. Binevoitorii l-au pîrît repede Iuliei, că l-au văzut în compania unei dame. Prin natura ei negeloasă, ea nu s-a mîhnit, ci s-a bucurat de vestea cu rivala. Dacă înainte nu putea să-i refuze soțului continuarea (încă neînceputei) vieți conjugale, nu putea să-l alunge din viața ei (doar şi-a luat imediat răspunderea pentru el), acum avea dreptul deplin, lucru de care s-a şi folosit. Chiar şi faptul că era gravidă n-a oprit-o pe Iulia. L-a scos pe soț din viața ei. Oricît a încercat el ulterior să restabilească relația, ea nu s-a lăsat.

Părinții săi s-au aşteptat la aşa ceva, dar nu puteau înțelege, de ce atunci copil? Iulia iar a văzut în asta un atentat la libertatea ei şi a hotărât: „Este copilul meu". Şi aşa, cu sentimentul că-şi apără copilul de lumea întreagă, în familie dar singură, şi-a crescut fiica. Totul era calm şi liniştit. Nu aveau, ce-i drept, prea mulți bani, dar iată că Iulia a fost avansată în mod neaşteptat şi cu asta a apărut dorința de autonomie materială. Atunci l-a cunoscut pe Vitalie. Un pictor liber a cucerit-o pe ocupata şi capabila Iulia cu modul boem de viață, cu ceea ce o atrăgea într-atît şi nu-şi putea permite. Trebuia să

lucreze să-şi întreţină familia... El părea eliberat de astfel de sarcini meschine, Iulia s-a îndrăgostit de el lulea. Pînă şi copilul s-a îndrăgostit de „nenea cel bun". Au început să trăiască împreună ca într-o familie, apoi s-au căsătorit

Trebuie să spunem că încercările au venit destul de repede. Deoarece serviciul o lua prea mult de lîngă soţul iubit, şi-a schimbat slujba. Asta a iscat probleme noi. Independenta Iulia dinainte s-a trezit în situaţia de a nu-şi mai putea întreţine familia. Dar soţul? Întîi s-a gândit la acest lucru. Dar el nu a fost niciodată un sprijin pentru familie în sfera ei materială. El era un om bun cu care era confortabil să trăieşti (dacă toate celelalte erau în regulă). Şi a început Iulia să-şi cicălească soţul, să-i reproşeze că nu cîştigă bani, că nu-i bun de nimic. Vitalie s-a împotrivit, s-a străduit să facă ceva, dar fără prea mult succes. Aşa au trăit ei doi ani aproape în sărăcie. Şi deodată s-a dovedit că Iulia aşteaptă un copil. Într-o asemenea precaritate şi lipsă de bani... Iulia a hotărât că precis copilul îl va obliga pe soţ să-şi pună mintea la contribuţie. Şi s-a născut un fiu, nu foarte uşor, a fost o ameninţare de avort, dar toate acestea au rămas în urmă.

Aşteptările Iuliei nu s-au împlinit. Totul continuă ca mai înainte. Şi cu toate că soţul îşi iubea copilul ca pe ochii din cap, n-a reuşit să ia asupra lui grijile materiale ale familiei lui. Şi Iulia se desface în bucăţi.: bani nu sunt, trebuie să meargă la servici, dar fiul este mic, îi pare aşa de rău să se despartă de el şi să-l dea la creşă. Să-i roage pe bunici? Doar a cheltuit atîta energie pentru „independenţă", pentru a trăi separat, încît pînă şi gândul de a se muta împreună pare absurd. Şi iată că se îndreaptă Iulia încet către concluzia că sprijinul este doar în ea şi are forţe pentru asta şi poftă de muncă. De aceea, iată întrebarea care o roade pe Iulia: dacă va trebui să facă totul singură, de ce-i mai trebuie un soţ? Să trăiască cu un om inutil, care nici măcar pentru singurul şi iubitul lui fiu nu poate să facă nimic? Să divorţeze? Ei îi va fi mai uşor, dar copilaşului? Sau poate că şi copilului îi va fi mai bine dacă părinţii vor trăi separat şi vor renunţa la certuri? De n-ar fi copilul, Iulia este convinsă că nimic nu i-ar mai ţine laolaltă. Şi aşa se amărăşte ea: de ce e aşa de ghinionistă, a doua căsătorie şi iar nereuşită. Poate că ar trebui să renunţe la bărbaţii ăştia de tot?

Ca orice personalitate creatoare puternică, ea poartă în sine un potenţial energetic ridicat, care se formează prin diferenţa dintre conştiinţa şi subconştientul ei. Iuliei, se vede treaba, îi lipseşte împăcarea cu natura ei de femeie. Învăţînd devreme să citească, s-a identificat cu personajele masculine şi chiar şi în fanteziile de copil îşi lua rolul bărbătesc. Si-n vremea asta Iulia are un aspect foarte feminin. Dar ea însăşi nu vrea să se conştientizeze ca femeie,

se împotriveşte, se sfiieşte, considerînd femeia o fiinţă de gradul doi. Rădăcinile acestui lucru sunt în copilărie. Părinţii au făcut-o adesea să simtă că nu sunt mulţumiţi de ea. Ca urmare a acestui fapt, fetiţei i s-a format o autoevaluare scăzută. Pentru a-şi demonstra unicitatea, ea şi-a ales un anturaj masculin, iar în cel feminin, rolul de bărbat.

Avînd o autoevaluare scăzută şi o slabă apărare a corpului astral, Iulia se teme instinctiv de realitate. În subconştient ea caută şi găseşte o protecţie în casa părintească, dar conştiinţa ei de adolescentă nu înţelege de ce este atît de legată de părinţi şi de aceea încearcă să se opună, căutînd libertatea în modul excesiv al adolescenţilor. Dar timpul eliberării a sosit, după cum ne aşteptam, doar că la douăzeci şi unu de ani, cînd se rupe în mod definitiv cordonul ombilical care-l leagă pe om de părinţi. Din cauza apărării slabe şi a nivelului scăzut al conştiinţei de sine, Iulia a trebuit să-şi găsească contrariul şi să se unească cu el. Iulia, mai degrabă, are pentru prelucrare un corp astral slab şi un spaţiu larg în zona mentală de completat. Iar soţul ei avea un corp eteric puternic şi unul astral dezvoltat. Iulia a primit tot necesarul pentru a crea un sistem închis, dar a rămas însărcinată şi a găsit tot ce nu-i ajungea în sine. Soţul i-a fost deja în plus. Cu copilul s-a simţit confortabil, îl proteja şi forma cu el o pereche. Dar timpul trecea, la şapte ani copilul a început să se despartă de corpul astral al mamei. Iulia a început să resimtă o nelinişte şi să caute inconştient o pereche. În răstimp, conştiinţa ei a parcurs un drum deloc scurt. Ea şi-a încheiat formarea corpului astral şi înaintea ei a apărut misiunea de a se ridica la nivelul mental.

Cînd punctul activ al conştiinţei se regăseşte la nivelul mental, orientările pe roluri devin mult mai importante. De aceea, începutul masculin camuflat în Iulia şi-a ales un partener cu calităţi puternic feminine. Iar el a resimţit în subconştient protecţia ei. Legătura de la nivelul mental presupune o situaţie conflictuală între parteneri şi ea nu se poate rezolva la nivel emoţional. Dacă Iulia ar încerca acum să înţeleagă această căsnicie n-ar ieşi nimic. Viaţa o va împinge spre condiţiile în care va trebui să înveţe să privească cu luciditate o situaţie şi să nu încerce să-i manipuleze pe ceilalţi prin intermediul sentimentelor.

Situaţia prezentă va putea fi schimbată de Iulia numai în cazul în care va prelua conştient rolul de bărbat în casă în planul creării condiţiilor materiale. Este inutil să se lupte cu soţul la nivelul existenţei cotidiene, intitulîndu-l cu stereotipul „cap de familie". Important este să se liniştească şi să transfere surplusul de energie ce se consumă în zîzanii la nivelul mental. Asta, desigur, nu se face dintr-un foc, va fi greu de realizat, dar absolut obligatoriu. Atunci şi soţul va găsi de lucru şi prin trecerea la alt nivel partenerilor li se vor schimba rolurile.

BIBLIOTECA
581.928
AMAN-CRAIOVA

Soacrele

Probabil nimeni nu se gîndeşte cînd se căsătoreşte că dobîndeşte o soţie, un soţ şi cu asta gata. Este evident că scumpa noastră jumătate are părinţi. Excepţiile de la regulă sunt nefericiri şi situaţia se găseşte, totuşi, mai rar. Cîte anecdote nu s-au născocit pe seama soacrei mici. Dar de ce ea, şi nu soacra mare este un personaj atît de răspîndit? Doară, soacra mare, ca mamă a bărbatului nu se amestecă mai puţin în treburile familiei. Comportamentul ei duce uneori la consecinţe atît de importante.

Am cunoscut o femeie tânără, Aniuta, cînd se găsea într-o situaţie destul de dificilă şi a venit să-mi ceară un sfat.

Viaţa ei personală parcă-parcă începuse să se aşeze. S-a despărţit de primul ei soţ, cu care căsnicia intrase complet într-un impas. Se căsătoriseră practic imediat după terminarea şcolii, neştiind mai nimic despre viaţă, fiind doar buni prieteni, vecini. Au crescut împreună, au fost pînă şi la aceeaşi grădiniţă, apoi au învăţat la aceeaşi şcoală. Părinţii se cunoşteau bine şi stimulau prietenia dintre Anecika şi Goşa. După terminarea şcolii, Goşa a intrat la facultate, Aniuta nu, n-a luat admiterea. Aşa s-au despărţit pentru prima oară şi, se pare, din cauza asta au hotărât că trebuie să se căsătorească. Copiii adulţi nu sunt prieteni, ci se căsătoresc. Se vede că această idee a fost determinantă pentru mariajul lor. Părinţii au consimţit la hotărîrea lor, au organizat nunta şi au rezolvat pînă şi problema locuinţei. Cînd Ania şi soţul au rămas „singuri" pur şi simplu n-au ştiut ce să facă, cum să se comporte. O vreme, relaţia lor a rămas ca înainte, de prieteni-vecini. Sexualitatea nu prea le umplea lumea emoţiilor. După cuvintele Aniei, asta nu era important. Ei erau prieteni, aveau încredere unul în altul. Totul a fost uniform pînă cînd Ania a pierdut copilul pe care-l aştepta. Şi aşa nu reuşise să rămînă gravidă multă vreme, iar acum o nenorocire. S-a dovedit a fi o lovitură pentru ambii soţi. Ania s-a refugiat cu totul în ea, în suferinţele ei, a început să-şi învinovăţească soţul. Pentru ce? El doar suferea la fel de mult. Probabil faptul că nu s-a fixat pe nenorocire l-a făcut să-şi continue viaţa. Ania chiar şi-a pierdut lumina vieţii, dar nici nu suporta şi nici nu vedea nimic altceva. În acelaşi timp considera subconştient că de toate cele întîmplate pe ea o acuză soţul, doar n-a reuşit să ducă sarcina la bun sfîrşit, să păstreze copilul. Apoi sentimentul acut al absenţei s-a mai tocit, a rămas în suflet o rană, dar trebuia să trăiască mai departe. Ania s-a uitat în jur şi a înţeles că soţul ei nu are nimic din ce i-ar putea trezi dragostea. I-a devenit complet străin. El, ca şi înainte, se comporta bine, cu prietenie, s-a arătat plin de grijă, dar n-a fost de ajuns. Nu se certau. N-au avut scandaluri. N-au rupt

nimic din relaţiile lor, n-aveau ce rupe. În planul emoţional nu aveau puncte tangenţiale. De fapt au şi rămas prieteni.

Literalmente, după două săptămâni de la divorţul de Goşa, Ania s-a şi măritat. Iar aici a început viaţa ei în lumea sentimentelor. Lumea din jur s-a contractat şi s-a umplut de energie. Părinţii au răspuns imediat cu o împotrivire tranşantă. Noul ales al Aniutei era mai în vîrstă decât ea cu doisprezece ani şi avea în spate o căsnicie nereuşită. În plus, era dintre cei veniţi, nu avea rude în oraş, obţinuse totul singur, era independent şi cîştiga foarte bine. Argumente împotrivă s-au găsit multe: ce altceva decît „o femeie tînără şi frumoasă îi trebuie", căci ea ca persoană nu-l interesează; că pînă şi Aniutei îi place la el numai curajul şi independenţa, dar este ea obişnuită cu aşa ceva? Nici de ea nu se va ataşa, nu va fi gingaş cu ea...

Aniuta (obişnuită să trăiască liniştit, fără scandaluri) le-a rezistat eroic rudelor şi s-a căsătorit cu Anatol chiar fără nici un ceremonial, îngrozindu-şi mama. Ania s-a simţit pentru prima dată fericită, trăind plinătatea vieţii, iar curînd tînăra pereche aştepta deja o creştere a numărului. Anatol, în ciuda celor două căsnicii nu avea copii şi era gata să-şi poarte nevasta pe braţe. O îngrijea în asemenea măsură că toate femeile din jurul Aniutei resimţeau o invidie constantă. Nici unul dintre bărbaţii lor şi bărbaţii prietenelor lor n-a fost atît de tandru, implicat şi grijuliu. Dar o dată ... Desigur, a apărut un mare „dar".

Să nu uităm că Anatol era din alt oraş, unde în tot timpul acesta trăia mama lui, care nu se amesteca cu nimic în viaţa tinerei familii. Cum nuntă nu a fost, după cum ne amintim, Anatol a anunţat-o că intenţia lui de a se căsători este reală şi ea i-a primit vestea, adăugînd pentru sine „de data asta".

Cu Ania, soacra se ştia numai din scrisori şi fotografii. Şi iată că o dată l-a chemat urgent pe fiul ei printr-o telegramă. Era vorba despre construcţia casei la care avea nevoie de ajutor. Fratele mai mic al lui Anatol venise deja acasă şi acum îl chemau şi pe el. Aniuta se odihnea în timpul acesta la o pensiune şi chiar în ziua în care Anatol primea telegrama s-a întâmplat un necaz, ceva nu a mers cum trebuie şi femeia a ajuns la spital cu pericolul de a pierde sarcina. Anatol, venit în vizită la nevastă, a aflat, s-a grăbit să ajungă la spital şi noaptea a reuşit să treacă toate barierele şi îngrădirile personalului, a găsit-o pe Ania în salon şi era aproape să plîngă. În principiu totul a trecut cu bine, dar a trebuit ca Ania să rămână încă o lună în spital. Anatol, primind de la mamă rugămintea de a o ajuta şi-a făcut bagajul şi s-a dus, nu înainte de a trece pe la părinţii Aniutei. El i-a rugat să o viziteze şi le-a dat o sumă importantă de bani pentru fructe şi altele

pe care vor dori ei să le cumpere pentru fiica lor. Părinții au fost şocați de atitudinea lui pragmatică. N-au putut să admită un astfel de comportament față de iubita lor fiică, care suferea de una singură în spital. Ce fructe, ce vitamine, cînd ea are nevoie de compasiune?

Anatol a venit după două săptămîni şi-a luat soția din spital şi a dus-o acasă. Dar Ania era deja „prelucrată" de părinți. A receptat plecarea soțului şi comportamentul soacrei ca pe un afront personal. Cînd a încercat să deschidă discuția asupra subiectului, pretinzîndu-i soțului să facă o alegere – „eu sau ea". Anatol, spre groaza ei, i-a interzis să aducă vorba vreodată despre asta. Ania a ajuns la disperare, considerând că, uite, i s-au arătat adevăratele sentimente ale soțului, că el n-o iubeşte. Ignorând atenția şi grija purtată de soț şi faptul că el nu şi-a schimbat cu nimic nici comportamentul, nici atitudinea față de ea, Ania s-a retras în sine. În relația lor s-a produs în mod evident o breşă.

Am rugat-o pe Ania să-mi povestească despre familia soțului. După cum s-a dovedit, ea nu ştia nimic concludent despre ei. Am aflat asta direct de la Anatol, cu care am făcut cunoştință în acel timp. Era sincer îngrijorat de starea sufletească a soției şi de starea viitorului copil, desigur.

A crescut cu fratele mai mic în condiții de viață deloc uşoare. Tatăl i-a părăsit cînd copiii erau mici de tot, fără să le dea practic atenție. De fapt, la început, imediat după despărțirea de nevastă încerca încă să-şi păstreze cumva prezența în viața lor, dar asta o chinuia în asemenea măsură pe mamă, încît copiii s-au împotrivit ei înşişi vizitelor lui. Le-a răsărit sentimentul că ei sunt vinovați pentru viața neizbutită a mamei, că din cauza lor a plecat tatăl care nu a putut face față poverii traiului şi educației (despre asta se vorbea adesea). Mai tîrziu mama şi-a dat copiii la şcoală cu internat. Băieții erau acasă numai în vacanțe şi cum se mai bucurau de aceste scurte sărbători! Mama îi lua acasă, deşi îi pricinuiau atîtea griji, atîtea greutăți, doar era singură, nimeni n-o ajuta! Cît de mult o iubeau, cît prețuiau acele picături de atenție şi dragoste părintească care le era repartizată. Nu era pentru băieți nimeni mai drag ca mama (care, de fapt, s-a descotorosit de ei) şi ca unul celuilalt, doar împreună au învins greutățile vieții. Anatol n-a vrut să înțeleagă că mama lui era o egoistă inveterată, nu voise să se complice cu educația copiilor şi nu se prea interesa de fii ei. Istoria cu faimoasa construcție urgentă nu se arăta a fi de înțeles. Dimpotrivă. Mama ştia că Aniuta trebuia să nască în curând şi s-a străduit, s-a grăbit să hotărască rezolvarea problemelor sale acum, pentru că mai tîrziu ar fi fost mai greu să-l cheme în ajutor. Mama făcea un bine, mama se gîndea la alții, Anatol era sincer convins de asta. Aş fi putut să mă contrazic cu

el, după cum încercase s-o facă Aniuta. Rezultatul era predeterminat. El o acuza pe Ania de egoism: nu-i tot aia cu ce se ocupă soţul pînă stă ea în spital? Dimpotrivă, el încearcă să facă toate treburile, pentru ca la întoarcerea ei acasă să nu fie singură.

El era de fapt lipsit de dragostea maternă şi căldura ce nu-i ajunsese toată viaţa încerca să o găsească la femei. Iată şi cele două soţii anterioare nepotrivite; iată şi ea, iubita Aniuta e la fel de posesivă ca mama. Au multe în comun (lucru pe care, desigur, nu-l recunosc). Anatol este un om care, din păcate, poate fi uşor manipulat. Eu sper că Aniei îi va trece supărarea, că niciodată de acum înainte nu va intra în competiţie cu soacra, nu se va lupta pentru locul din inima soţului. Rateul este predeterminat. Dar ce mult aş vrea să nu iasă din Ania esenţa ei asemănătoare soacrei, căci motive de a-i arăta soţului cum din cauza lui au apărut nişte probleme se vor găsi întotdeauna în cantitate mare şi-i vor adînci complexul de vinovăţie.

Aniuta şi Anatol nu sunt o pereche simplă. Se potrivesc foarte mult unul cu celălalt. Atracţia lor este mare şi, totuşi, sunt atît de diferiţi prin educaţie, rădăcini, nivel social. Reflectînd la acestea, ei ajung la o concluzie stranie, că nu au nimic în comun. Dar asta numai la nivelul conştiinţei. Configuraţia corpurilor subtile se potriveşte foarte mult. Subconştientul nu degeaba i-a adunat laolaltă. Ania seamănă cu mama lui Anatol. Bărbatul, fără să conştientizeze, se simte întotdeauna confortabil în compania femeilor care formează în jur acelaşi fond energetic cu al mamei lui.

Un mariaj atît de legitim presupune multă muncă de autocunoaştere. Unor astfel de soţi li se spune adesea că nu se potrivesc, şi ei, desigur, că se gîndesc la asta. Dacă în momentul unor asemenea reflecţii apare vreo problemă, ea se lăţeşte instantaneu pînă la dimensiuni de neimaginat (ca dificultăţi) şi soluţia o văd doar în despărţire. Deocamdată nu vor să se separe, sunt atraşi unul de altul, dar cu timpul sentimentele se estompează şi gîndul ruperii relaţiei poate rămîne. Comparându-se cu soacra, mai degrabă cu locul ei în sufletul soţului, Ania va ieşi mereu din starea stabilă. Pînă nu va învăţa să privească liniştit, dintr-o parte, la această problemă şi fără să se implice în vîrtejul patimilor, se va teme de „ieşirea" următoare a soacrei.

Copilul ce se va naşte va umple acele locuri în care perechea încă se rodează, dar el va aduce şi agitaţie, oboseală, o viaţă monotonă. Sunt convins însă că Anatol o va ajuta pe Ania din toată inima. Iar pe ea am sfătuit-o să stimuleze în soţ sentimentul de iubire şi grijă pentru mamă, pentru că acest sentiment se va întoarce înapoi la ea.

Prietenul de familie

În vremea studenției, Vitoşa nu avea egal. Era frumos, spiritual, liderul oricărei găşti. Îl iubeau toți. Într-un fel de neînțeles ştia să facă să se rotească spațiul în jurul lui - orice grup, oricît de nesărat şi plicticos se metamorfozează la apariția lui. Fără el, se spunea, nici votka nu era votkă, nici veselia nu era veselie. Da, în timpul acela se adunau adesea şi beau mult.

Dar timpul a trecut şi au început să-l cheme pe Victoraş tot mai rar în vizită. Plictisea cu toate ale lui, cu glumele răsuflate şi comportamentul deşănțat: se îmbăta tot mai des porceşte. Îşi pierduse înflăcărarea pentru care fusese iubit, în schimb dobîndise doar sentimentul propriei unicități, atît de specific omului care bea. Da, Victoraş îşi bea mințile. Prietenele şi prietenii se străduiau să-l lecuiască şi atunci se supăra şi dispărea din orizontul acestor plicticoşi moralişti. Apoi se ivea din nou şi totul reîncepea.

Încetul cu încetul, între Victoraş şi colegii de şcoală s-a creat o distanță. Foştii prieteni s-au maturizat, şi-au făcut familii, au promovat cîteva trepte la servici. Numai Victoraş a rămas, mai degrabă se considera, acelaşi. Dar din fostele lui calități s-au păstrat doar ştiința de a veni în vizită la orice oră şi-n orice stare (prietenii se formalizau, fără telefon prealabil şi fără motiv nu mergeau în vizite), dorința de a se simți în centrul atenției şi glumele lui răsuflate pînă la lehamite. Nevestele prietenilor s-au scandalizat şi i-au interzis lui Victoraş să mai vină. „Petea nu este acasă, e ocupat, sună-l mai tîrziu", îi spuneau în pragul uşii de la intrare, după care uşa se închidea. Dar Victoraş nu se descuraja, pleca la alt prieten, înjurându-le tot drumul pe neveste. Şi aşa, cutreierînd oraşul, tot găsea un loc în care era admis, făcea un chef de pomină şi pleca dimineața pe pustii.

Prietenii s-au trezit că au față de Victoraş un sentiment nelămurit de vină. Mulți credeau că ar fi trebuit să arate mai multă implicare, atenție, să-l oprească pe Victoraş să se prăvălească în abisul beției, deşi chiar se străduiau să-l ajute. Dar cum nu putuseră să-l îndepărteze înainte de patima lui păguboasă, aşa nici acum, şi de aceea suportau ieşirile lui otrăvite. Dar nu şi soțiile. Din cauza lor, lui Victoraş i s-au închis practic toate uşile. Şi deodată s-a întîmplat următoarea istorie.

La un sfîrşit de săptămînă Victoraş s-a dus direct la serviciul unui vechi prieten, intenționînd „să-şi treacă cu el zilele libere". Cu totul neaşteptat, s-a trezit la o aniversare: la serviciul prietenului se serba ziua de naştere a unei colege, Svetlana. Desigur, oaspetele întîmplător n-a fost dat afară şi cum a mai reuşit el să împodobească serbarea! Plin de veselie şi ghiduş, a înflorit ca în vremurile de odinioară. Cu

spiritul şi originalitatea lui s-a evidenţiat atît de plăcut de colegii ştiuţi pînă la plictiseală! Cînd masa a fost pe sfîrşite şi s-a propus „continuarea acasă", Victoraş n-ar fi fost el dacă ar fi refuzat. Aflînd adresa noii cunoştinţe şi bucurîndu-se de simpatia ei, a început să apară pe acolo şi după.

Svetlana, nu de mult căsătorită, neobosită încă de traiul cotidian era o soţie cu totul loială. Aveau mereu musafiri. Ospitalitatea era considerată o virtute. Oricine, văzînd lumină, trecea pe acolo era înconjurat de atenţie şi pentru oricine se găsea o gustare. Casa era practic deschisă pentru toţi. Victoraş pur şi simplu „s-a abonat" la ei. Venea în vizită în orice stare. O dată a venit atît de beat, încît n-a putut să scoată un cuvînt. Mormăia şi se exprima prin gesturi. Refuza să se lase băgat în pat, avea nevoie de conversaţie. După două ore de icnete şi bătăi cu pumnul în piept a adormit uşurel pe podeaua de la toaletă.

Orice răbdare are o limită. Soţul Svetlanei a început să-i reproşeze că „aduce" în casă o asemenea creatură. Sveta, care îl cunoştea pe Victoraş cu trei ore mai mult ca soţul ei, a răspuns rezonabil: „Doar beţi împreună". Cu toate acestea, soţul îl considera pe Victoraş cunoştinţa Svetlanei şi ea trebuia să se descotorosească de el. Ea a încercat să scape de prietenul incomod pretextînd lipsa de timp, treburile, sănătatea. Victoraş, om simţitor, o lăsa imediat în pace şi-şi muta atenţia către soţul ei. Metoda n-a dat rezultate. Soţul îi pretindea Svetlanei să-l gonească de tot pe musafirul indezirabil şi să nu-i mai dea drumul în casă. Dar, ca dintr-adins, Victoraş venea la ei tot mai des, în aşa hal încât era imposibil să fie trimis acasă. Dimineaţă, trezindu-se îşi cerea scuze sincer, suferea pînă la disperare. „Ce porc sunt! N-o să mai dorm la voi niciodată de ruşine!" şi aşa mai departe. Speranţele se aprindeau şi se stingeau, totul se relua.

Svetlana spunea că-i este milă de acest nefericit, nu poate să-l gonească. Soţul, deşi îi reproşa slăbiciunea, nu putea nici el să-i arate uşa. Certîndu-l în sine pe agasantul musafir, pînă la a cincea spiţă, se aşeza iar şi iar cu el la masă.

Au rezolvat problema cînd au schimbat domiciliul: nu i-au dat noua adresă. Au trecut doi ani şi a întîlnit-o pe Svetlana în stradă. Ei i s-a făcut rău de groază. Uitînd de sine, ea s-a năpustit pe uşa primului magazin ieşit în cale şi a stat acolo cu respiraţia întretăiată, toată într-o transpiraţie rece, cu genunchii „de vată". Dar, slavă Domnului, el n-a zărit-o.

Lucrul cel mai interesant este că după un an de la izbutita despărţire de Victoraş a eroilor noştri, în viaţa lor a apărut un personaj asemănător. Din depărtare a venit un prieten din copilărie al soţului, la fel de vîntură-lume, cu studiile neterminate, ghiduş, sufletul petrecerii, iubitor de băutură.

Situația practic se repeta, dar în familie era deja un copil.

Musafirul s-a mutat cu totul în casa lor. Venit din alt oraş, nu avea unde să locuiască. În răstimpuri pleca la alți cunoscuți. Dar cu o perseverență de invidiat se întorcea să doarmă pe divanul lui din bucătărie.

A venit rîndul Svetlanei să-l bată la cap pe soț. Acum îi amintea tot mai des zicala „spune-mi cu cine te împrieteneşti ca să-ți spun cine eşti".

Noul musafir era, ca şi Victoraş, cultivat, citit, era plăcut să stai de vorbă cu el, dar nu pentru mult timp. După aceea devenea insuportabil.

Parcă simțind atitudinea față de el, musafirul devenea tot mai josnic şi brutal. Odată a reuşit să vină cu doi prieteni şi cu băutură noaptea tîrziu (să nu uităm de bebeluş!). Jumătate din noapte au cîntat la bucătărie şi au adormit cu toții la un loc, oricît s-a încercat să fie scoşi afară, pînă şi chemînd un taxi.

În sfîrşit, Svetlana s-a înfuriat şi a pretins ca musafirul să dispară din casă. Relația cu el era atît de dureroasă, încît simpla lui pomenire putea să-i trezească aversiunea față de soț, nevinovat de apariția oaspetelui în casa lor. Şi adesea spunîndu-şi în mintea ei: „ori eu, ori el"; nu glumea. Uneori îi răsărea un gînd: Ce-ar fi să-l sun pe Victoraş să-i fac cunoştință cu musafirul? Dar instinctul de conservare îi spunea că aceşti camarazi nu se vor ocupa unul de altul, ci vor începe împreună să-i destrame căsnicia. Primul „prieten de familie" desigur că nu era o bomboană, dar nu degeaba trezea el un sentiment de vinovăție în prieteni. Da, şi ei l-au ajutat să se prăvălească într-o astfel de existență parazitară. Odată le fusese multora de folos, ceea ce înseamnă că avea ceva de preț: entuziasmul, scînteia, ideea. L-au utilizat ca pe un organizator, ca pe un inițiator, în timp ce ei creşteau, învățau, se desăvârşeau. Vitoşa, băiat de viață, nu avea timp să se ocupe de el, era solicitat pentru a-i zgîlții pe alții. Dar prietenii şi-au schimbat cu timpul orientările, au apărut familiile, Victoraş nu le-a mai trebuit. Ei nu puteau să-i dea ceea ce cu atîta generozitate împărțise la timpul lui cu ei. Dimpotrivă, oprindu-se pe treapta anterioară de evoluție, Victoraş a devenit plictisitor pentru toți. Nu ne vom substitui persoanei lui Victoraş, compătimindu-l, deşi ar fi ceva adevărat aici! El s-a obişnuit într-atît să fie „cel-mai-cel", încît a căpătat o dependență energetică de adunările zgomotoase şi de atenția generală. Puțin cîte puțin a devenit vampir energetic şi şi-a destrămat definitiv planul subtil. De aceea îl şi goneau nevestele prietenilor, apărîndu-şi instinctiv casa de influențe nocive.

De aici trebuie să analizăm problema familiei care are un astfel de „prieten". Familia Svetlanei este un exemplu viu: tocmai a reuşit să se descoto-

rosească de un „prieten de familie" sîcîitor, că a şi apărut altul. Adică problema şi cauza apariţiei „prietenilor" este camuflată în ea însăşi. Şi unul şi altul – oameni care beau, adică oameni cu corpul astral deteriorat. Nu voi greşi dacă voi presupune că amîndoi au oarece probleme cu femeile, care-şi au probabil rădăcinile în relaţie cu mama. Mai degrabă fiecare din ei a avut o mamă cu personalitate destul de puternică. Bărbatul tinde inconştient să găsească liniştea cu care a fost înconjurat în copilărie, de aceea alege o femeie care să semene energetic cu mama lui. În acelaşi timp, apăsat întrucîtva de autoritatea ei, se teme de femei. De aceea este posibil să-şi aleagă în subconştient o relaţie cu o femeie măritată, considerînd la nivelul conştiinţei că este prieten cu familia. Femeia căsătorită este „nepericuloasă", cu ea nu va trebui să te căsătoreşti cîndva, ea nu poate avea pretenţii, el nu are obligaţii faţă de ea. Soţii care se supun unei asemenea încercări consideră la nivelul raţional că se iubesc, că sunt liberi şi deschişi, că totul este în ordine. Dar le nivelul subconştient, nu este totul atît de lin şi de aceea vor apărea mereu situaţii care-i vor pune pe parteneri să se privească îndelung. Aşa şi această pereche, pînă la apariţia „prietenului de familie", nu şi-a văzut problemele şi numai după aceea au apărut imputaţiile reciproce. Situaţia nu s-a rezolvat şi de aceea s-a repetat. Omul cu un corp astral deteriorat încearcă să pătrundă în corpul subtil al familiei prin corpul ei astral prin care se efectuează prelucrarea. Aceşti oameni nu au o uniune astrală, ei au alte scopuri. Acomodîndu-se deocamdată unul cu celălalt (să nu uităm că este o pereche tînără) se afundă prea mult în lumea emoţională proprie şi îşi dăunează, oprindu-şi evoluţia. De aceea, de corpul lor astral se lipeşte un „parazit" şi începe să-i „sape" dinăuntru. La nivelul conştiinţei ei rămîn oameni buni, care nu pot să-l alunge pe „milog". Cînd îşi vor putea conştientiza misiunea neoprindu-se la nivelul patimilor, la dezvoltarea astrală, doar atunci vor putea să-şi rezolve problemele, iar „prietenul de familie sîcîitor" se va dezlipi singur, pentru că nu va avea de ce să se agaţe.

Poate va rămîne în sensul bun al cuvîntului prieten, dar fără patologie, fără iritări şi istoviri şi beat pînă la desfigurare (citeşte în poziţia de atac astral) nu va mai fi văzut în această familie.

„Soţia mea s-a pasionat de ocultism"

Istoria aceasta poate că nu este tocmai tipică, dar ea este un exemplu de pericol ce poate ameninţa familia. Este pericolul scurgerii în afară a preţiosului energetism intern.

Iată ce s-a întîmplat cu familia unor bune cunoştinţe ale părinţilor mei în vremuri de mult uitate.

Serghei Pavlovici, urmaşul şi moştenitorul unei minunate familii nobiliare şi-a adus soţie dintr-o călătorie la staţiunile turistice din Elveţia. Ucraina de vest dăduse lumii o contesă atît de încîntătoare. Era de o frumuseţe de negrăit. Mireasa aparţinea unui neam vechi şi renumit, prin venele ei curgea sîngele Radzivililor şi arăta ca o adevărată crăiasă. Iar el, desigur, era un mire foarte potrivit. Despre această căsătorie s-a vorbit mult în societate, cine cui se potriveşte, cine nu, dar în ciuda tuturor comentariilor, Serghei Pavlovici şi Varvara au devenit o familie după canoanele ruseşti, cu adevărat minunată. Se iubeau şi se preţuiau unul pe celălalt. Multe familii trecînd de primul an de trai comun capătă o plictiseală şi o dorinţă de a-şi diversifica viaţa. De aceea este atît de frecvent adulterul, ca modalitate de distracţie în societatea civilă. Serghei Pavlovici şi soţia erau mai degrabă o excepţie decît o regulă, căci nici măcar nu căutau un mijloc de a se înşela unul pe celălalt. Se străduiau întotdeauna să fie împreună.

Ulterior au înghiţit pînă la saturaţie toate necazurile ce au fost sortite emigraţiei ruseşti. Nenorociri, pierderi, lume străină, – au învins totul împreună. Dar familia lor atît de călită de încercări s-a trezit în pericol dintr-o altă pricină, incredibil de neînsemnată, poate imposibil de evaluat. Problema consta în aceea că Varvara s-a pasionat de ocultism. Nu „cineva" nu un om a intrat în familia lor, ci a avut loc o întreagă invazie.

Încă de la Petersburg, Varia l-a cunoscut pe Gheorghi Gurdjiev. Frumosul oriental, cu ochi negri, arzători, e lesne de înţeles că putea să ia minţile oricărei femei. Această tendinţă subconştientă înspre cădere, acest veşnic sentiment de vinovăţie al femeii care trebuie pedepsită! În Petersburg, după cîte ştiu, Varvara nu a luat parte la nici o şedinţă, poate că atunci Gurdjiev nici nu avea şcoală. Pur şi simplu s-au cunoscut la o serată mondenă, semiboemă, atît de frecvente în Petersburg-ul începutului de veac XX.

Varvara în general se ocupa de tot felul de învăţături mistice, ce umpleau pe atunci capitala imperiului rus. Nici nu-i de mirare dacă ar fi să ne amintim că în venele ei curgea sîngele slavilor occidentali. Între ocultişti, nu degeaba aceste moravuri au reputaţie proastă. Ea suferea tare mult că soarta nu-i dăduse un mentor care s-o îndrume. Viaţa i-a scos din nou soarta în drum în Constantinopol. Acolo, Gheorghi Gurdjiev ţinea cursuri în al său Institut al Dezvoltării Armonioase a Omului. Varvara, istovită de pierderi, a primit locul acesta ca pe un semn, ca pe o minune. Serghei Pavlovici se prea poate să fi avut o altă opinie. De fapt, familia lor a îndurat atîtea încît el se temea pentru sănătatea sufletească a

soției. După întîlnirea cu Gurdjiev şi participarea la cursuri, ea şi-a recăpătat curajul şi a înflorit, spre bucuria soțului.

„Iată – îi învăța Gurdjiev – voi sunteți practic toți emigranți ruşi. Asta înseamnă că voi toți ați trecut prin încercări grele şi ați rezistat. Dar din asta rezultă că în fiecare din voi există forțe sufleteşti ascunse. Toți ați trecut prin boli, pelerinaje, lipsuri şi ați făcut față. Însă, şi mai dureros: pierderea celor apropiați şi a rudelor, tot ce omul a iubit, asta este mai dificil, asta deja este ceva şi tot ați făcut față. dar cu o durere mică – iată, lampa, de exemplu, dă usturime la ochi – nu rezistăm. De ce? Cauza este în formația omului. Unde durerea este mare, suferințele mari, acolo există un leac, chiar înăuntrul omului. El vindecă de la sine, nu prin voința omului. Dar unde durerea este mai mică, acest leac intern tace, nu se poate irosi pe fleacuri. Durerea mică omul trebuie s-o învingă prin voința sa. Dar unde există ea, voința? Consider că în fiecare om există trei: calul, vizitiul şi călătorul. Calul este animal, fiară, patimă. Patima duce, dar încotro, calului nu-i este dat să ştie. El este patimă şi nimic mai mult. Vizitiul ştie deja mai multe. El are voință şi minte. El ține calul şi-l struneşte. Dar încotro să o ia? Asta-i va spune călătorul. El are mai multă minte şi voința este mai tare. Vizitiul struneşte calul, iar călătorul îndrumă vizitiul. Nu trebuie să fii cal, ci călător, să-ți antrenezi voința".

Elevii Institutului Dezvoltării Armonioase a Omului chiar încercau să-şi dezvolte propria voință, subordonîndu-şi corpul prin mişcări contradictorii, dansuri dizarmonice. Era o şcoală mistică întemeiată pe vechi învățături sufiste prelucrate de acest om uimitor. El şi discipolul lui cel mai cunoscut, scriitorul Peter Uspenski au constituit de fapt, o nouă învățătură mistică, utilizând simbolistica tablelor de Tarot (simbolismul cărților, bazele Kabbalei, învățăturile hermetice, astrologia, magia). Supraomul Gurgjiev înrudit cu supraomul Nietszche, ca şi al său Zarathustra poate să spună: Omul este nimic, iar acest lucru trebuie depăşit. Gurgjiev definea mistica drept mod al cunoaşterii, pretinzînd că rezultatele sunt mai însemnate în comparație cu formele de cunoaştere obişnuită, nemistică.

Gurgjiev considera că oamenii au un organ special, transmițător de energie psihică, numit suflet. Pentru omenire a existat în toate timpurile o misiune de maximă importanță – să contribuie la menținerea echilibrului forțelor cosmice. Şi misiunea aceasta este conținută la amintirile revolute ale unor religii ale lumii. Îndatorirea omului este să-şi dezvolte voința şi să susțină legile echilibrului cosmic.

Mai ales voința era dezvoltată de practicile efectuate de discipolii lui Gurgjiev. Varvara era fericită că l-a găsit pe Învățătorul pe care atîta timp l-a aşteptat. Apoi a început alegerea între familie şi

Învățător. Fără el Varea nu mai putea trăi. El îi umplea cu forța lui învelișul și cînd pentru o vreme nu era alimentată, suferea nemăsurat. Nu contest, Gurgjiev era un om fantastic, dacă poate fi numit astfel. Am reținut o frază auzită în discuția dintre doi discipoli ai lui: „Uitați-vă la ochii lui, nu sunt omenești!" - „Nu, doar el se ocupă de dezvoltarea armonioasă chiar a omului!" - „El deja este un supra om."

Serghei Pavlovici încerca în mod sincer să-și înțeleagă soția. A vrut să urmărească și cursurile Școlii, pentru a se implica în lumea intereselor ei. Era de acord că lecțiile sunt uimitoare, acaparatoare, dar nu mai mult de atît, mintea lui era rațională într-o măsură semnificativă. Niciodată nu s-a împotrivit studiilor Varvarei, nu a forțat-o, nu i-a interzis, din contră, ei adesea discutau, combăteau, în trei cuvinte, se înțelegeau deplin. Varea își iubea și își respecta soțul la fel, încerca să-l înțeleagă și pe el, dar atracția față de Învățător era mai puternică decît ea.

Iată de ce consider exemplul acesta absolut ideal, rupt din viață, întrucîtva chiar ireal în cursul ei obișnuit. Într-un oraș nebun, saturat de emigranți, în coșmarul și disperarea oamenilor care au pierdut tot și se străduiesc măcar să supraviețuiască încercînd în această situație să-și păstreze demnitatea, în acest infern există doi oameni cu totul fericiți care n-au altă problemă decît iubirea lor.

Apoi n-a mai fost iubire. Varia s-a rupt în asemenea măsură de realitate, încît a devenit o străină pentru soțul ei. Ocupîndu-se de ocultism, ea făcea exerciții în care se dezvolta ca individualitate, ceea ce rupea legătura astrală cu soțul ei; își construia în mod artificial planul subtil doar pentru ea singură. Energia de care se umpleau discipolii Școlii era moartă. Ea nu solicita nici un fel de activitate sufletească. În locul sentimentelor ea simțea fluide energetice, în locul iubirii pentru soț, veneratia față de Învățător.

Să nu uităm că ei au trăit destul de mult împreună, au trecut prin încercări. Varvara nu s-a detașat pur și simplu de soțul ei, ea a rupt pe viu corpul lor subtil, comun. I-a fost dat lui să suporte asta. El s-a împăcat cu gîndul că-și pierde soția și a pierdut-o, dar nu în felul în care presupunea. Varvara a avut un accident de mașină. Serghei Pavlovici spunea mai tîrziu că, aflînd asta, nu a resimțit o durere acută din cauza pierderii. Avea sentimentul că ea plecase din viață cu mult mai devreme.

De ce evidențiez acest exemplu? Acea perioadă mistică s-a terminat, oferind locul „zilelor lucrătoare". Dar mi se arată că istoria, după obiceiul ei, va face o cotitură și totul va începe de la capăt, în altă formă. Dar există foarte multe premise pentru întoarcerea ocultismului ca fenomen modern.

În Rusia, în general, este foarte mare înclinația și în același timp talentul pentru mistică și ezoterism.

De aceea este atît de puternică ortodoxia şi cu cît este mai puternică cu atît sunt mai de neocolit încercările de a căuta căi paralele către Cel de Sus. Întrebarea este de ce? Rusul, mai bine zis, intelec-tualul rus este în general înclinat să combată orice şi este renumit prin încăpăţînarea lui de neexplicat (chiar şi lui însuşi). De aceea, orice ideologie de stat, învăţătură, fie religia în vremurile trecute, fie înlocuitorul ei de astăzi, ateismul, cîtă vreme sunt impuse de sus, artificial, vor trezi împotrivirea într-o altă formă, a gîndului neoficial. Chiar dacă acest gînd nu este nou, inedit, ba chiar tocit undeva, în altă parte, fie! Aici el este în opoziţie şi, de aceea, preţios (frecventa rătăcire rusească). Ortodoxia în Rusia nu poate fi nimicită prin nici o acţiune, nici o ideologie. Egregorul ei este mult mai puternic şi însemnat. Ea este sprijinul spiritual al naţiunii, dar graţie neclintirii ei, ea duce tot aşa, fără ocol, la erezii, spre vechea de cînd lumea căutare a noului. Aceasta este o cauză rusească importantă pentru venirea noilor învăţături.

A doua cauză are mai mult un caracter exterior. Kipling scria înainte că „Occidentul este Occident şi Orientul, Orient". Timpurile marilor imperii au trecut, lumea nu mai este alcătuită din Orient şi Occident ca fiind două mari puteri. Lumea este una şi asta se simte tot mai mult.

Marile civilizaţii „apuseană" şi „răsăriteană" ce au existat separat una de alta de veacuri, s-au atins şi s-au fecundat reciproc. Contemplaţia lentă a Orientului a venit prin teozofie la un ritm de viaţă nou, necunoscut ei, al Occidentului. Occidentul nu a putut lăsa să treacă acest diamant, l-a apucat, l-a supus prelucrării bijutierului, punîndu-l într-o montură potrivită. Şi iată-l, ocultismul apusean, proiecţia raţionalizată a străvechilor şi tainicelor învăţături orientale în conştiinţa occidentală.

Occidentul îşi construieşte învăţăturile pe acest fundament. Ei vor ajunge inexorabil într-o fundătură, ca fiind de mîna a doua. Şi atunci, întoarcerea la izvoare, „pelerinajul în ţara Orient" în căutarea Shambalei; a fost şi va fi în istorie un ciclu implacabil. Se va linişti această răbufnire, va veni alta. Imensa Rusie este plasată chiar în acel spaţiu dintre Vest şi Est, pe trupul ei se mişcă sinusoida acestor oscilaţii. La început, Petersburgul, cel mai puţin rusesc dintre toate oraşele, unde Petru a străpuns o fereastră spre Europa şi n-a înţeles el însuşi ce a făcut, un oraş mistic, o nălucă ce creşte pe o cîmpie netedă la malul mării; mai departe Moscova, deja după Esenin „Însomnorata Asie de aur" şi mai departe Uralii, orizontul larg, Siberia, spaţiul de necuprins pe care abia poţi să ţi-l imaginezi. Fiind acolo, pierzi cu certitudine orice simţ al geografiei şi devii conştient doar de faptul că te afli acolo şi încă de micimea ta. Şi aşa pînă la ocean, pînă la ţărmul mirific unde ziua începe mai devreme şi timpului i se poate lua înainte.

Practicile mistice sunt foarte periculoase prin aceea că se substituie vieții. Toți tindem să cunoaștem ceea ce nu se vede. Ne atrage misterul. Mulți caută misterul în învățăturile ezoterice, dar taina nu poate fi apanajul celor mulți. Ea este adînc ascunsă, camuflată în subconștientul nostru. Taina nu poate fi stăpînită, tainicul ne stăpînește. În fața a nimic nu suntem atît de dezarmați, ca în fața propriului subconștient.

METODELE DE APĂRARE ÎMPOTRIVA ATACURILOR BIOENERGETICE

Pe ce ne putem baza cînd ne pregătim să vorbim despre apărarea împotriva atacurilor energetice. Pe împotrivire. Principiul capital al vampirismului și al tuturor formelor de agresiune din acțiunea conștientă (s-o numim convențional magie neagră), străpungerea deliberată a membranelor energetice protectoare ale altui om, infiltrarea în aura lui, supunerea voinței lui și în continuare, deturnarea energiei lui înspre uzul propriu. În mod corespunzător, apărarea se construiește, ca să spunem așa, în sens invers: pentru început întărirea voinței, apoi dezvoltarea conștientă a centrului inimii, care intensifică dezvoltarea și circulația energiei. Pe aceste baze se trezesc resursele și capacitățile profunde ale omului, ceea ce

de asemeni creşte gradul de trezie al conştiinţei. Pentru aceasta există un număr de tehnici şi exerciţii.

Pentru început este obligatoriu să-ţi cunoşti propria stare energetică. Orice lucrare trebuie să înceapă de la o anume situaţie iniţială. Pentru a deveni punct de plecare pentru acţiunile îndreptate spre dezvoltare, starea aceasta trebuie să fie determinată, adică să fie conturată, fixată. Numai atunci este posibilă lucrarea ulterioară. Exemplele din matematica abstractă, atît de dragi mie, vor fi din nou binevenite: pentru a şti care este translaţia trebuie să ştii neapărat punctul iniţial şi punctul final al mişcării. Dacă mişcarea este infinită atunci valoarea a doua se ia în intervale de timp separate. Iar dacă lipseşte începutul mişcării atunci problema îşi schimbă în întregime sensul.

Cum să-ţi cunoşti starea proprie? Să te cercetezi meticulos şi consecvent încercînd să te evaluezi pe diverse planuri: care ne este cantitatea de energie vitală eterică? Care este rezerva de viabilitate, de sănătate? Care este forţa emoţiilor? Sunt dorinţele noastre constante, direcţionate? Sunt ele pline de conţinut sau sunt de-o clipă? Care este starea minţii noastre, instrument al cunoaşterii? Care-i este capacitatea de a acţiona şi de a rezista la sarcini şi tensiuni? Ei, şi cea mai grea întrebare: spiritualitatea. O percepem? Ne susţine, ne dă puterea de a suporta încercările şi un coeficient de siguranţă?

Toate răspunsurile la aceste întrebări trebuie însumate într-o unică percepţie pe care să ne străduim s-o controlăm. Omul e dator să-şi pună întrebări, să primească la ele răspunsuri. Să descopere legităţi ascunse. Să-şi prindă necazurile de coadă şi să le rotească înapoi în punctul din care au apărut. Aşa se poate înţelege nu numai apariţia unei neplăceri dar şi ce a provocat-o. Ce gînduri, ce oameni, ce fel de context şi cum ne influenţează starea.

Trebuie să învăţăm să facem astfel de introspecţii în permanenţă şi nu o dată la şase luni, de exemplu. La început, adunîndu-ne îndelung într-o „grămadă", iar apoi pătrunzînd în ea cu multă trudă!

Această îndeletnicire este atît de dificilă şi de neplăcută, încît adesea nu îţi vine să o faci! Dacă însă execuţi genul acesta de exerciţii în mod regulat, creşte controlul asupra sinelui şi introspecţia nu mai consumă atîtea forţe. Trebuie doar să-ţi faci un obicei din a te opri şi a reflecta în fiecare zi, nu mult, ajunge o dată, de două ori pe zi timp de 5-10 minute. Cît de plăcut este să deţii înţelegerea de sine! Dă-mi voie, prietene, să-ţi ofer un sfat: fereşte-te de anxietate, nu te aştepta la neplăceri căci atunci vor veni sigur. Oricît ar fi de greu străduieşte-te şi învaţă să fii obiectiv.

La o posibilă constatare a unor străpungeri şi scurgeri de energie în planul subtil propriu, nu este cazul să vă enervaţi şi să suferiţi. Calmul şi raţiunea sunt cele mai bune ajutoare.

Dacă omul se obişnuieşte să fie atent cu sine, i se dezvoltă viziunea subtilă asupra sinelui, stăpîneşte mai bine organele energetice ale simţurilor. Va putea să-şi descopere pierderea de energie psihică sub forma schimbării dispoziţiei, a rezervei de energie, reducerea disponibilităţii de a acţiona şi de a lua decizii. Această percepţie trebuie transferată la nivelul fizic pentru a determina zonele străpungerii. Este suficient să-ţi asculţi corpul, să stabileşti unde se resimte disconfortul, poate nişte dureri surde, apăsare, tensiune. Se poate încerca să se treacă un curent prin centrele energetice, ceakre, cu scopul de a constata dacă sunt goluri, insuficienţe.

Cum să descoperim cauza? Întîi de toate o va sugera intuiţia. Apărarea instinctivă, neconştientizată venită din partea Naturii pentru copiii săi este foarte mare, încredinţează-i-te. Dacă, dintr-un anume motiv, canalul intuiţiei nu răspunde la întrebarea ta încearcă să „roteşti" înapoi evenimentele. De la momentul actual „acum cînd este rău", întoarce-te încet la „atunci cînd era bine". În timpul acesta urmăreşte-ţi schimbările interioare: gînduri, sentimente, dispoziţii, şi pe cele exterioare: după contactul cu care persoane s-au petrecut schimbările, de ce, ce fel de întrebări au fost atinse în comunicarea cu ele. Stabilind persoana concretă de care sunt legate neplăcerile rezultate, analizează-ţi relaţia cu ea mai în adîncime. Tipul acesta de reacţie apare întîmplător sau este concentrat pe o anumită direcţie. Omul acesta ţi-a provocat pentru prima dată neplăcerea sau s-a mai întîmplat şi înainte?

Evitînd în felul acesta factorul aleator putem stabili acţiunea intenţionată. De ţi se va părea totuşi că ai devenit victima unei relaţii cu un vampir, acţionează mai departe, conturează miezul problemei. Care sunt motivele? De ce tocmai energia ta l-a atras? Nu exagera, nu căuta motive în lumea de dincolo. Nu trebuie să consideri numaidecît ca pe o realitate obiectivă faptul că te-ai confruntat cu un atac astral (asta micşorează forţele). Mai degrabă cauza stă într-un interes egoist pămîntesc din partea unui om cu intenţii nu tocmai curate. Determină modalitatea prin care s-a produs amestecul în sistemul tău energetic. Ea poate fi o furişare treptată în aura ta, cînd prin linguşire sau compătimire se adoarme vigilenţa, poate fi implicarea în probleme comune (finalizată prin captarea ta), poate fi o influenţă ocultă, o lovitură astrală, ceea ce presupune un adversar experimentat şi periculos. Cine stă în spatele lucrului? Un mag cu experienţă (vampir extrasenzorial) sau un începător, ca să zicem aşa, diletant. Poate fi un om cu tulburări vampiriste în psihotip, adică cu un corp astral vătămat dar nicidecum acţionînd conştient? Sau poate ai nimerit sub influenţa unui manipulator de conştiinţe iar dezechilibrul energetic este un efect secundar provocat de

tine ? Nu uita că „relația cu un vampir" necesită întotdeauna două persoane: dacă cineva este capabil să ne ia energia înseamnă că suntem capabili să o dăm. Prin delimitarea genului şi a modalității prin care se acționează asupra noastră ne delimităm întîi de toate locul slab. Uneori chiar şi înțelegerea acestui fapt este suficientă pentru ca influența să înceteze.

Apărarea psihică

Apărarea cu ajutorul Divinității supreme

Modalitatea cea mai eficientă şi cea mai bună de a te împotrivi oricărui atac este să te adresezi Divinității supreme şi să menții o legătură deschisă şi permanentă. Dumnezeul tău, Învățătorul tău, Lumina ta călăuzitoare îți va hrăni aura, te va fortifica şi îți va reface integritatea membranei protectoare perturbate de atacul energetic, dacă îi ceri cu inima deschisă să te susțină. Cînd omul are mereu în inima sa legătura cu Divinitatea supremă atunci îl va ocroti Voința lui Dumnezeu, să numim aşa această uriaşă forță. Ea poate înlătura loviturile, le poate micşora intensitatea. În cele mai multe cazuri loviturile vor fi lipsite de fatalism. Mai mult, energia transmisă din planurile superioare îi dă omului puterea de a trece peste încercări.

Apărarea Superioară se realizează uneori prin intermediul egregorului propriu acelei religii sau învățături pe care omul o urmează. Canalul de legătură cu Divinitatea supremă poartă dinspre planurile superioare direct spre om, o energie dătătoare de viață, pură ca un cristal. Dar canalul acesta este foarte îngust. În cazul apărării prin intermediul egregorului omul primeşte şi energia strînsă de biserică din momentul apariției respectivei religii. În ea se adună energia tuturor rugăciunilor care s-au spus, experiența spirituală şi meritul tuturor sfinților, tuturor adepților precum şi energia tuturor datinilor şi ritualurilor săvîrşite.

În cazul atacului energetic asupra omului, dacă acesta cere ajutorul spiritului supraveghetor al religiei sale, atunci întreaga energie a spiritului curge înspre apărarea lui. Şi eficiența acestei modalități depinde de curățenia inimii şi sinceritatea credinței. Nu se poate să crezi în Dumnezeu numai atunci cînd ai nevoie de ceva de la El. Nu se poate să-i ceri lui Dumnezeu să te miluiască dacă tu nu L-ai slăvit niciodată, nu L-ai slujit cu puterea sufletului tău.

Realizarea scutului energetic

Această metodă practică se recomandă adesea în diferite învățături. Ea constă din construirea în jurul omului, a unui scut de apărare, din materie subtilă. Aşadar, dacă omul simte un pericol venind din partea cuiva, el pune, în gînd, între sine şi sursa pericolului un scut sau ecran energetic din energie subtilă, saturată de lumină, care seamănă cu oglinda. Dacă omul are o imaginație bogată şi îşi controlează propriile imagini şi gînduri atunci această imagine se va vizualiza cu o mare claritate.

În acest caz, influența din cealaltă lume şi voința întunecată, vor fi reflectate pe direcția atacatorului. Spaima şi neîncrederea ratează posibilitatea de a construi un scut solid. Lucrul de căpetenie la această modalitate de apărare este păstrarea calmului. Scutul subtil poate fi intensificat prin adăugarea de energie suplimentară din planurile înalte. Spre exemplu, reunirea dintre imaginea scutului şi reprezentarea vizibilă a imaginei icoanei, a sfîntului, a învățătorului îi creşte puterea de protecție.

Metode de pătrundere în structura atacului

Între ele se pot număra următoarele: să nu te identifici cu cel supus atacului, să schimbi imaginea atacatorului, să anihilezi lovitura direcționată.

Aceste metode au la baza lor schimbarea naturii atacului, amestecul în structura lui. Pentru a le realiza este obligatoriu să înveți să discerni.

Priveşte-te în gînd, dintr-o parte. Îl vezi pe atacator, te vezi pe tine. Tu poți să priveşti cum se desfăşoară atacul iar dacă nu ai puterea să i te opui păstrînd privirea laterală, închipuieşte-ți că atacul care se desfăşoară nu te atinge. Imaginează-te în partea sistemului închis, înconjurat de un înveliş de protecție luminos. Dacă atacul s-a petrecut şi în aura ta este o străpungere, o cădere, se poate îndrepta, în gînd, partea vătămată şi reface integritatea. Prin asta îți aperi personalitatea, interioritatea şi integritatea solicitînd un sprijin de la înălțimea spiritului tău.

Cel mai adesea în cazul unui atac energetic parcă s-ar ivi o reacție de răspuns din partea victimei, constînd în consimțămîntul şi supunerea ei. După cum iepurele înțepeneşte în fața şarpelui, aşa şi omul îşi poate pierde capacitatea de a se împotrivi în fața imaginii vampirului, lucru ce se întîmplă din cauza

spaimei fixate în conştiinţa lui. Micşorarea spaimei prin concentrare, controlarea ei poate slăbi foarte mult influenţa. Se poate folosi următoarea modalitate: să-ţi imaginezi că cel ce te atacă este un pitic de dimensiuni foarte mici iar tu dimpotrivă ai o statură şi o putere gigantice. Compătimeşte-ţi atacatorul: el este atît de slab încât îi trebuie pentru a trăi o putere străină. Eşti chiar gata să-l ajuţi, să-i faci parte. Dacă ar fi să-i trimiţi energie atacatorului tău cu bunăvoinţă, din milă, cu sentimentul că doreşti să-l ajuţi s-ar putea trezi în situaţia că este incapabil s-o primească într-o formă atît de pură. Este o modalitate foarte eficientă dar ea trebuie utilizată numai în cazul clar al unui atac neconştientizat. Dacă tu nu eşti sigur de nivelul atacatorului această modalitate poate fi periculoasă pentru că într-o astfel de ofertă tu te deschizi. Vampirul de nivel înalt va putea să exploateze acest fapt pentru scopurile lui.

Anihilarea este o metodă de apărare prin care acţiunea dirijată se transformă în imaginaţie într-o stare de linişte absolută. Dacă are oarecare experienţă în tehnica meditaţiei omul poate să vizualizeze oceanul planetar de linişte, Vidul saturat de energie. Transferînd acolo influenţa negativă el primeşte un sprijin prin perceperea nemărginirii forţelor binelui în faţa meschinăriei, nimicniciei forţelor atacului. În felul acesta atacul nu mai poate încasa energia noastră.

La fel de posibilă este metoda schimbării nivelurilor de acţiune. Dacă atacul se produce la nivel astral trimite-l în sus unde vei fi de neatins pentru vampir, iar forţele superioare, pure, te vor sprijini. Sau dimpotrivă lovitura poate fi trimisă spre pămînt reflectînd la nivelul pămîntului influenţa negativă trimisă spre centrele noastre subtile. Închipuieşte-ţi ce eforturi trebuie să facă pentru a absorbi sentimentele tale dacă în acel moment tu distribui cu mult interes bălegarul peste straturile din grădină! Este o metodă foarte eficientă şi care nu cere eforturi speciale.

Metoda răspunsului glacial

Dacă omul care îţi ia energia este sîcîitor şi nu depune nici cel mai mic efort pentru a lucra asupra sa, dar vrea ca problemele lui să fie rezolvate de alţii, în speţă de către tine, cel mai bun procedeu va fi o atitudine rece faţă de el. Asta nu este cruzime sau indiferenţă. Tu îi faci un bine punîndu-l să decidă şi să acţioneze. În relaţia cu un vampir, participarea delicată şi convingerea rezonabilă nu-i sunt de folos. Atîta vreme cât între voi există un tip de comunicare el va încerca să formeze un canal pentru a-şi suplimenta energia, nicidecum să se ocupe de dezvoltarea propriilor forţe.

Apărarea practică

În unele cazuri, suferind atacul unui vampir, omul poate să fie incapabil, prin forța diverselor împrejurări, de a folosi vreuna din metodele de apărare enumerate până acum. Atunci îi vine în ajutor apărarea practică, elaborată de multe generații. Ea este legată de anumite ritualuri care ajută în mod esențial la păstrarea integrității şi fortificarea membranei protectoare. Se poate numi apărarea *prin obiecte* pentru că se utilizează aşa numitele amulete şi talismane, simboluri totemice. Energia legată de cruciulița de la gît constituie tot puterea apărării prin obiecte. Dacă la folosirea unei asemenea protecții se invocă forța superioară de protejare şi egregorul dreptei credințe, atunci puterea ei este nelimitată.

Există de asemenea metode de apărare care folosesc diverse *simboluri*: trasarea unui cerc în jurul persoanei, sigilarea cu pentagramă. Există diverse acțiuni *ritualice*. De exemplu: te poți spăla pe față doar de dragul curățeniei sau se poate săvîrşi o abluțiune rituală şi rezultatele acestor acțiuni vor fi diferite, în dependență față de scopul orientării lor.

Multe religii, învățături şi practici au constituit un protocol ritualic de utilizare a simbolurilor care are un sens magic. Chemarea în ajutor a forțelor nevăzute trebuie totuşi să fie făcută cu o extremă precauție. Pentru a ne proteja de muşcăturile unui minuscul cățel de interior, nu cumva aducem din neant un tigru mortal de periculos, fără să avem în aceeaşi timp nici cea mai mică idee despre genul de tigru. Şi ce vom face cu el după. Dînd peste un desen tainic, „de apărare", înainte de a-l folosi e cazul să ne gîndim în ce chip şi prin mijlocirea căror energii va primi capacitatea de a acționa. Poate că o dată cu modalitatea de a face doi paşi pe un drum drept, vom dobîndi în plus obligația de a face trei paşi la stînga, şapte la dreapta, patru înapoi iar apoi alte cîteva sărituri şi opriri. Adică ne va separa de atingerea țelului şi de ieşirea din fundătură o mult mai mare cantitate de timp.

În etapa actuală de dezvoltare a omenirii cînd se întîmplă mereu ca centrul lumii să fie transferat în corpul mental, multe practici astrale nu numai că nu funcționează dar pot fi şi dăunătoare, reprezentînd un repaos al evoluției. De aceea nu avem voie să utilizăm metodele practice în absența totală dacă nu a metodelor psihice, măcar a încercărilor oneste de a le realiza.

Apărarea prin acțiune

Stabilind faptul că s-a produs un atac energetic, se pot folosi următoarele reguli ale acțiunilor concrete.

Închiderea totală, compactă, astuparea „ermetică“ a tuturor planurilor subtile cu proiectarea în nivelul fizic se realizează prin încrucişarea mîinilor, picioarelor, abaterea privirii şi refuzul oricărui contact. Prin asta vampirul poate fi aruncat în starea de disconfort, (numai să nu te intimidezi de propria „impolitețe“) şi aşa îl vei determina să te părăsească, ca pe un obiectiv impropriu. Folosirea unei astfel de practici a închiderii, va însemna de pildă să-i refuzi vampirului casa ta, să nu-l inviți şi să nu-i dai drumul în ea. Să nu dorești să-i oferi din informațiile pe care le-ai prelucrat de asemenea rupe legăturile nedorite ce apar anume prin informații, mai ales cele folosite în procesul de lucru. Lasă-l pe colegul tău să facă măcar o parte din studiu singur în loc să te sîcîie la nesfîrşit cu întrebările „de ce?“, „cum se face asta?“. Vei vedea, prietene, că te vei elibera şi tu şi-i vei face şi lui un bine punîndu-l să lucreze singur.

Dacă vampirul este excesiv de sîcîitor şi alte metode nu merg, *respinge-l*. Dar această acțiune nu trebuie să se desfăşoare pe baze emoționale, nici un fel de mînie sau iritare. Desparte-te de omul acela în gînd şi îndepărtează-l. Această metodă presupune o acțiune volitivă puternică, o hotărâre conştientă de a rupe relația şi nu suportă jumătăți de măsură. Nu este permis ca astăzi să respingi un om iar mine să te „împaci“ şi să te întorci de unde ai plecat. Te vei minți pe tine, legăturile nu se vor rupe ci dimpotrivă, vor fi mai puternice, alimentate fiind de slăbiciunea noastră.

În genul acesta de metode poate fi inclusă şi cea *paradoxală* sau metoda spontană de apărare. Ea nu-i o modalitate de apărare special elaborată fiind legată de practicile sufiților, şi ale zen-buddiştilor. Luminarea întîmplătoare, acțiunea fără legătură cu cea precedentă, imprevizibilitatea sunt atuuri în lupta cu adversarul. Trebuie sau să contezi cu totul pe inima ta şi să nu ai în ea nici o picătură de înşelătorie, sau să te antrenezi în permanență şi să-ți mențiii structura interioară într-o stare de înaltă capacitate de muncă.

Numai atunci energia ce se strînge în mod tainic poate primi o utilizare adecvată la momentul necesar.

Apărarea informațională

Nu este atît apărarea informației pe care am acumulat-o şi prin care comunicăm, cît apărarea de informațiile pe care încearcă să ni le inducă alții, de introducerea gândurilor de altă natură, a imaginilor, a programelor străine.

Pentru asta, întîi şi-ntîi trebuie să ne descotorosim de „vampirul“ informațional din noi. Învățați-vă să nu resimțiți o stare de plictiseală şi disconfort în absența comunicării şi fără un şuvoi

constant de informaţii. Fii singur cu tine însuţi pentru o vreme şi vezi ce bine este. Revino periodic la un astfel de dialog interior. Întreabă-te ce atitudine ai faţă de informaţia care se aruncă într-o avalanşă tot mai mare asupra omului modern. Controlează emoţia indusă din afară. Adesea ni se oferă gînduri şi fapte în aşa fel încît ele ne provoacă sentimentul mîniei, al compasiunii, ş.a.m.d. Delimitează lumea emoţiilor tale de sentimentele aduse din afară. Lasă numai faptele şi prelucrează-le singur, construieşte-ţi singur emoţiile. Din timp în timp îndepărtează vechiturile emoţionale, ele ne astupă şi ne lipsesc de forţa şi de viteza reacţiilor. Dar nu te raporta la orice informaţie introdusă cu superioritate, nu te mîndri cu intelectul tău. Nu te da în laturi de la „munca de jos". Uneori, în ceea ce la prima vedere pare neinteresant se ascunde ceva cu adevărat valoros şi util pentru noi toţi.

Apărarea prin intermediul forţelor naturii

Această metodă se constituie din utilizarea uriaşelor energii ale naturii. Este vorba despre energia fundamentală a Pămîntului mamă şi despre forţele naturii care, după cum simte şi omul, sunt înrudite cu el. Consider că diferitele învăţături au elaborat metodici concrete.

Apărarea prin apelul la energia telurică începe de la a învăţa să te simţi legat de pămînt ca de o fiinţă vie şi ca de o sursă de putere. Trebuie să înveţi să te împămîntezi, adică să simţi în fiecare clipă legătura cu pămîntul, sprijinul acestuia. Pentru aceasta se foloseşte metoda lui Dao, a concentrării gîndului asupra tălpilor picioarelor şi asupra contactului tălpilor cu suprafaţa pămîntului. Cu cît reuşim să simţim mai clar, cu atît legătura va fi mai solidă, mai activă.

În momentul în care asupra noastră acţionează o forţă străină, comutăm pe simţul tălpilor şi în gînd facem să treacă prin noi, în sus către locul supus atacului, un şuvoi puternic de energie densă, telurică. Cu cît o simţim mai tare, cu atît mai puternică este protecţia. Putem să transmitem în pămînt energia negativă ce trece prin noi, pînă la scurgerea completă prin vîrfurile degetelor.

Este util să apelezi la energia pămîntului pentru a-ţi menţine propriul sistem energetic la o cotă înaltă. Lipeşte-te de pămînt, dizolvă-ţi în el oboseala şi ia din forţele curate ale naturii. Acest exerciţiu se poate realiza şi cu ajutorul copacilor care poartă în ei energiile pămîntului. Oferă-ţi oboseala copacilor receptori de energie şi apoi încarcă-te de la cei donatori de energie.

La fel se poate fortifica trupul cu ajutorul altor forţe ale naturii. Încălzindu-se lîngă un foc, fiecare, a încercat să-şi refacă măcar o dată, forţele corpului

eteric căruia îi este frig şi nu-i ajunge energia pentru încălzire. Privind focul, suntem în stare să recepţionăm energia cea mai pură a forţelor elementare şi să ne umplem cu ea corpurile astral şi mental. Dacă ne aşezăm într-un loc deschis, ne desfacem mîinile în lături şi ne lăsăm în voia vînturilor, energia pură a forţei aeriene ne va umple. Apa, ca şi pămîntul, conferă o puternică susţinere în planul pasiv şi este capabilă să ne cureţe de informaţia negativă. Ascultă-ţi sinele, dragă prietene, şi vei putea negreşit să-ţi găseşti modalitatea de completare şi menţinere a rezervei energetice.

Apărarea prin rugăciune

Desigur, prin intermediul rugăciunii cerem ajutorul Divinităţii supreme, egregorului credinţei. Despre acest mijloc de apărare am vorbit deja. De ce vreau să mă opresc asupra lui mai în amănunt? În rugăciune se ascunde o uimitoare înţelepciune şi putere. Este important ca rugăciunea să se spună în mod conştient şi omul să creadă în puterea ei.

În vremea de acum, cînd zona forţelor întunecate se lărgeşte şi cucereşte poziţii noi, mai multe metode de apărare îşi pot pierde eficienţa tocmai din cauză că omul care apelează la ele nu este în stare să creadă în eficacitatea lor în mod deplin, fără rezerve. Judecata îl slăbeşte pe om. Omul din vechime credea cu sfinţenie în amuletă şi aceea îl apăra intens. Aceasta este legea legăturii inverse. Omul contemporan nu este capabil să creadă în felul acesta. Legătura se năruie şi îşi pierde forţa. De aceea sunt sigur încredinţat că multe metode de protecţie sunt sau slabe sau accesibile doar celor ce se cunosc bine pe ei înşişi, oamenilor antrenaţi în cunoaşterea de sine.

Ei sunt o minoritate. Şi de regulă ştiu deja despre natura atacului şi despre pregătirea împotriva lui.

Omului care s-a confruntat pentru prima dată cu un atac şi, a aflat că în spatele lui există o voinţă străină şi duşmănoasă, îi este greu în aceasta stare de confuzie să înceapă prin a face ordine în sine, a-şi înţelege problemele şi dezechilibrele. În aceste cazuri, mijlocul cel mai bun şi poate singurul este rugăciunea. Dacă omul este bolnav şi forţele lui sunt prea slabe pentru concentrare şi focalizare interioară, el se fortifică prin rugăciune. Dacă încearcă să te „apuce“ prin intermediul legăturilor tale pămînteşti, prin cei apropiaţi, mai ales prin copii, pentru a te apăra în astfel de cazuri de forţele întunecate, trebuie să încerci să-i aperi pe ei. Roagă-te pentru ei. Se încearcă subordonarea ta prin zonele marginale ale conştiinţei-în somn, prin sugestie, prin alcoolism în cele din urmă (fenomenul se întâlneşte prea des pentru a fi trecut sub tăcere) - roagă-te!

Calmul, voința și rugăciunea constituie cea mai bună apărare împotriva atacului energetic.

Metode fizice de apărare

Poate fi omul convins că starea care-l oprimă este urmarea unor atacuri? Nu trebuie uitat că adesea reacțiile comportamentale simple sunt confundate cu acestea. Dacă nu ne place un om, în compania lui ne simțim prost și fără nici un fel de manifestări energetice. Dacă omul s-a simțit rău și-l neliniștește ceva în asemenea măsură încît este gata sa-și imagineze un vampir drept cauză, trebuie întîi de toate să analizeze starea corpului fizic. Părțile slabe, focarele de infecție ale corpului fizic vor atrage după sine, la fel, probleme în proiecțiile acestor organe din planul subtil. De exemplu dacă în planul fizic ficatul te doare, este inutil să-ți echilibrezi cîmpul astral, să-ți „piepteni" sentimentele. În corpul astral, pe locul ficatului se va găsi o gaură larg deschisă în care se vor absorbi toate bunele intenții. Nu este exclus (și mai degrabă așa stau lucrurile) ca motivul îmbolnăvirii ficatului să fie de origine mult mai subtilă. Dar dacă nu ne vom ocupa de tratarea corpului fizic nici corpurile subtile nu se vor reuni într-un tot armonios. Cu cît starea fizică este mai bună, cu atît mai bună este sănătatea - starea corpului eteric și de aceea mai mari vor fi: suportabilitatea, capacitatea de a rezista, controlul mental. Pentru menținerea sănătății corpului fizic este foarte utilă lumina soarelui. Toți își aduc aminte din tradiție că vampirii nu suportă soarele. Radiația solară consolidează puternic aura umană, totodată „arde" punțile mărunte (lipsite de importanță) de care este plină existența (mai ales la oraș). În acest context vreau să fac o mică observație.

Nu recomand în cazul real, de percepere al unei influențe străine, să ieșiți în natură, într-un loc depărtat de lume. În împrejurimile orașului se poate, dar numai într-un loc mai mult sau mai puțin populat. În timpurile actuale insuficiența energetică produsă de influențele străine se pune adesea pe seama oboselii provocate de viața la oraș și a tendinței de a pleca în „pustietate". Pericolul constă în aceea că neavînd o idee despre gradul de distrugere pricinuit corpurilor sale subtile, membranei protectoare, omul se trezește față în față cu puterea colosală a forțelor naturii. E greu de presupus că ar fi capabil, pierzîndu-și echilibrul să suporte relația cu ele. Desigur, îi vor plăcea aerul proaspăt și apa curată a lacurilor nepoluate de civilizație. Dar dacă va întîlni o sirenă? O muma pădurii? Un duh? Va putea el, cu apărarea distrusă, să suporte un foarte posibil contact cu ele - spiritele Naturii? Mai bine să se ducă la casa de vacanță să cultive castraveți. O

uşoară interacţiune cu forţele naturale, în cazul de faţă cu pămîntul, este exact ce trebuie în această situaţie.

La fel, mai degrabă periculos decît sănătos este mersul la munte sau la mare. Marea reprezintă o manifestare magnifică a forţei naturale a apei, condusă de Lună. Luna dirijează şi psihicul uman avînd o legătură directă cu corpurile lui subtile. Este posibil ca emoţiile să fie atît de profunde încît a le face faţă să nu fie deloc simplu. Munţii apropie de soare dar îl lasă pe om în voia vîntului sub stăpînirea forţei naturale a aerului. Este bine să te duci acolo complet sănătos, cu o rezervă de energie. În starea de dezechilibru nu merită riscul de a te da naturii sălbatice. Am auzit că ocultiştii adoptând termenul „atac psihic" le recomandă pacienţilor o localitate de odihnă în regiunea interioară a ţării ca fiind locul cel mai nepericulos.

Încă un mijloc simplu de susţinere a corpului fizic este alimentaţia. Toată lumea ştie că este greu să-l ataci, printr-o acţiune energetică, pe omul grosolan, insensibil. Desăvîrşindu-se, devenind mai subţire şi mai curat, omul devine mult mai sensibil, ceea ce înseamnă şi mai vulnerabil. Creşterea sensibilităţii adesea se obţine prin post. Ce-ar fi să încercăm să acţionăm „pe invers"? Adică, altfel spus, pentru o mai mare protecţie exterioară să mănînci bine ! În acelaşi timp, un stomac plin va micşora fluxul de sînge înspre cap. În cap se găsesc centrii importanţi de schimb energetic. În cazul unei aprovizionări sanguine diminuate, cîmpul lor eteric scade, devine mult mai dens şi este mai greu de alterat. Activitatea centrilor energetici poate fi de asemenea frînată prin apă caldă. Se poate face o baie caldă relaxantă, se pot pune picioarele doar, într-un lighean cu apă fierbinte şi pe frunte un prosop umed, cald. Pentru a slăbi tensiunea din plexul solar se poate pune pe el o sticlă cu apă caldă. Apa caldă nu poate desigur vindeca tulburarea echilibrului energetic provocat de influenţa energetică dar aduce o uşurare şi oferă un răgaz pentru refacerea propriei apărări.

Dieta energetică

Din punctul de vedere al învăţăturilor ezoterice omul trebuie să se alimenteze cu trei tipuri de nutriment: hrana propriu-zisă care menţine viaţa corpului fizic, aerul care hrăneşte corpul eteric şi impresiile care, trecînd în sentimente, vor hrăni corpul astral iar transformîndu-se în interpretări vor alimenta corpul mental şi pe cele superioare lui. În mod corespunzător fiecare fel de hrană poartă o anume energie specifică lui.

De fapt hrana îi aduce omului cele mai dense şi grosiere forme de energie: energia biochimică parti-

cipînd în mod nemijlocit la procesele metabolice de schimb din organism se transformă în energie musculară, mecanică şi alte forme de energie legate de susţinerea vieţii omului. Pentru ca energia hranei să fie folosită cu o mai mare eficienţă, există câteva recomandări asupra modului de nutriţie. Uneori ele sunt legate de nişte învăţături religioase (bucătăria vegetariană a Vedelor la indieni, alimentele cuşer la evrei). Se pot alege cîteva indicaţii:

Trebuie să ne alimentăm, după posibilităţi, în mod regulat, fără a suprasolicita organismul pentru prelucrarea cantităţilor de hrană în surplus. Regimul vegetarian este util pentru dezvoltarea lumii interioare, pentru autocunoaştere dar în cazul unei posibile agresiuni este obligatorie o hrană mai solidă, energii mai grosiere. În general regimul vegetarian după toate aparenţele nu-şi are locul la oraş deoarece duce la o sensibilitate crescută şi de aceea îl face pe om mult mai vulnerabil. Are loc o contradicţie. Soluţia va fi probabil vegetarianismul în comunităţi de adepţi ai aceloraşi idei. Dacă omul trăieşte în singurătate alimentaţia de provenienţă animală este obligatorie.

Este util să postiţi periodic şi să vă alimentaţi ţinînd cont de mediu.

Mîncarea dură, foarte grasă, picantă, sărată este un exces şi ca orice exces slăbeşte forţele. Înţelege, interlocutorul meu imaginar: ceea ce mîncăm, după un timp devine o parte din noi. Trebuie să avem faţă de hrană o atitudine echilibrată, de respect. Niciodată să nu prepari mîncarea cu sentimente rele, iritante.

Felul următor de hrană energetică este respiraţia. Există diferite metode de corectare a respiraţiei. Aici intră şi respiraţia superficială, uşoară şi reţinerea ei la expiraţie. În orice caz, adăugarea unui procent de conştienţă în procesul respiraţiei permite controlarea energiei şi contribuie la o mai bună conservare a ei. Nu vreau să fac recomandări, nefiind un specialist, dar consider că respiraţia că şi existenţa omului în totalitate trebuie privita în mod raţional. Şi acolo unde aerul este greu trebuie respirat superficial, altfel decît la aer curat.

Am în vedere nu poluarea chimică a aerului atît de proprie acum oraşelor ci atmosfera psihologică nocivă.

Iată şi cel de-al treilea fel de hrană, impresiile care sunt propriu-zis nutrimentul planurilor subtile ale omului. Nu avem voie să le subevaluăm. Trebuie să învăţăm să privim lumea, să ne bucurăm de ea şi să o vedem în toate manifestările ei, nu numai în ceea ce se zăreşte la prima vedere şi se percepe prin înţelegerea celor văzute, prin om. Viziunea clară, spontană, adevărată generează cea mai curată energie pentru corpurile subtile superioare.

Mai există un punct de vedere. Plantele sunt create pentru a deveni hrana animalelor, animalele -

hrana omului. Omul, în felul său este hrană pentru Dumnezeu. Doar că nu fiecare om este bun pentru aşa ceva, nu oricine va fi primit. „În această lume omul va fi mîncat oricum dar este mare diferenţă între cel ce-o face - Arhanghel sau demon" spune o pildă sufită.

Exerciţii pentru acumularea de energie

1
Relaxarea totală

Aşează-te în fotoliu sau întinde-te pe o suprafaţă moale sprijinindu-te pe spate şi uneşte-ţi uşor, mîinile.

Bucură-te de un calm deplin. Curăţă-ţi treptat mintea de gînduri de parcă nimic nu ar exista. Apoi încearcă să-ţi concentrezi percepţiile asupra muşchilor şi vei simţi că în corp există o oarecare tensiune legată de disponibilitatea permanentă pentru acţiune. Alungă-ţi tensiunea din toţi muşchii. Vei percepe o masă inertă. Greutatea ta a crescut şi tu apeşi mai tare pe suprafaţa de sprijin. Acum încearcă să-ţi înscrii în memorie această senzaţie pentru a o putea actualiza integral, dacă este posibil, în orice moment.

2
Legătura cu pămîntul

Aşează-te pe un scaun cu speteaza dreaptă şi pune-ţi tălpile pe podea. Nu-ţi încrucişa mîinile şi picioarele, pune-ţi mîinile pe şolduri cu palmele în sus.

Curăţă-ţi treptat mintea de orice. Acum vizualizează ceakra inferioară, aflată la baza coloanei vertebrale şi o legătură directă cu pămîntul plecînd din ea. Dacă faci exerciţiul în cameră, urmăreşte mental cum străbate canalul energetic ca o axă toate obstacolele, etajele, planşeele şi atinge pămîntul. Antrenează-te şi încearcă să obţii un contact instantaneu.

3
Exerciţiul de respiraţie

Trebuie să fii atent ca respiraţia să se facă pe ambele nări. Dacă una din nări nu lucrează, iar acesta este un fenomen normal, apleacă-te puţin pe spate şi în partea opusă, apasă uşor cu degetul nara liberă închizîndu-i respiraţia. Atunci se deschide şi cealaltă. Se poate începe exerciţiul. Impune-ţi un sentiment de relaxare. Apoi concentrează-te mental asupra muşchilor abdominali: ei vor intra în starea normală de semitensiune. Detensionează-i. Apoi

contractează-ți puternic muşchii abdominali. Acum relaxează-te. Totodată urmăreşte curentul de aer. Vei ajunge treptat la respirația încetinită, care normalizează fondul tău energetic.

4
Exercițiile fizice

După realizarea exercițiilor de respirație, culcă-te pe spate, ridică-ți picioarele (fără să le îndoi), expiră lent, contractînd muşchii abdominali. Opreş-te-ți respirația, după care inspiră lent şi coboară-ți în acelaşi timp picioarele.

Stînd în picioare, apleacă-te încet înainte, pentru a atinge pămîntul cu mîinile, contractînd puternic muşchii abdominali, opreşte-ți respirația. Apoi ridică-ți încet tot corpul şi inspiră în acelaşi timp.

Stînd în genunchi fă un salt brusc închipuindu-ți că te trage cineva în sus de creştet. Efectuează acest exercițiu de 2-3 ori.

MISIUNILE COSMICE ALE FAMILIEI

Învățăturile ezoterice îi acordă familiei un rol foarte mare în procesul evolutiv al omului. Karma familiei este a doua ca importanță pentru om, după karma individuală.

Familia modernă este reflectarea trinității cosmice. În ea apare destul de slab relevat chipul Familiei Cereşti, care este compusă din Tatăl Ceresc (principiul voinței, absolutul), Mama Cerească (Natura, înțelepciunea) şi Fiul Ceresc (manifestarea acestor principii, întruparea lor în univers, în lumile reale). Familia cerească, fiind Triada, se găseşte în starea de armonie, unitate şi indivizibilitate. Manifestarea ei, proiecțiile trec în toate planurile existenței.

Familia umană este reflectarea chipului ei şi-i este asemenea. Cu cît sunt mai armonios completate

toate planurile, toate cele şapte niveluri, cu atît este mai desăvîrşită familia. Dar familia oamenilor nu există pentru a se uni într-o făptură unică, pentru a se lega prin toate corpurile. Omul are o misiune divină: de a creşte şi a se dezvolta. Familiile în care soţii sunt ideal incluşi unul în celălalt se închid în interiorul perechii şi-şi opresc evoluţia proprie, ceea ce duce la marasm.

Adesea, în astfel de familii nu sunt copii, deoarece copilul nu are unde să vină, nu există loc în corpul subtil al familiei pentru el. Dacă astfel de oameni nu-şi vor îndrepta energia familiei către dezvoltare, pentru crearea unui nou plan, mentalul, misiunea lor nu va fi îndeplinită.

Dar familiile care îşi conştientizează propria trinitate divină crescînd şi educînd copii, construind viitorul, devine desăvîrşită în sensul cosmic şi cu energia traiului său umple energia Planetei.

Şi simpla ei existenţă este bucuria manifestării divine.

Colecţia

Şcoala Bioenergeticii

mai cuprinde:

Volumul I

Atlasul Bioenergetic Al Omului

Volumul al II-lea

Vampirii Energetici

Volumul al III-lea

Anatomia Schimbului Bioenergetic

Volumul al V-lea

Atacurile energetice: modalităţi practice de apărare a copiilor

Volumul al VI-lea

Bioenergetica locuinţei